C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Deaver_Jeffery-Rune_3-Zhave_spravy.pdb

PDB Name: Deaver-Run3-Zhave spravy
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 19.9.2007
Modification Date: 19.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jeffery Deaver
Žhavé zprávy
Copyright 1991, 2001 Jeffery W. Deaver
Translation 2005 by Zuzana Pernicová
Cover design 2005 by Domino
Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.
Z anglického originálu Hard News
vydaného nakladatelstvím Bantam Books, New York 2001
přeložila Zuzana Pernicová
Odpovědná redaktorka Hana Pernicová
Korektura Hana Bončková
Technický redaktor Martin Pech
Sazba Dušan Žárský
Obálka Radek Urbiš
Vytiskla tiskárna Finidr Český Těšín
Vydání první
Vydalo nakladatelství Domino, Na Hradbách 3, Ostrava 1, v roce 2005
ISBN 80-7303-230-9

Věnováno Ireně Mirankerové

„Není možné dělat novinařinu a nezaujímat přitom morální stanoviska. Každý novinář je moralista. (...) Nedokáže dělat svou práci, aniž by posuzoval, co vidí.
Marguerite Durasová

Vyrukovali po něm hned po večeři.
Nevěděl jistě, kolik jich je. Ale na tom nezáleželo, jeho myšlenky se upínaly k jedinému: Prosím, jen ať nemají nůž.
Nechtěl, aby ho pobodali. Ať si ho klidně zmlátí baseballovou pálkou nebo trubkou, ať mu třeba upustí na ruce cihlu..., jen ne nůž, prosím.
Procházel chodbou z vězeňské jídelny do knihovny, šedivou chodbou nasáklou pachy, které si nedokázal zařadit. Kyselost, hniloba... Kroky za ním se neúprosně přibližovaly.
Randy Boggs, střízlík, který při večeři snědl sotva pár soust z opékaného masa, chleba a zelených fazolí, co mu nakydali na-běračkou do misky, zrychlil chůzi.
Byl dvacet metrů od stanoviště vězeňských dozorců na konci chodby, ale nikdo z nich se nedíval jeho směrem.
Kroky. Šepot.
Panebože, pomyslel si. S jedním si možná poradím. Mám sílu a umím sebou mrsknout. Ale jestli mají nůž, tak nemám nejmenší šanci...
Ohlédl se.
Blížili se k němu tři muži.
Jen ne nůž. Prosím...
Dal se do běhu.
„Kampak se ženeš, hošánku?" ozvalo se za ním se španělským přízvukem a kroky se změnily v poklus.
Ascipio. Je to Ascipio. A to znamená, že Boggsovi zvoní umíráček.
„Hej, Boggsi, nemá to vejšku! Nemá vejšku zdrhat."
Přesto utíkal dál. Metr za metrem, se sklopenou hlavou. Ke strážnici už mu zbývalo jen nějakých deset metrů.
Zvládnu to. Dostanu se tam, než mě doženou.
Panebože, prosím tě, ať po mně jdou pálkou nebo pěstmi...
Jen ať to není nůž...
Ať mě nepořežou...

Pochopitelně se okamžitě provalí, že se Boggs běžel schovat k dozorcům. A všichni včetně samotných dozorců si z něj budou při každé příležitosti dělat psinu. Protože když vám rupnou nervy, nemáte tady uvnitř nejmenší šanci. Máte to spočítané. Je jen otázkou času, kdy vám tu vaši zbabělou dušičku vydolují z tělesné schránky.
„Sakra!" křikl udýchaně další hlas. „Sejmi ho!"
„Máš s sebou skleňák?" zeptal se další.
Šeptal, ale Boggs ho zaslechl. Skleňák. Ascipiův kamarád tím myslel skleněný nůž, což je ve vězení nejoblíbenější zbraň, protože se dá omotat lepicí páskou, při kontrole na detektoru kovů schovat v konečníku a dozorci se nic nedozvědí.
„Zabal to, člověče! Stejně tě rozpářem. Pustíme ti žilou..."
Boggs - sice štíhlý, ale v mizerné kondici - letěl, seč mu síly stačily, ale bylo mu jasné, že to nestihne. Dozorci byli na stanovišti číslo sedm, v místnosti oddělující společné prostory od cel. Okna tam byla skoro čtyři centimetry silná. Vězeň by klidně mohl stát přímo u skla a bušit do něj zkrvavenýma rukama a dozorce -pokud by čirou náhodou nevzhlédl - by si dál lebedil u New York Postu, pizzy a kafe a neměl o ničem ani ponětí. Vůbec by netušil, že půl metru od něj někdo umírá.
Boggs už viděl strážné uvnitř té pevnosti - viseli očima na malém televizoru a hltali dramatickou epizodu ze seriálu Pohotovost.
Boggs sprintoval ze všech sil a řval: „Pomozte mi! Pomozte
mi!"
Běž, běž, běž!
U stanoviště se otočí a postaví se Ascipiovi a jeho kamarádíčkům tváří v tvář. Hlavou vyrazí proti nejbližšímu. Zlomí mu nos, pokusí se mu sebrat nůž. Třeba si ho mezitím dozorci přece jen všimnou.
V televizi běžela reklama. Dozorci si na ni ukazovali prstem a chechtali se. Obrovitý basketbalista na obrazovce cosi prohlašoval. Boggs o překot uháněl přímo k němu.
Hlavou mu táhlo: Proč po mně Ascipio a jeho kumpáni jdou? Proč? Jen kvůli tomu, že jsem běloch? Že nejsem kulturista? Že
jsem společně s ostatními deseti spoluvězni nepopadl naostřenou násadu od smetáku a nevydal se odpravit práskače Rana?
Tři metry ke stanovišti dozorců...
Zezadu ho za límec popadla čísi ruka.
„Ne!" vykřikl Randy Boggs.
Cítil, jak se pod tím náporem hroutí na betonovou podlahu. Vír vjemů...
Postavy z nemocničního seriálu, jak si s vážným výrazem prohlížejí tělo na operačním stole...
Šedý beton, jak se zvedá, aby ho udeřil do hlavy...
Záblesk skla v ruce mladého Latinoameričana...
„Dělej!" sykl Ascipio.
Jeho kumpán se k Boggsovi blížil se skleněným nožem.
Vtom Boggs zahlédl další pohyb. Stín vystupující z ještě hlubšího stínu. Obrovský stín.
Něčí mohutná ruka hrábla po mladíkově zápěstí svírajícím nůž a zkroutila ho.
Křup.
Útočník zaječel. Sklo spadlo na betonovou podlahu a roztříštilo se.
„Bůh vás vidí," řekl stín pomalu, výhružně. Pak vyštěkl: „Pakujte se odtud. Ještě jednou si to zkusíte, a je po vás."
Ascipio a třetí z trojice pomohli zraněnému vstát. Pak zmizeli chodbou.
Obrovitý stín - jmenoval se Severn Washington a kroutil tady pětadvacet let za vraždu, kterou spáchal ještě předtím, než otevřel své srdce Alláhovi - pomohl na nohy Boggsovi. Hubeňour zavřel oči a zhluboka oddechoval. Pak spolu mlčky zamířili ke knihovně. Boggsovi se příšerně třásly ruce. Nakoukl do strážnice, kde dozorci s úsměvem kvitovali, že tělo na operačním stole bylo zázračně vzkříšeno k životu. Naskočila upoutávka na příští díl.
O čtyři hodiny později seděl Randy Boggs na kavalci a poslouchal svého spolubydlícího na cele - James Wilker, osm let za překupnictví, druhé odsouzení za závažný trestný čin.
„Slyšel jsem, že po tobě vyrukovali, čoveče, prej ten Ascipio, ten sráč hajzlovskej. Vo co mu de? To teda vůbec nekapíruju, dyť jsi mu nic neproved, čoveče, viď že né? "
Wilker mlel dál, ani na chvíli nezavřel pusu, ale Randy Boggs ho neposlouchal. Hrbil se na pryčně nad časopisem People. Nečetl si, magazín mu sloužil jen jako psací podložka, na které měl položený arch levného psacího papíru se širokými řádky.
„Hele, čoveče," dál mlel pantem Wilker, „né že bych měl něco proti Španělákům. Ale holt je s nima problém, že na všecko kou-kaj jinak než normální lidi. Dyť víš, voni.,."
Boggs jeho hloupé žvanění ignoroval. Pero se mu konečně rozjelo po papíru. Do levého horního rohu napsal Nápravné zařízení v Harrisonu a k tomu datum. Pak pokračoval:
Každému, koho by to mohlo zajímat: Vážení, porno:
:te mi. Prosím.
Po tom váhavém začátku se zarazil. Dlouze se zamyslel a pak se znova rozepsal.
Rune si záznam přehrála jednou, podruhé a pak do třetice.
Seděla v opuštěném rohu zpravodajské redakce televizní společnosti Network, obrovském otevřeném prostoru o devíti stech metrech čtverečních a přes šest metrů na výšku, který rozdělovaly přenosné přepážky sahající do výše hlavy, potažené šedou látkou. Natáčecí pódia byla jako ze škatulky, jinde byly podlahy a stěny odřené, otřískané a samý flek.

Když se člověk chtěl dostat z jedné strany studia na druhou, musel přeskakovat miliony drátů a kličkovat mezi monitory, kamerami, počítači a stoly. Na místnost shlíželo obrovské kontrolní stanoviště připomínající kapitánský můstek vesmírné lodi Enterprise. Kolem stolů a monitorů postávaly hloučky lidí. Jiní pobíhali sem a tam s archy papíru, videokazetami a modrými kalíšky s kávou. Někteří se lopotili u počítačů a psali nebo editovali texty zpráv.
Všichni měli na sobě neformální, uvolněné oblečení, ale v jejich chování nic uvolněného nebylo.
Rune se skláněla nad přehrávačem Sony s malým barevným monitorem.
Z mrňavého reproduktoru vycházel plechový hlas: „Řekl jsem jim tehdy přesně to samý, co teď vám: Neudělal jsem to."
Muž na obrazovce byl vychrtlý třicátník s vysokými lícními kostmi a kotletami. Vlasy měl ulízané dozadu, nad čelem se mu kroutily. V obličeji byl nápadně bledý. Když Rune před deseti minutami vsunula kazetu do přehrávače a pustila si ji, jako první jí blesklo hlavou: To je rozený otloukánek.
Měl na sobě přiléhavý šedý overal, který by za jiných okolností - dejme tomu na západní Broadwayi nebo v SoHo - mohl být šik. Až na to, že na nášivce nestálo Giorgio Armani ani Calvin Klein, ale Newyorská ústřední správa nápravných zařízení.
Rune zastavila přehrávání a znovu se zadívala na dopis, na mužovo nejisté písmo. Pak se vrátila k televizní obrazovce a poslouchala, jak se reportér muže ptá: „Kdy vás propustí na podmínku?"
„Na podmínku? Možná za pár let. Ale sakra..." Hubeňour se letmo podíval do kamery a zase se odvrátil. „Když je člověk nevinnej, neměli by ho propouštět na podmínku. Měli by ho prostě jenom propustit."
Rune nechala doběhnout reportáž až do konce. Poslouchala mužovo líčení, jak je život ve vězení hrozný, jak ho správce věznice i soud odmítají vyslechnout, jak byl jeho advokát neschopný. Překvapilo ji, že ten člověk nemluví zahořkle. Spíš zaskočeně -jako někdo, kdo není s to pochopit, proč zrovna jeho potkalo letecké neštěstí nebo autohavárie. To se jí na něm líbilo. Pokud někdo má právo být ukřivděný nebo sarkastický, pak nevinný člověk, který se ocitl za mřížemi - ale on mluvil vyrovnaně a smutně. Občas si přejel prstem po kotletách. Zdálo se, že je z kamery nervózní. Anebo byl prostě skromný. Anebo rozpačitý.
Rune zastavila nahrávku a vrátila se k dopisu, který ráno našla na stole. Neměla ponětí, jak se tam dostal - tedy až na to, že u ní coby poskoka s blíže neurčeným popisem práce často končila nejrůznější bizarní pošta, počínaje oznámením o udělování cen Reader's Digestu a konče potřeštěnými fanouškovskými psaníčky pro Kapitána Klokana a Edwarda R. Murrowa.
Tenhle dopis ji přiměl k tomu, aby se vypravila do archivu a vyhrabala ty staré pásky s rozhovory.
Znovu si ho přečetla.
Každému, koho by to mohlo zajímat: Vážení, pomozte mi. Prosím.
Znělo to tak zoufale, tak naléhavě. Ale ještě víc než úpěnlivý tón dopisu ji zaujal třetí odstavec. Znovu si ho přečetla.
A o co jde, jde o to, že policie, proti který jinak nic nemám, ne-vyslechla všechny svědky a těch, se kterými mluvila, se nevyptala na věci, na který se vyptat měla. Kdyby to byli udělali, věřím, že by zjistili, že jsem nevinný, jenže oni to neudělali.
Rune se zadívala na záběr zastavený na obrazovce. Detail Ran-dyho Boggse krátce po soudním procesu, který proběhl před několika lety.
Kde se asi narodil? Zajímalo by ji, jaký má za sebou životní příběh. Jestlipak byl na střední škole - jak jen tomu říkala její matka? - chuligán? Nebo třeba motorkář? Má rodinu? Má někde manželku? Děti? Jaké to asi je, navštěvovat manžela jednou měsíčně? Je mu žena věrná? Peče mu koláče a posílá mu je do vězení?
Rune přetočila kazetu na začátek a ještě jednou sledovala nekvalitní zrnitý záznam.
„Chcete slyšet, jaký to tu je?" Do hubeňourova hlasu se přece jen vloudil náznak hořkosti. „Povím vám, jak mi začíná každej den. Chcete to slyšet?"
„Povězte mi, cokoli chcete," vybídl ho neviditelný reportér.
„Vstanete v šest a první, na co pomyslíte, je: Proježíšekrista, ještě pořád jsem tady."
Z druhého konce místnosti kdosi křikl: „Rune, kde jsi? Pojď sem! Jedem. Na dálnici z Brooklynu do Queensu je havárka."
Manekýn vstával od stolu a soukal se do světlehnědého ba-loňáku, ve kterém mu bude o deset stupňů tepleji, než je v tomhle dubnovém odpoledni žádoucí (ale to nevadí, hlavně že má švi-hácký reportérský ohoz). Byl jednou z vycházejících reportér-ských hvězd - dělal zprávy z metropole pro lokální newyorskou televizní stanici O&O, kterou vlastnila a provozovala společnost Network a pro kterou pracovala i Rune. Sedmadvacet let, kulatý obličej, hezký středozápadní typ (docela by k němu pasoval popis „venkovský chasník krev a mlíko"). Trávil spoustu času před zrcadlem. Nikdo nebyl tak dokonale oholený jako právě Manekýn.
Rune pro něj nárazově pracovala jako kameramanka. Když ji k němu poprvé přidělili, nebyl si docela jistý, co si má myslet o téhle dívce s kaštanovým ohonem, která je trochu podobná Alldrey Hepburnové, měří něco málo přes půldruhého metru a váží míň než pytel cementu. Nejspíš by dal přednost permanentně nalíznutému rutinérovi, co si zapaluje jednu cigaretu od druhé a pracuje v redakci od časů, kdy se ještě používaly šestnáctimi-limetrové kamery Bolex. Ale Rune točila bezvadný obrazový doprovod a navíc se jí nikdo nevyrovnal v překonávání policejních zátarasů a hlídek.
„Co to tu máš?" zadíval se na obrazovku.
„Našla jsem na stole tenhle dopis. Od jednoho člověka z vězení."
„Ty se s ním znáš?" zeptal se Manekýn bezmyšlenkovitě. Pečlivě se ujistil, že nemá překroucený opasek, a protáhl ho sponou.
„Ne. Přišlo to na adresu Networku a nějak to skončilo u mě."
„Kdoví, kdy ho napsal." Manekýn kývl hlavou k obrazovce, na níž Randy Boggs strnul uprostřed pohybu.

„Karbonovou analýzou by ho nejspíš datovali někam k roku 1965."
„Kdepak." Rune poklepala prstem na dopis. „Je na tom předvčerejší datum."
Manekýn psaní rychle přelétl očima. „Asi tam zažívá krušné časy. Kriminál v Harrisonu je o chlup lepší než Attica, ale stejně to není žádná rekreace. Dělej, oblíkni se. Jedem."
První, na co pomyslíte, je: Proježíšekrista, ještě pořád jsem tady.
Manekýn někam zatelefonoval. Poslouchal a přitom přikyvoval. Podíval se na Rune. „Páni, to je teda bomba! Na výpadovce z Brooklynu do Queensu se převrátila cisterna s amoniakem. Úplně ucpe dopravu ve špičce. Čpavek! No řekni, nemáme kliku?"
Rune vypnula televizi a šla za Manekýnem k jeho přeplněnému stolu. „Chtěla bych zajít za ní."
„Za kým?"
„Dobře víš, koho myslím."
Manekýnova tvář se roztáhla v dekorativním nacvičeném úsměvu. „Snad nemyslíš Ji s velkým J?"
„Jo."
Manekýn se rozesmál. „Proč?"
Rune se při práci v televizním zpravodajství naučila jednu věc: Kryj si záda a nechávej si nápady pro sebe, pokud za ně nedostáváš od stanice zaplaceno, což nebyl její případ. A tak řekla: „Kvůli postupu v kariéře."
Manekýn už byl u dveří. „Jestli prošvihneš tuhle reportáž, tak je s tvojí kariérou amen. Rozlil se tam čpavek. Posloucháš vůbec, co říkám?"
„Čpavek," zopakovala Rune. Omotala si ohon látkovou gumičkou a přehodila si přes sebe černou koženou bundu. Jinak měla na sobě černé tričko, žluté strečové kalhoty a kovbojské boty. „Dopřej mi deset minut s Ní s velkým N."
Manekýn ji popadl za paži a nasměroval ke dveřím. „To chceš do kanceláře Piper Suttonové jen tak vkráčet?"
„Napřed zaklepu."
„Hahaha. Jdeme, zlatíčko. Do jámy lvové můžeš vlézt, až se vrátíme a budeme mít šot v kupě."
Z chodby vyšel mladík v džínách a drahé černé košili, s dlouhými rozpuštěnými vlasy. Bradford Simpson končil studium žurnalistiky na Kolumbijské univerzitě a v Networku pracoval jako stážista. Začínal v podatelně, ale už povýšil k atraktivnějším úkolům - nosil kafe, přebíral doručené nahrávky a občas dokonce asistoval kameramanům nebo zvukařům. Byl to takový ten příšerně ctižádostivý typ. To by Rune vcelku nevadilo, jenže jeho ctižádostí bylo získat diplom, navléct se do obleku od Brooks Brothers a vrhnout se do vod velké žurnalistiky. Bradford („oslovení Brad mi moc nesedí") byl srdečný, v O&O i v Networku ho všichni měli rádi a krom toho byl neskutečně roztomilý - takový ten vzorný connectitutský mladíček. Rune nemohla věřit vlastním uším, když ji před pár dny pozval na rande.
Ale přestože jí ta nabídka zalichotila, dospěla k názoru, že randit s panem Vzorňákem by jí nešlo k pleti, a místo aby si s ním vyrazila na večeři do klubu Yale, radši odjela točit požár na dolním Manhattanu pro zprávy v jedenáct. Ráda by věděla, jestli ji pozve na rande znovu. Teď se ale nic podobného nekonalo, Bradford se jen mrkl na obrazovku, a když spatřil hubenou tvář Ran-dyho Boggse, zeptal se, kdo to je.
„Sedí ve vězení," vysvětlila Rune. „A podle mě je nevinný."
„Jak to?" zeptal se Bradford.
„Prostě mám takový pocit."
„Rune, nemáme čas," naléhal Manekýn. „Jedem."
Rune jim oběma řekla: „To by byla senza reportáž - vytáhnout nevinného člověka z basy."
Bradford pokýval hlavou. „Právě o tomhle by novinařina měla být."
Ale Manekýna dobré skutky nezajímaly, zajímal ho čpavek. „Výpadovka mezi Brooklynem a Queensem, Rune," netrpělivě zopakoval profesorským tónem. „Padáme. A hned."
„Ta cisterna, co?" zeptal se Bradford.
„Vidíš?" obrátil se Manekýn k Rune. „Už o tom vědí všichni. Hoď sebou."
„Vždyť je to jenom pitomá havárka," protestovala Rune. „Já tady mluvím o nevinném člověku, kterého zavřeli za vraždu."
„Na tom chlapovi fakt něco je...," přisadil si Bradford. Kývl hlavou k obrazovce. „Podle mě vypadá spíš na oběť než na vraha."
Než mohla přitakat, Manekýn ji popadl a odtáhl k výtahu. Sjeli do přízemí čtyřpatrové budovy, která zabírala celý blok v Upper West Side. Svého času sloužila jako hasičská zbrojnice, pak ji koupila společnost Network, odstranila vnitřní příčky a přestavěla ji. Zvenčí byla ošuntělá a tmavá a vypadala, jako by v ní bydlela tisícovka bezdomovců, zatímco vevnitř člověk našel elektronické zařízení v hodnotě půl miliardy dolarů a plno televizních celebrit. Značný prostor měla v pronájmu lokální televizní stanice O&O, ale většinu okupovala společnost Network, která tu natáčela spoustu mýdlových oper, talk-show, sitcomů a samozřejmě taky zprávy.
Ve skladu vybavení vedle garáže Rune zkontrolovala videokameru Ikegami s ampexovým záznamem a sadu baterií. Nastoupili s Manekýnem do dodávky. Rune vzala za páku posuvných dveří, odsunula je a vyhoupla se dovnitř, jak to měla v oblibě, protože si přitom připadala jako pilot vypravující se za nebezpečným posláním. Řidič, vychrtlý mladík s dlouhým tenkým ocáskem blond vlasů ji pozdravil zvednutým palcem a nastartoval. Útrobami dodávky zaburácela výbušná hudba Black Sabbathu.
„Vypni tu příšernost!" zařval Manekýn. „A hni sebou - na brooklynské výpadovce máme únik čpavku! Jeď, jeď, jeď!"
Mladík uposlechl. Ztlumil autorádio a s kvílením pneumatik zuřivě vyrazil do ulic, dotčen tou urážkou na adresu klasického rocku.
Rune se během jízdy po Manhattanu bezmyšlenkovitě dívala z okénka na kolemjdoucí a ti se naopak ohlíželi za dodávkou, která měla na střeše anténu jako vystřiženou z nějaké sci-fi a na boku řvavé logo televizní stanice. Kdykoli

tyhle dodávky někudy projížděly, lidé se zastavovali a ohlíželi se po nich, nejspíš doufali, že zastaví někde poblíž, že se děje něco zajímavého, že se třeba
oni sami objeví v pozadí televizní reportáže. Jindy jim Rune občas zamávala, ale dneska byla myšlenkami jinde. Pořád slyšela hlas Randyho Boggse.
První, na co pomyslíte, je: Proježíšekrista, ještě pořád jsem tady...
Ještě pořád jsem tady...
Ještě pořád jsem tady.
„Proč za ní nemůžu prostě zajít do kanceláře a promluvit si s ní?"
Manekýn odsekl: „Protože je, kdo je."
Jako by nebylo třeba říkat nic víc.
Rune vedle něj poklusávala zašlou chodbou od výtahu ke zpravodajské redakci. Sešlapaný koberec měl barvu mořské modři, firemní barvu mateřské společnosti. „No a co? Tak je moderátorka zpráv! Přece mě nevyrazí jen proto, že si s ní chci popovídat."
„Tak o tom přestaň žvanit a dohodni si s ní schůzku." Manekýn měl náladu pod psa, protože skutečně šlo o cisternu na převoz čpavku a skutečně se převrátila, ale nikdo se neobtěžoval televizákům sdělit, že byla prázdná. Žádný čpavek z ní nevytekl. Dokonce byla od té dobroty, že se převrátila do odstavného pruhu, takže ani nezablokovala provoz v dopravní špičce.
Vrátili se do studia a Rune přehrála kazetu, kterou u nehody natočila. Manekýn si záběry prohlížel a zdálo se, že se k nim snaží vymyslet nějaký obzvlášť sžíravý komentář.
Rune zajásala: „Koukej, dostala jsem tam západ slunce. Tady vedle té cisterny. Tady ten rudý okraj, vidíš..."
„Vidím."
„Líbí se ti to?"
„Líbí."
„Fakticky?"
„Rune..."
Zatímco přetáčela pásku, zeptala se: „Piper je přece moje nadřízená, nebo snad ne?"
„No, svým způsobem. Pracuje pro Network, ty pracuješ pro lokální stanici, kterou Network vlastní a provozuje. Je to zvláštní vztah."
„Jako svobodná ženská, co žije na Manhattanu, jsem na zvláštní vztahy zvyklá."
„Hele," řekl Manekýn trpělivě, „prezident Spojených států velí armádě a námořnictvu, že jo? Ale copak za ním se svými problémy běhá kdejaký pěšák?"
„Nejde o problém. Jde o příležitost."
„Piper Suttonové jsou tvoje příležitosti u nohy, moje milá. Jestli máš nějaký nápad, promluv si se Stanem."
„Ten šéfuje lokálním zprávám. Tohle je celostátní záležitost."
„Neber si to osobně, ale jsi jen holka od kamery."
„Holka?"
„No dobře, tak kameramanka. Prostě člověk od techniky."
Rune se nenechala odradit. „Co o ní víš?"
„O Ní s velkým N?" Manekýn si Rune chvíli mlčky měřil.
Rune se vemlouvavě ucukla. „No tak..."
„Piper Suttonová začínala stejně jako já, přímo tady - jako reportérka místní newyorské stanice O&O. Vystudovala žurnalistiku na univerzitě v Missouri. Dělala regionální zpravodajství, povýšila na šéfredaktorku rozhlasových zpráv, pak na výkonnou producentku v rádiu. Potom si ji vytipovali jako reportérku pro Network. Pokud vím, pracovala často v zahraničí. Byla na Blízkém východě a dostala cenu za reportáže o atentátu na Sadata. Když se vrátila zpátky sem, stala se moderátorkou víkendových programů, pak povýšila do Dobrého rána. Pokoušeli se ji přetáhnout do mateřské společnosti. Nabídli jí vysoký post, něco jako dělat výkonnou viceprezidentku pro celou O&O. Ale nestála o kancelářskou práci. Chtěla zůstat před kamerou. Proboxovala se do Aktualit a tam je dodneška. Vydělává milion dolarů ročně. Bydlí na Park Avenue. Tahle dáma je v elektronických médiích Někdo s velkým N. Nebude plýtvat časem na tlachání s nickou, jako jsi ty."
„Ještě mě ani nezná," namítla Rune.
„A ani tě poznat nechce. Věř mi."
„Proč o ní každý mluví, jako by byla dračice?"
Manekýn se nosově zachechtal. „Mám tě rád, Rune, a právě proto ti nechci zkazit večer tím, že bych ti dál vykládal o Piper Suttonové."
„Co tady chcete?" utrhla se na ni žena zastřeným altem. „Co jste zač?"
Bylo jí něco málo přes čtyřicet, měla pohledný široký vážný obličej. Pleť měla suchou a byla lehce nalíčená matným make--upem. Oči tmavě šedomodré. Vlasy povětšinou blond, ale tu a tam důmyslně zvýrazněné stříbrnými pramínky a nalakované, aby držely tvar.
Rune došla ke stolu a zkřížila paže na hrudi. „Já..."
Zazvonil telefon a Piper Suttonová se k němu obrátila a chňapla sluchátko. Zamračeně naslouchala.
„Ne," prohlásila důrazně. Chvíli poslouchala a pak řekla ještě výhrůžněji: „Ne!"
Rune si prohlížela její smetanový kostým a vínovou hedvábnou halenku. Boty měla černé a oslnivě se leskly. Rune vyskakovaly v mysli značky jako Bergdorf, Bendel a Ferragamo, ale neměla tušení, která patří ke které součásti oblečení. Suttonová seděla za obrovským starožitným stolem a na stěně za ní visely moderní obrazy plné klikatic a

skvrn a zarámované fotografie, na kterých si potřásala rukou nebo se objímala s nejrůznějšími celebritami a důstojnými šedovlasými muži.
Telefonický rozhovor pokračoval a Rune se ocitla stranou veškerého zájmu. Rozhlížela se kolem.
Dvě stěny kanceláře tvořila okna od podlahy až ke stropu, shlížející na západ a na jih. Místnost se nacházela v pětačtyřicátém patře budovy mateřské společnosti Network, blok od studia. Rune se dívala na vzdálený obzor, kde tušila Pennsylvánii. Naproti stolu stál blok pěti sedmadvacetipalcových monitorů, na každém byla naladěna jiná stanice spadající pod Network. Zvuk byl sice stažený, ale z obrazovek se linul elektronický bzukot. „Tak to udělejte!" vyštěkla žena a položila sluchátko.
Podívala se zpátky na Rune a povytáhla obočí.
„Tak tedy, jde o tohle," spustila Rune. „Dělám kameramanku pro lokální vysílání a..."
Suttonová podrážděně zvýšila hlas: „Proč jste za mnou přišla? Jak jste se sem vůbec dostala?" Pálila otázku za otázkou takovým tempem, že bylo jasné, že jich má bezednou zásobu.
Rune by jí mohla prozradit, že se sem vkradla, když si sekretářka odskočila na chodbu, aby si při firemní rozvážce v deset koupila čaj. Ale řekla jen: „Venku nikdo nebyl, a tak..."
Suttonová ji mávnutím ruky umlčela. Popadla telefonní sluchátko a zmáčkla knoflík interkomu. Z vnější místnosti se ozvalo slabé bzučení. Žádná odezva. Zavěsila.
Rune řekla: „Já prostě..."
„Prostě nic. Zmizte." Suttonová se zadívala na papír, který si pročítala, než sem Rune vtrhla, a soustředěně svraštila obočí. Po chvíli zase vzhlédla, upřímně překvapena, že Rune ještě pořád vidí.
„Paní Suttonová...," spustila Rune. „Já mám... prostě nápad..."
„Prostě nápad? Co je to prostě nápad?"
Rune cítila, jak se jí hrne krev do tváří.
„Mám nápad na reportáž, do které bych se ráda pustila. Pro váš pořad. Já..."
„Dost." Suttonová poklepala perem Mont Blanc o stůl. „Nechápu, co tady děláte. Vůbec vás neznám."
„Dopřejte mi jenom minutku, prosím."
„Na tohle nemám čas. Je mi jedno, jestli tu pracujete, nebo ne. Mám na vás zavolat ostrahu?" Sáhla po sluchátku.
Rune se na okamžik zarazila. V duchu se nadechla. No tak, poručila si, jen do toho. Rychle řekla: „Minulý týden byly Aktuality v žebříčku sledovanosti podle průzkumu CBS/TIME na deváté příčce." Měla co dělat, aby se jí netřásl hlas. „Před třemi měsíci byly páté. To je pořádný propad."
Suttonová do ní zabodla neproniknutelný pohled. Panebože, vážně jsem řekla to, co jsem řekla? zděsila se Rune. Ale neměla na vybranou, nezbývalo jí než pokračovat. „Mohla bych ten nepříznivý trend zvrátit."
Suttonová se podívala na identifikační kartu, kterou měla Rune pověšenou na krku. Kristepane, dostanu padáka, pomyslela si Rune. (Dostávala padáka s železnou pravidelností. Obvykle si jen řekla „To je život" a zamířila na úřad práce. Ale dneska se modlila, aby k tomu nedošlo.)
Sluchátko se vrátilo do vidlice. „Máte tři minuty," řekla Suttonová.
Díky, díky, díky...
„Jde o to, že chci natočit reportáž o..."
„Jak to myslíte, že chcete natočit reportáž? Říkala jste, že jste kameramanka. Jděte s tím nápadem za producentem."
„Chci si to produkovat sama."
Suttonová si ji znovu změřila, tentokrát ne proto, aby si přečetla její jméno a mohla je nahlásit na osobní kvůli ukončení pracovního poměru, ale důkladně a zpytavě. Zkoumala mladý obličej bez make-upu, černé tričko, černou elastickou minisukni, modré punčocháče a červené kovbojské boty s třásněmi. V uších se Rune houpaly náušnice ve tvaru suši. Na levém zápěstí měla troje hodinky s odřenými koženými řemínky natřenými zlatě a stříbrně. Na pravém dva náramky - stříbrný ve tvaru dvou spojených rukou a pletený náramek přátelství. Přes rameno měla přehozenou kabelu z imitace leopardí kožešiny. Z prasklého růžku vykukoval papírový kapesníček potřísněný inkoustem.
„Nevypadáte na producentku."
„Už jsem jeden film produkovala. Dokument. Běžel loni na PBS."
„To o sobě může říct spousta studentů filmařiny. Těch šťastnějších. Asi jste měla kliku."
„Co proti mně máte?"
„Proč si myslíte, že proti vám něco mám?"
„A máte?" zeptala se Rune.
Suttonová se zamyslela. Ať už dospěla k jakémukoli závěru, nechala si ho pro sebe. „Pochopte, tohle je hotové deja vu," mávla rukou Runiným směrem. „Zažívám to v jednom kuse. Někdo sem vtrhne, obvykle číhá za registračkou, až si Sandy půjde pro kávu." Suttonová nadzdvihla obočí. „A řekne: Víte, mám prostě nápad na úžasnou reportáž, na televizní soutěž, na speciál nebo bůhví na
co. A ten nápad je pochopitelně k ničemu. Protože mladí nadšenci jsou k ničemu. V devíti případech z deseti - ba ne, v devětadevadesáti případech ze sta - ten jejich nápad dávno vymysleli a zavrhli lidé, kteří v téhle branži nějaký ten pátek skutečně pracují. Už sem za mnou přišly stovky lidí, přesně jako vy, a říkali mi přesně totéž."
Vtom se naráz rozdrnčely oba telefony a Suttonová se odvrátila, aby je zvedla. Chvíli s nimi žonglovala, střídavě mačkala prstem s dokonale upraveným nehtem knoflík na přidržení hovoru a přepínala z jednoho na druhý. Když oba položila, zjistila, že Rune se usadila v židli naproti a pohupuje nohama.
Otráveně si povzdechla. „Copak jsem vám to nevyložila dost jasně?"
„Chci natočit reportáž o člověku odsouzeném za vraždu - za vraždu, kterou nespáchal. Chci, aby ho na základě mojí reportáže propustili."

Suttonová se zarazila s rukou nad telefonem. „Tady v New Yorku?"
„Ano."
„Tak to je metropolitní zpráva, ne celonárodní. Obraťte se na šéfredaktora lokálního zpravodajství. To už byste měla vědět."
„Chci, aby se to dostalo do Aktualit."
Suttonová zamžikala. Pak se rozesmála. „Moje milá, ten pořad je naše vlajková loď. Ostřílení producenti čekají třeba i dva roky, než se jim podaří probourat se do něj. Ten váš prostě příběh se tam nedostane ani za sto let."
Rune se předklonila. „Ten člověk sedí už tři roky ve vězení v Harrisonu - tři roky za zločin, který nespáchal."
Suttonová se na ni chvíli dívala. „Odkud máte ten tip?"
„Poslal naší stanici dopis. Hrozně smutný. Tvrdí v něm, že jestli se nedostane brzy ven, čeká ho smrt. Spoluvězni ho chtějí zabít. Zašla jsem do archivu, prostudovala si staré reportáže o jeho procesu a..."
„Kdo vám řekl, abyste to udělala?"
„Nikdo. Napadlo mě to samotnou."
„Udělala jste to ve svém čase, nebo v našem?"
„Cože?"
„Cože?" zopakovala Suttonová sarkasticky. Pak dodala, jako by mluvila k děcku: „Dělala jste to v pracovní době, nebo ve svém volnu?"
„V podstatě... v pauze na oběd."
„V podstatě," parodovala ji Suttonová. „No ovšem. Takže ten člověk je nevinný. Někoho nevinného odsoudí každou chvíli, to není žádná převratná zpráva. Pokud tedy nejde o nějakou celebritu. Je to někdo známý? Politik nebo herec?"
Rune zamrkala. Pod moderátorčiným zkoumavým pohledem si připadala hrozně mladá a nezkušená. Svazovalo jí to jazyk. „No, nejde ani tak o to, co je zač, jako spíš o to, že ho odsoudili za zločin, který nespáchal, a že kvůli tomu hnije ve vězení... A možná ho dokonce zabijou nebo tak něco."
„Vy si myslíte, že je nevinný? Tak vystudujte práva nebo založte fond na jeho obhajobu a dostaňte ho ven. Tohle je redakce zpravodajství, ne oddělení sociálních služeb."
„Bude to vážně báječná reportáž. Něco jako, prostě..." Rune si uvědomila, jak neobratně plácá, a zarazila se. Určitě jsem za úplného pitomce...
Suttonová povytáhla obočí a Rune opatrně pokračovala: „Jestli ho dostaneme ven, tak budou všechny ostatní televizní stanice a noviny referovat o nás."
„O nás?"
„O vás a o Aktualitách. O tom, že jste dostali nevinného člověka z vězení."
Suttonová mávla rukou. „Je to bezvýznamná kauza, lokální zpráva." Začala cosi psát na arch papíru před sebou. Měla elegantní rukopis. „Můžete jít."
„Snad byste se mohla mrknout na tohle." Rune otevřela kabelu a podala Suttonové štůsek papírů s nástinem své reportáže. Moderátorka ho zastrčila pod šálek na kávu na opačném konci stolu a vrátila se k pročítání dokumentu.
Když Rune vyšla z její kanceláře, sekretářka zhrozeně vzhlédla. „Kdo jste?" Hlas jí nervózně přeskočil. „Jak jste se sem dostala?"
„Promiňte, zabloudila jsem," řekla Rune nevrle a pokračovala v chůzi směrem k tmavým dveřím výtahu.
Sotva se výtah otevřel, ozval se za ní hlas tvrdý, jako když ocel zazvoní o kámen: „Vy tam!" křikla Piper Suttonová a ukázala na ni. „Vraťte se sem. Okamžitě!"
Rune si pospíšila zpátky do kanceláře. Suttonová, která měřila skoro metr osmdesát, nad ní přímo čněla. Teprve teď si Rune uvědomila, jak je moderátorka vysoká. Vysoké ženy nesnášela.
Suttonová zabouchla dveře. „Posaďte se."
Rune poslechla.
Suttonová se taky usadila a osopila se na ni: „Neřekla jste mi, že jde o Randyho Boggse."
„Není to nikdo známý," namítla Rune. „A vy jste říkala, že vás to nezajímá, pokud nejde o někoho..."
„Měla jste mě seznámit se všemi fakty."
Rune se zatvářila kajícně. „Promiňte. Nedošlo mi to."
„No dobrá. Boggs, to by mohlo vydat na reportáž. Povězte mi, co jste zjistila."
„Přečetla jsem si ten dopis. A podívala se na ty nahrávky - na tu z procesu a tu, co s ním před rokem natočili ve vězení. Tvrdí, že je nevinný."
„A co dál?" vyjela Suttonová.
„To je všechno."
„Jak to? Proč si tedy myslíte, že je nevinný? Jen proto, že to tvrdí?"
„Říká, že policie ten zločin pořádně neprošetřila. Nesnažili se najít všechny svědky, a ty, co našli, se neobtěžovali pořádně vyslechnout."
„Copak to neřekl svému obhájci?"
„To nevím."
„A nic víc nemáte?" zeptala se Suttonová.
„Prostě jen... já... já nevím. Jak jsem ho viděla na té nahrávce, tak mu věřím."
„Vy mu věříte?" Suttonová se zase rozesmála. Otevřela zásuvku stolu a vytáhla balíček cigaret. Jednu si zapálila stříbrným zapalovačem. Chvíli mlčky pokuřovala.
Rune se rozhlížela po místnosti a snažila se vymyslet něco na svou obranu. Ale zpytavý pohled Piper Suttonové jí vyhnal z hlavy většinu myšlenek. Zmohla se jenom na nesmělé: „Přečtěte si

ten dopis." Kývla hlavou směrem k papírům, které tu Suttonové předtím nechala. Suttonová dopis našla a přečetla si ho.
„Tohle je kopie," poznamenala. „Originál máte u sebe?"
„Říkala jsem si, že ho policie třeba bude potřebovat jako důkaz, jestli se ten případ znovu otevře. Mám ho zamčený ve stole."
Suttonová zaklapla složku. „Vida, mám před sebou experta na odhad lidské povahy. Co si o sobě myslíte? Že jste jasnovidec? Dozvěděla jste se shůry, že je ten člověk nevinný, a to vám stačí? Poslouchejte, moje milá, něco vám řeknu, i když to bude znít profesorsky. Ve zpravodajství záleží na jednom jediném - na pravdě. Toť vše. Máte tušení, že toho člověka uvěznili neprávem, budiž. Ale jestli začnete dělat vlny a klást kdekomu nepodložené otázky jen proto, že máte vnuknutí, že Boggs je nevinný, mohlo by to redakci šeredně ublížit. O vaší kariéře nemluvě. Nepodložená tvrzení jsou v téhle profesi horší než kyanid."
„Udělám tu reportáž podle pravdy. Umím ověřovat fakta. Umím vést rozhovory. Mám v úmyslu všechno poctivě..."
Sakra, jak jen to je: Verifikovat? Petrifikovat? Co je správně? Rune nebyla zrovna šampión na cizí slova. „.. .prověřovat."
Suttonová už trochu vychladla. „No dobrá. Říkáte, že máte tip a chcete si ho prověřit."
„Tak něco."
„Tak něco..." Suttonová zavrtěla hlavou a pak na Rune ukázala cigaretou. „Dovolte, abych vám položila otázku."
„Jen do mě."
„Nijak netvrdím, že za tou věcí nemáte jít."
Rune se snažila vyznat ve všech těch negacích.
Suttonová pokračovala: „Nikdy nenaléhám, aby se reportér nepouštěl do reportáže, ve kterou upřímně věří."
Rune přikývla a snažila se prokousat tou další záplavou ne a nikdy.
„Jenom si říkám, jestli nemrháte úsilím na nepravou věc. Boggs dostal u soudu šanci, a i kdyby se při procesu vyskytly nějaké drobné nesrovnalosti, tak co?"
„Jenže já se prostě nemůžu zbavit tušení, že je nevinný. Nemůže být na škodu, když to proklepnu."
Suttonová se pomalu rozhlédla po místnosti a pak zase obrátila dokonale upravenou tvář k Rune. Tiše se zeptala: „Víte jistě, že nechcete udělat reportáž o sobě?"
„O sobě?" zamžikala Rune.
„Chcete natočit příběh Randyho Boggse, anebo mladé ambiciózní žurnalistky?" Suttonová se s předstíranou srdečností usmála a přeformulovala otázku: „Oč vám ve skutečnosti jde - o to, abyste sdělila pravdu o Boggsovi, nebo abyste si udělala jméno?"
Rune se minutu nezmohla na slovo. „Myslím, že je nevinný," vysoukala ze sebe nakonec.
„Tohle s vámi rozebírat nehodlám. Položila jsem vám otázku, na kterou dokážete odpovědět jen vy sama. A myslím, že budete mít zapotřebí hodně sebezpytování, abyste na ni dokázala odpovědět upřímně... Co když - neřeknu když se ukáže, že je nevinný, protože podle mě není -, ale co když objevíte nějaké nové důkazy, které soudce přesvědčí, aby proces znovu otevřel? A Boggs bude při tom procesu osvobozen? Co když vzápětí přepadne samoobsluhu a zabije přitom prodavače nebo zákazníka?"
Rune odvrátila pohled, protože si nebyla s to utřídit myšlenky. Příliš mnoho nepříjemných otázek... To, co moderátorka říkala, dávalo smysl. „Myslím, že je nevinný," zopakovala, ale znělo to nejistě. Zamrzelo ji to. Pevným hlasem prohlásila: „Ta reportáž se prostě musí natočit."
Suttonová si ji dlouze prohlížela a pak se zeptala: „Už jste někdy dělala rozpočet na zpravodajský šot? Už jste někdy řídila lidi? Už jste někdy měla co do činění s odbory?"
„Jsem v odborech. Jsem kameramanka..."
Suttonová zvýšila hlas: „Nedělejte ze sebe hloupou. Vím, že jste v odborech. Ptám se, jestli jste s odbory někdy jednala z pozice managementu."
„Ne."
Suttonová řízně prohlásila: „Tak dobře. Pusťte se do toho, ale nebudete to produkovat sama. Nemáte dost zkušeností."
„Žádný strach. Jsem..."
Suttonová se ušklíbla. „Jste nadšenec? Rychle se učíte? Tvrdě pracujete? To jste chtěla říct?"
„Jsem dobrá. To jsem chtěla říct."
„Zázraky se dějí," poznamenala Suttonová a ukázala na Rune dlouhým prstem s nalakovaným nehtem. „Můžete dělat asistentku produkce. Můžete být reportérkou a...," ušklíbla se, „...můžete ten příběh prostěpsát. Tedy pokud se umíte písemně vyjadřovat obratněji než ústně. Ale chci, aby to celé měl na starosti někdo, kdo v tom umí chodit. Vy jste příliš..."
Rune vyskočila a opřela se dlaněmi o stůl. Suttonová se zaklonila a zamžikala. „Nejsem dítě," vyjela na ni Rune. „Přišla jsem vám říct o reportáži, která podle mě prospěje vám i Networku, a vy mě jenom urážíte. Nemusela jsem chodit za vámi. Mohla jsem jít ke konkurenci. Mohla jsem si ten námět nechat pro sebe a udělat ho sama. Ale..."
Suttonová se rozesmála a zvednutou dlaní ji zarazila. „Ale no tak, děvenko, ušetřete mě toho, prosím! Nemusíte mi dokazovat, že máte kuráž. V téhle profesi ji má každý, jinak by tu nevydržel ani pět minut. Tím mě neoslníte." Zvedla pero a sklopila oči k dokumentu před sebou. „Jestli chcete tu reportáž natočit, jděte za Lee Maiselem. Budete pracovat pro něj."
Rune na okamžik zkoprněla. Srdce měla až v krku. Pozorovala Suttonovou, jak si pročítá smlouvu hutnou jako sloupek v nedělních Timesech.
„Ještě něco?" vzhlédla moderátorka.

„Ne," řekla Rune, „Jen vám chci říct, že odvedu super práci."
„To je báječné," utrousila Suttonová bez špetky nadšení. Pak se zeptala: „Jak že se to jmenujete?"
„Rune."
„To je umělecký pseudonym?"
„Tak něco."
„Podívejte, Rune, jestli se do té reportáže opravdu pustíte a jestli to v polovině nevzdáte, že je to moc práce, že je to příliš obtížné nebo že si dost nevěříte..."
„Nevzdám. Dostanu ho na svobodu."
Suttonová vyštěkla: „Ne! Vy zjistíte, co se doopravdy stalo. Ať to dopadne jakkoli, ať ho tím dostanete na svobodu, anebo odhalíte, že ještě ke všemu unesl Lindberghovo děcko."
„Dobře," řekla Rune. „Zjistím pravdu."
„Jestli se do toho opravdu pustíte, nemluvte o tom s nikým kromě mě a Lee Maisela. Chci, abyste mě průběžně informovala. Ústně. Žádné ty pitomé písemné zprávy. Rozuměno? Ať nic ne-prosákne ven. To je ze všeho nejdůležitější."
„Konkurence se o ničem nedoví."
Suttonová si povzdechla a potřásla hlavou jako kdysi Runina učitelka matematiky, když Rune podruhé za sebou vyhořela u tabule. „Z konkurence strach nemám. Bojím se, že jste na omylu. Že je ve skutečnosti vinen. Když nám reportáž vyfoukne jiná stanice, tak co, to se stává. Patří to k řemeslu. Ale jestli se roznese, že tu reportáž točíme, a pak se ukáže, že jsme byli vedle, budu to mít na triku já. Rozumíte, děvenko?"
Rune přikývla a vzápětí prohrála v soutěži upřených pohledů.
Suttonová prolomila napjatou atmosféru otázkou. „Zajímalo by mě jedno: Víte vůbec, za čí vraždu Randyho Boggse odsoudili?" Její hlas zněl pobaveně.
„Narazila jsem na to jméno, ale už si ho nepamatuju. Pochopitelně se..."
Suttonová ji nenechala domluvit. „Jmenoval se Lance Hopper. Říká vám to něco?"
„Ani ne."
„Mělo by. Šéfoval zpravodajství Networku. Byl náš nadřízený. Už chápete, jak si zahráváte s ohněm?"
Lee Maisel byl robustní proplešatělý čtyřicátník s plnovousem. Měl na sobě hnědé kalhoty, košili bez kravaty, obnošený vínový svetr s argylským vzorem a tvídové sako. Kouřil pěnovku zažloutlou tabákem a věkem. Po stole jich měl rozházeno ještě nejmíň tucet. Nevypadal na člověka, který si coby výkonný producent jednoho z nejsledovanějších televizních zpravodajských pořadů v zemi vydělává přes milion dolarů ročně.
„Jak jsem měla vědět, co byl Lance Hopper zač?" ohradila se Rune.
„No ovšem, jak jste to měla vědět...," povzdechl si Maisel.
Seděli v jeho prostorné kanceláři, v té části někdejší hasičské zbrojnice, kterou si zabral Network. Na rozdíl od kanceláře Piper Suttonové v mrakodrapu mateřské společnosti byla Maiselova kancelář jen deset metrů vysoko a shlížela na kuželkářskou dráhu. Rune imponovalo, že Maisel sídlí dole se svým vojskem. Dokonce i vypadal jako generál. Uměla by si ho představit v khaki šortkách a lehké přilbě, jak v severní Africe posílá tanky proti nacistům.
Seděla vedle ohromného kávovaru. Nedůvěřivě po něm pokukovala, jako by ta nádoba obsahovala radioaktivní kal, kterému se káva z něj podobala. „Turek," objasnil jí Maisel. Připravil si šálek a tázavě povytáhl obočí. Rune zavrtěla hlavou.
„Piper je ale řízek, viďte?" prohodila. Vzápětí jí došlo, že takhle by o Suttonové mluvit neměla, přinejmenším ne s ním. Maisel to nijak nekomentoval. Místo toho se zeptal: „Vy nechápete, jak je to závažné? Že jde o Hoppera."
„Vím jenom, že prý šéfoval Networku. Že byl zdejší boss."
Maisel se otočil a začal se probírat štosem lesklých časopisů odložených na skříňce. Jeden vytáhl a podal jí ho. Vlastně to nebyl časopis, ale výroční zpráva mateřské společnosti Networku. Maisel se předklonil, otevřel ji přibližně uprostřed a ukázal silným zažloutlým prstem na fotografii. „Tohle byl Lance Hopper."
Rune si přečetla popisek: Lawrence W. Hopper, výkonný viceprezident. Byl to vysoký byznysmen s mohutnou spodní čelistí, v tmavém obleku a bílé košili s červeným motýlkem. Bylo mu něco mezi padesáti a šedesáti. Pohledný manažerský typ. Oči měl tvrdé jako kámen.
„Už vám došlo, do čeho to šťouráte?"
„Ne tak docela."
Maisel si olízl koutek úst. Pohrával si s jednou z dýmek, pak ji zase odložil na stůl. „Boggse odsoudili za zabití člověka, kterého jsem znal a se kterým jsem pracoval. Člověka, kterého znala a se kterým pracovala Piper. Lance byl možná protiva, ale jako novinář byl supertřída a vytáhl Network nahoru. Patří do panteonu mediálních božstev stejně jako Walter Cronkite, David Brinkley nebo Mike Wallace. Lance Hopper byl klasa. Všichni ho respektovali. Když byl Boggs za jeho vraždu odsouzen, měla jste slyšet ten jásot v redakci. A vy teď přijdete s tím, že to Boggs neudělal. Z toho koukají trable. Koledujete si o ně vy i všichni ostatní, kteří na tom budou pracovat... Podívejte, sám jsem dělal s Boggsem rozhovor. Je to životní ztroskotanec. Jakživ nezavadil o slušnou práci. Celá redakce je zajedno s porotou, že Hoppera zabil. Jestli máte pravdu, že je nevinný, na oblibě vám to nepřidá. Soudce a žalobce vás taky nezahrnou vděkem. A jestli jste na omylu, budete neoblíbená tím víc, ale ne tady, protože tady už pracovat nebudete. Teď už chápete, do jakého rizika se řítíte?"
„Co mi záleží na oblíbenosti? Jde mi o jeho nevinu."
„Jste vážně tak naivní, jak se zdáte?"
„Moje nejmilejší knížka je Peter Pan."
Maisel se usmál. „Třeba je lepší mít odvahu než rozum." Z jeho dechu nakysle táhla whisky. Rozhodně vypadal jako

novinář ze staré školy.
„Co kdybyste si našla nějakého sympatičtějšího chudáka, který sedí neprávem, a toho dostala ven? Proč se vydáváte na křížovou výpravu kvůli grázlíkovi?"
„Nevinní grázlíci nepatří za mříže o nic víc než nevinní světci," opáčila Rune.
Vysloužila si tím hurónský řehot. Možná by Maisel rád udržel vážnou tvář, ale nepovedlo se mu to. Chvíli si ji měřil.
„Piper mi
volala a říkala, že tu máme jistou horlivou bytůstku z lokálního vysílání, která..."
„Vážně mě popsala tímhle slovem? Jako horlivou?" zeptala se Rune.
Maisel zašťoural v dýmce stříbrnou věcičkou, která vypadala jako velký zploštělý hřebík. „Ne tak docela. Ale nechme to tak. Když mi to řekla, pomyslel jsem si: Propánakrále, zase jedna. Horlivá, vlezlá, ambiciózní. Určitě nebude mít výdrž."
„Já ji mám."
„Skoro bych vám to věřil," přitakal Maisel. „A něco vám pro-zraďím. I když si myslím, že Boggs je vinen, ten jeho soud proběhl nějak moc hladce. Nějak moc rychle."
„Brala si ho média na paškál i před procesem?" vyzvídala Rune.
Maisel se rozvalil v židli. „No jistě, jako všechny obžalované. To je normální. Ale já měl na mysli policii a soudní systém... Připadá mi, že tohle by mohlo - říkám mohlo - stát za reportáž. Pokud ji uděláte pořádně."
„Udělám. Namouduši."
„Piper říkala, že jste kameramanka. Máte ještě nějaké jiné zkušenosti?"
„Natočila jsem dokument. Běžel na PBS."
„Na veřejnoprávní stanici?" pronesl opovržlivě. „No, Aktuality se od PBS zatraceně liší. Týdně stojí půl milionu dolarů. Nedostáváme granty, fungujeme díky příjmům z reklamy, které nám zajišťuje vysoká sledovanost. Vyděláváme si na sebe sami. Minulý týden jsme měli sledovanost 10,7 bodu. Víte, co představuje jeden bod?"
„Upřímně řečeno ne."
„Každý bod znamená, že se na nás dívá 921000 domácností."
„Paráda!" vydechla Rune. Sice se v těch číslech trochu ztrácela, ale bylo jí jasné, že se na její reportáž bude dívat spousta lidí.
„Soupeříme s nejsledovanějšími programy v televizní historii. Momentálně náš program běží proti Sousedům odvedle a Hraniční hlídce."
Rune pokývala hlavou a zatvářila se, že to na ni udělalo dojem, i když ze Sousedů odvedle, letošního hitu mezi sitcomy, viděla
jediný díl a ten jí připadal úplně pitomý - plno rádobyvtipných glos, grimas a idiotských bonmotů. Hraniční hlídka měla bezvadnou kameru a přímo špičkový zvuk, ale nedělo se tam nic jiného, než že se roztomilý mladý agent a protřelejší starší agent handrkovali o policejních procedurách, střídavě jeden druhému zachraňovali krk a přitom očkovali divákům koňské dávky politické korektnosti.
Na Aktuality se naproti tomu dívala pokaždé.
Maisel pokračoval: „Každý týden máme čtyři dvanáctiminu-tové reportáže obložené reklamami v hodnotě milionů dolarů. Není čas na žádnou vatu. Není čas rozvíjet téma a zdlouhavě navozovat atmosféru. Natočí se tři kilometry filmu a použije se sto padesát metrů. Jsme extratřída. Počítačová grafika nám leze i ušima. Znělku nám dělala největší muzikantská hvězda New Age, přišlo nás to na devadesát tisíc dolarů. Netroškaříme. Netočíme reportáže o operativních změnách pohlaví, o delfínech, co zachránili život rybářům, ani o tříletých dealerech cracku. Vysíláme zprávy. Je to zpravodajský magazín v tom stylu, jako býval starý dobrý Life a Look. To si zapište za uši."
Rune horlivě přikyvovala.
„Magazín," pokračoval Maisel, „ale v obrazové podobě. Budu si chtít vybrat ze spousty obrazového doprovodu. Nahrávky z místa činu, dobové záběry, nové rozhovory."
Rune se zaujatě předklonila. „Co klaustrofobické záběry z věznice? Víte, co myslím. Mrňavé zeleně vymalované místnůstky, mříže, třeba i koupelny, kde vězně sprchují hadicemi... A záběry Boggse předtím a potom - aby bylo vidět, co to s ním udělalo, jak je teď hubený a bledý."
„To zní slibně." Maisel se zadíval na čtvereček papíru. „Piper tvrdí, že pracujete v lokálním vysílání. Nechám vás přeložit k sobě."
„Chcete říct, že budu patřit k týmu? K tomu, co dělá Aktuality?" Tep se jí zrychlil snad na dvojnásobek.
„Dočasně."
„To je super!"
„Možná. Možná taky ne," krotil její nadšení Maisel. „Uvidíme, jak se vám to bude zamlouvat, až budete mít za sebou rozhovory se stovkou lidí a pár probdělých nocí..."
„Stejně chodím pozdě spát."
„Stříháte po večerech filmy?"
„Většinou chodím tancovat," připustila Rune.
„Tancovat," zopakoval Maisel a zatvářil se pobaveně. „No nic, situace se má následovně. Obvykle k reportérům přidělujeme jako producenta někoho z řadových zaměstnanců, ale Piper z nějakého důvodu chce, abyste pracovala přímo se mnou. A s nikým jiným. Nemůžu postrádat žádného kameramana, takže to bude jen na vás. Snad umíte zacházet s technikou..."
„Šetřím si na vlastní betacam."
„Tak fajn," povzdechl si unaveně. Vybral si dýmku a vytáhl ze stolu kožený váček s tabákem.

Ve dveřích se objevila nakadeřená hlava sekretářky. Oznámila Maiselovi, že dorazil člověk, se kterým má domluvenou schůzku na jedenáctou hodinu. Zároveň se rozdrnčel telefon. Maisela už to myšlenkami táhlo jinam. „Ještě jedna věc," obrátil se k Rune.
„Co?"
„Máte moji stoprocentní podporu, pokud budete dodržovat pravidla, ať už se příběh vyvine jakkoli. Ale jestli budete manipulovat fakty, jestli se pokusíte vařit tu reportáž z vody, jestli budete planě spekulovat, lhát mně, Piper nebo divákům, na fleku s vámi končím. A už si v tomhle městě jako reportérka ani neškrtnete. Jasno?"
„Ano. Rozkaz, pane!"
„Tak to bychom měli. Běžte se dát do práce."
Rune vyvalila oči. „To je všechno? Myslela jsem, že mi prostě..., že mi poradíte, co mám dělat nebo tak něco."
Maisel, už napůl otočený k telefonu, řekl: „Tak dobře, povím vám, co máte dělat. Myslíte si, že máte námět na dobrou story. Tak za ním jděte."
„To nejste vy."
„Ale to víte, že jsem. Akorát že dřív jsem si barvila vlasy na purpurovo a tužidlem si je vyčesávala do špiček..."
Strážný v manhattanské kanceláři Newyorské ústřední vězeňské správy si prohlížel Runin zalaminovaný novinářský průkaz na chromovaném řetízku. Byla na něm vyfotografovaná se střapatým, křiklavě barevným účesem a kulatými tónovanými lennonkami.
„To je někdo jiný."
„Vážně jsem to já." Vylovila brýle z kabely a nasadila si je, pak si shrábla vlasy a zvedla si je nahoru. „Vidíte?"
Strážný chvíli těkal pohledem mezi fotografií a osobou z masa a kostí, pak pokýval hlavou a průkazku jí vrátil. „Jestli vám můžu poradit, nedávejte si na vlasy to svinstvo. Neslušelo vám to."
Rune si zase přetáhla řetízek s průkazem přes hlavu a vkráčela do hlavní kanceláře. Zadívala se na nástěnky, erární stoly, opryskané vodní baterie. Přesně takhle si představovala místo, kde pracují lidé, kteří mají na starosti věznice - klaustrofobické, bezbarvé, mrtvolně tiché.
Vzpomněla si na chudáka Randyho Boggse, který už tři roky trpí v mrňavé cele.
První, na co pomyslíte, je: Proježíšekrista, ještě pořád jsem tady...
Kolem procházel vysoký muž v pomačkaném krémovém obleku. Když spatřil Runinu novinářskou průkazku, zastavil se.
„Vy jste od tisku?"
Rune chvíli trvalo, než jí došlo, na co se ptá. „Aha, od tisku. Ano. Jsem reportérka. Z Aktualit. Z toho zpravodajského pořadu, víte, co myslím..."
Rozesmál se. „Aktuality zná každý." Podal jí ruku. „Já jsem Bili Swenson. Vedu tu tiskové oddělení."
Potřásla si s ním rukou a představila se. Pak řekla: „Právě vás asi hledám. Chtěla bych udělat rozhovor s vězněm."
„Do nějaké reportáže?"
Rune přitakala.
„Bezevšeho. Ani jste se nemusela obracet na nás. Stačí se spojit přímo s kanceláří správce věznice. A pokud vám správce dá povolení, tak si domluvíte schůzku přímo s vězněm."
„To je všechno?"
„Ano," přisvědčil Swenson. „O kterou věznici jde?"
„O Harrison."
„O někoho s dlouhým trestem?"
„Ano, nejspíš ano."
„O koho?"
Rune zaváhala. „No..."
„Potřebujeme to vědět," prohlásil Swenson. „Nebojte se, nepustím to ven. Kdybych podrážel novináře, nikdy bych se nedostal tam, kde jsem."
„No tak dobře. Je to Randy Boggs. Odsoudili ho za vraždu Lance Hoppera."
Swenson pokýval hlavou. „Na ten případ se pamatuju. Stalo se to asi před třemi lety. Hopper pracoval ve vaší společnosti, viďte? Počkat, vždyť on Networku šéfoval."
„Přesně tak. A podle mě je Boggs nevinný."
„Nevinný?"
Rune přisvědčila. „Chci se pokusit, aby ten případ znovu otevřeli a propustili ho. Nebo aby mu aspoň dopřáli nový proces."
„To bude sólokapr." Swenson se rozhlédl na obě strany. „Mimo záznam?"
„Jasně." Rune zamrazilo vzrušením. Narazila na svůj první důvěrný zdroj.
„V New Yorku jsou každý rok neprávem odsouzeny desítky lidí. Občas se dostanou na svobodu, občas ne. Pomyšlení, že se něco takového může stát, je hrozné."
„Určitě to vydá na dobrou reportáž."
Swenson zamířil k východu a Rune ho následovala. „Telefonní číslo na správce harrisonské věznice vám řeknou u recepčního pultu," poradil jí a doprovodil ji skrz bezpečnostní rám ke dveřím.
„Jsem ráda, že jsem na vás narazila," usmála se Rune. „Hodně štěstí," popřál jí. „Budu se na váš pořad těšit."
Když Rune došla po můstku na svůj hausbót, který se zlehka pohupoval na hladině řeky Hudson na západním okraji Greenwich Village, zaslechla zevnitř pláč. Dětský pláč.
Zaváhala s rukou na klice, pak si otevřela a vešla dovnitř.
„Claire?" zavolala nejistě. A protože ji nic lepšího nenapadlo, dodala: „Ty jsi ještě tady?"

Mladá žena klečela uprostřed obývacího pokoje a chlácholila tříletou Courtney. Zahořkle se ušklíbla, pokývla Rune na pozdrav a otočila se zpátky k holčičce. „To bude dobrý, broučku."
„Co se jí stalo?"
„Upadla. Nic to není."
Claire byla o pár let starší než Rune. Byly si hodně podobné až na to, že Claire právě prožívala beatnické období, kdežto Rune retrostyl zavrhla ve prospěch Nové vlny. Claire si barvila vlasy načerno a nosila je stažené dozadu do přísného ohonu. Libovala si ve tříčtvrtečních kalhotách a černobíle pruhovaných pulovrech. Obličej měla bledý jak smrtka a rty si malovala nejkřiklavější šarlatovou rtěnkou, s jakou se Max Factor odvážil na trh. Jediná výhoda toho, že tu bydlela - od doby, kdy přestala platit za podnájem -, spočívala v tom, že její módní trend ladil s výzdobou hausbótu v předměstském stylu padesátých let.
Když Claire přišla o práci v Celestial Crystals na Broadwayi a vyhodili ji z bytu v pátém patře bez výtahu v East Village, uprosila Rune, aby ji i s její holčičkou vzala k sobě. „Jen na den, na dva," žebronila. „Bude to sranda. Takový pyžamový večírek."
To se odehrálo před šesti týdny - a to, co následovalo, se ani v nejmenším nepodobalo žádnému pyžamovému večírku, jaký kdy Rune zažila.
Než tohle ráno odešla do redakce, Claire jí oznámila, že si našla novou práci a že i s Courtney do oběda vypadnou. Teď ale vstala a otráveně potřásla hlavou. „Představ si, ten chlap z toho vycouval. Parchant jeden!"
Rune si přesně nepamatovala, co je „ten chlap" zač ani z čeho vycouval. Ale momentálně na něj měla ještě větší dopal než Claire. Musím ji odtud nějak vypakovat... Mám jí to říct hned, nebo až potom? Hned, rozhodla se. Ale nenašla k tomu odvahu. Sakra! Odložila leopardí kabelu na huňatý purpurový kobereček ledvi-novitého tvaru, který našla vyhozený na ulici, pak se sklonila a dala tříleté holčičce pusu na čelo.
Courtney přestala plakat. „Rune, pohádku!" žadonila. „Přečteš mi pohádku?" Měla na sobě džíny a ušmudlaný žlutý svetřík.
„Až potom, zlatíčko. Až se navečeřím." Rune podřepla k holčičce a pohladila jí tmavé kudrny. „Máš vlásky přímo k sežrání." Vstala a došla do kuchyňky hausbótu. Zatímco si do mísy sypala vločky s rozinkami a přichucovala si je čokoládovými lupínky a oříšky kešu, křikla na Claire: „Má super vlásky, povídám. Že se nevykašlem na všechny ty naše sajrajty! Patláme si na hlavu barvy, tužidla, trvalou. Vsadím se, že kdybys nechala svoje vlasy na pokoji, měla bys je dodneška takhle bezva."
„No jasně," opáčila Claire kysele, „ale byla by to děsná nuda."
Rune se vrátila do obýváku. Jedla vločky a zapíjela je pivem Molson Golden. „Už jste jedly?"
„Měly jsme čínu."
„I Courtney? Hodí se to pro ni?"
„Děláš si srandu? V Číně žijou miliardy lidí a čím si myslíš, že je v dětství cpou?"
„Nemám páru."
„A co ta patlanina, co jíš ty?" Claire sjela pohledem vločky.
„Mně nejsou tři roky. Copak nekoukáš na reklamy? Měla by jíst takový ty kasičky a pyré ve skleničkách. Víš, co myslím. Roz-mixovaná mrkev a špenát a tak."
„Rune," řekla Claire, „ona už není nemluvně. Už má zuby."
„Mám ráda špinák," ozvala se Courtney.
„Měla by sis pořídit nějakou tu knížku," prohlásila Rune. „Od Spocka."
„Myslíš toho chlapa ze Star Treku?" užasla Claire.
„Ne, toho, co píše, jak se starat o děti."
Claire prohlásila: „Vulkánský nervový stisk. To bych se ráda naučila. Jak někoho na fleku uspat."
„Co to je Vulkán?" zeptala se Courtney. Pak zmizela v ložnici, aniž by čekala na odpověď. Během pár minut byla zpátky a za sebou táhla za ocas plyšového draka.
Rune udělala, jako že drak tancuje. Pak Courtney objala a zeptala se jí: „Jak se jmenuje? Pamatuješ si to?"
„Persefa."
„Moc dobře. Persefona. A kdo byla Persefona?"
Courtney zvedla draka.
„Ne, já myslela ve skutečnosti."
„Ve skutečnosti?" podivila se Claire.
„Bohyně," odpověděla Courtney. „Zeusova holčička."
Claire řekla: „Připadá mi jako pěkná blbost, že jí o těchhle věcech vykládáš, jako by to byla pravda."
„A co na tom není pravda?"
„Všichni ti bohové, bohyně, víly a ostatní sračky."
„Sračky," zopakovala Courtney.
„Podle tebe to není pravda?" zeptala se Rune.
„Ty snad věříš v římské bohy?"
„Persefona byla řecká. Netvrdím, že věřím, ani že nevěřím."
„Chci, aby z ní vyrostl ryze praktický člověk," prohlásila Claire.
„Ale jdi," odbyla ji Rune. „Ty sama máš za životní cíl vymést všechny kluby na Manhattanu a nemuset si ani jednou zaplatit pití. Tomu říkáš praktičnost?"
„Chci, aby se chovala jako dospělá."
„Jsou jí teprve tři," namítla Rune. „Vyroste až moc rychle."

Claire se zaškaredila. „Znám lidi, co vzdorujou dospělosti docela úspěšně." Pak přeladila do sladkého úsměvu. „Udělala bys mi laskavost, prosím?"
„Nemám ani floka."
„O to nejde. Chci si večer někam vyrazit. Pohlídáš mi ji, viď?"
„Claire..."
„Potkala jsem jednoho kluka a ten se zmiňoval o nějaký práci. Třeba mě vezme."
„Ve kterém klubu máte rande?" zeptala se Rune sarkasticky.
„V S.O.Bs," připustila Claire. „Ale on si vážně myslí, že by mi mohl sehnat práci. No tak, prosím tě..." Kývla hlavou k holčičce. „Vy dvě si přece tak báječně rozumíte!"
Rune se podívala na Courtney. „Rozumíme si, viď, prcku? Plácnem si na to?" Zvedla ruku, Courtney k ní přilezla a plácly si dlaněmi.
„Prcku," zopakovala holčička a přelezla zpátky k Persefoně. Rune si prohlížela její tvářičku a neshledávala v ní moc podobnosti s Claire. Ráda by věděla, kdo je Courtneyin otec. Bylo jí jasné, že Claire o tom občas přemítá taky.
Po chvíli se Rune ozvala: „Víš, já... neumím takovéhle věci říkat..." Odmlčela se v naději, že Claire tu narážku pochopí. Ale ta se plně soustředila na náušnici s falešným diamantem, kterou si připínala do jedné z dírek v chřípí. A tak Rune nezbylo než pokračovat: „Chci říct, že si vážně budeš muset najít bydlení někde jinde."
„Nechtěla jsem tu zůstávat tak dlouho, ale na Manhattanu se bydlení shání těžko."
„Já vím," povzdechla si Rune. „Hele, nechci tě odtud vykopnout."
Claire na okamžik zvážněla. „Popravdě řečeno, uvažuju o tom, že se vrátím do Bostonu. Abych se dala do kupy. Co si o tom myslíš?"
Aleluja!
Ale nahlas Rune řekla: „Podle mě je to fakt rozumný nápad."
„Fakt?"
„Jo, namouduši."
„Nastěhuju se k mámě. Má prima baráček. Nechá mi horní patro. Jenom mě štve, že nevím, co tam budu dělat."
Rune nevěděla jistě, co by Claire mohla nebo měla dělat ani tady na Manhattanu - kromě poflakování a vymetání klubů, což nejspíš může stejně dobře provozovat i v Bostonu a za mnohem míň peněz. Ale prohlásila: „Boston je prý bezva město. Historie, spousta historie."
„Tý tvojí historie se nenajím."
„K jídlu není, ale jinak je fajn." Rune vysadila Courtney na okenní parapet a bokem ji podepřela. „Koukni se ven, mrňousku,
a představ si to tu před třemi stovkami let. Víš, kdo tu žil? Indiáni! A byli tu medvědi, jeleni a kdeco všechno."
„Jako v zoo," řekla holčička. „Půjdem do zoo?"
„No jasně. Třeba hned zítra. A vidíš všechny ty silnice tamhle? Tam bývala tabáková plantáž. Jmenovalo se to tam Sapokanikan. Teda ta plantáž. Pak přišli osadníci z New Yorku - ten byl tehdy jenom dole u Battery. Utíkali sem před epidemiemi a morem, a když viděli ty plantáže a úrodnou půdu, pojmenovali to tady Green Village..."
Claire jí skočila do řeči: „A teď se to jmenuje Greenwich Village, jsou tu bistra a kavárny a bankomaty a butik Antique Clothes..."
Rune se zamračila. „Nebuď protivná."
„Ten Boston...," zamyslela se Claire. „Vadilo by ti, kdybych tam na nějaký čas odjela?"
Jestli by mi to vadilo? Rune měla pocit, jako by zrovna dostala dárek, balíček v tyrkysové krabičce od Tiffanyho.
„Seber se a jeď, to ti radím já."
„Tak jo," řekla Claire lhostejně. Zažívala a vytáhla z kabelky lahvičku. „Dáš si koks?"
„Koks," zopakovala Courtney.
Rune neurvale popadla Claire za paži a rozezleně jí zašeptala: „Copak ses zbláznila? Koukni, co ji učíš!" Vyškubla jí lahvičku i lžičku a hodila je zpátky do kabelky.
Claire se jí podrážděně vyškubla. „Koks patří k realitě. Na rozdíl od těch tvých draků a bohyň."
„Strč si tu svoji realitu za klobouk." Rune vstala, vzala Courtney za ruku a odvedla ji na venkovní palubu. „Pojď, mrně, přečtu ti pohádku."
Hodinu nato Courtney škemrala: „Ještě jednu, prosím!"
Rune listovala pohádkovou knížkou. Nakoukla do kuchyňky a uviděla Claire, jak šňupe kokain z uzounké práškové linky na kapesním zrcátku.
„Tak jo," řekla, „ale pak šupem do hajan."
Namátkou otevřela knížku a zasmála se. „Sněhová princezna." Docela se to hodilo vzhledem k tomu, že Claire zrovna kolem nosu zuřila sněhová vánice.
„Bylo nebylo..."
„Za devatero horami a devatero řekami..." Courtney zívla a položila Rune hlavu na klín.
„Přesně tak... Za devatero horami a devatero řekami žili staří manželé, kteří neměli žádné děti."
„Já jsem děti."
„Ti dva se měli hrozně rádi, ale snili o tom, jak by bylo krásné, kdyby měli dcerušku. Když se jednou v zimě muž vracel domů lesem, spatřil sněhuláka, kterého si uplácaly děti, a dostal nápad. Došel domů a společně s ženou si postavili ze sněhu malou prin-cezničku."
„Co je to sníh?"
„Vzpomeň si na minulou zimu, takové to bílé."

„Nepamatuju se," zamračila se holčička.
„Padá z nebe a je bílý."
„Peří."
„Ne. Spíš takový jakoby mokrý..."
„Mlíko."
„Žádný mlíko, ty trumbero. Tak dál. Manželé šli spát a celou noc snili a snili - hádej o čem? A co myslíš, že se stalo?"
„Dostali malou holčičku?"
Rune přikývla. „Ráno, když se vzbudili, stála tam krásná malá princeznička, která vypadala přesně jako ta holčička, kterou si večer uplácali ze sněhu. Strašně moc se radovali, pořád si s ní hráli a brali ji na procházky do lesa. Byli hrozně šťastní... Pak jednoho dne jel kolem krásný princ a spatřil Sněhovou princeznu, jak si hraje na zasněžené louce u domu. Když na sebe ti dva pohlédli, rázem se do sebe zamilovali."
„Co to je...," spustila Courtney.
„Na tom nesejde. Princ prostě chtěl, aby s ním Sněhová princezna žila v jeho hradě na úpatí hory. Rodiče Sněhové princezny byli hrozně smutní a prosili ji, aby neodjížděla, ale ona se za prince vdala a odjela s ním na hrad. Byli spolu celou zimu moc a moc šťastní. Pak jednoho dne brzy zjara vykouklo slunce, svítilo a hřálo a Sněhová princezna se procházela se svým mužem..."
Rune se odmlčela a vybavila si, jak pohádka pokračuje - jak slunce hřeje čím dál víc a víc, až princezna roztaje, voda proté
ká princi mezi prsty na zem a nakonec z ní nezůstane vůbec nic. Vzhlédla k dětské tvářičce plné očekávání a pomyslela si: Z toho koukají trable.
„Povídej dál," prosila Courtney.
Rune předstírala, že čte: „Jak tak sluníčko hřálo, Sněhová princezna si vzpomněla, že se jí hrozně stýská po rodičích, dala princi pusu na rozloučenou, vrátila se do horské vesničky, nastěhovala se zpátky k rodičům, sehnala si práci, potkala milého kluka, co byl taky celý ze sněhu, a pokud neumřeli, žijí tam spolu dodnes."
„To je hezká pohádka, ta se mi líbí," prohlásila Courtney, jako by pronášela konečný verdikt.
Na palubu vyšla Claire. „Je čas jít spát."
Courtney ani moc neprotestovala. Rune jí dala pusu na dobrou noc, pak ji s Claire převlékly do noční košilky a uložily do postele.
„Pokud tě to zajímá," řekla Claire, „v Bostonu je mnohem snazší nabalit si mužskýho."
„Ty bys chtěla, abych jela do Bostonu s tebou? A nabalila si tam chlapa?"
„Proč ne?"
„Protože s většinou chlapů si nestojí zato začínat. Proč bych měla jezdit někam, kde je lehčí někoho najít? To už bych se snad radši odstěhovala někam, kde je to těžší."
„Co je na chlapech špatnýho?"
„Ještě sis ničeho nevšimla? Jak často mají IQ srovnatelné s věkem?"
„Chceš si vzít Sama?"
„Je bezva," řekla Rune defenzivně. Zmínka o svatbě ji zaskočila. „Je nám spolu fajn..."
Claire si povzdechla. „Je o dvacet let starší než ty. Plešatí. Je ženatý."
„Žijí odděleně," namítla Rune. „A vůbec, kolik znáš vlasatých pětadvacátníků, co by byli dobrý úlovek?" Ale musela si přiznat, že to Samovo manželství je vážně zádrhel.
„Když se přestěhuješ do Bostonu, do půl roku budeš vdaná, to ti garantuju." Claire udělala piruetu. „Jak vypadám?"
Jako šlapka z roku 1955.
„Parádně," řekla Rune.
Claire popadla kabelku a přehodila si ji přes rameno. „Máš to u mě."
„Já vím," řekla Rune a dívala se, jak Claire v botách s jehlovými podpatky nejistě klopýtá přes můstek.
Vzkaz od Maisela, který našla ráno na stole, si nebral servítky. Kancelář Suttonové, hned jak přijdete! Lee
Rune už dostala spoustu podobných vzkazů a obvykle po nich následoval vyhazov nebo ji přinejmenším někdo seřval. Nechala stát nedopitý čaj na stole a s tlukoucím srdcem vyšla z redakce. Za deset minut stála před sekretářkou Piper Suttonové. Tu už opustilo zděšení z Runina včerejšího vpádu do zakázaného území a vystřídala je špatně skrývaná škodolibost.
„Jdu za...," spustila Rune.
„Už na vás čekají."
„Můžu...?"
„Už na vás čekají," zopakovala žena zlomyslně.
Když Rune vešla dovnitř, Suttonová i Maisel se k ní otočili a zabodli do ní pohled. Rune se zarazila na prahu.
„Zavřete dveře," poručila Suttonová.
Rune poslechla a vešla dovnitř. Usmála se na Maisela, ale ten uhnul očima.
No nazdar! pomyslela si. No nazdar...
Oči Suttonové byly jako křemen. „Posaďte se," řekla ve chvíli, kdy už si Rune sedala do křesla naproti jejímu stolu.
Rune přeběhl mráz po zádech a chloupky na šíji se jí zježily. Suttonová před ni hodila výtisk jednoho z místních bulvárních plátků. Rune ho zvedla a do očí jí padl článek zakroužkovaný sytě červeným inkoustem, který se rozpil do papíru.
NETWORK CHCE DOSTAT NA SVOBODU VRAHA SVÉHO ŠÉFA
Bili Stevens

Článek byl krátký, jen pár odstavců. Líčil, že reportérka z Aktualit prošetřuje odsouzení Randyho Boggse za vraždu Lance Hoppera. Boggsův obhájce Fred Megler k tomu prý dodal jen to, že jeho klient od začátku trval na své nevině.
„Do hajzlu," zamumlala Rune.
„Co mi k tomu povíte?" Suttonová bubnovala nalakovanými nehty na desku stolu. Byly tvrdé a rudé jako lak na porschi. „Jak se to mohlo stát?"
„Já za to nemůžu. Lhal mi."
„Bili Stevens?"
„Představil se mi jinak. Byla jsem na Ústřední vězeňské správě a ten chlap ke mně přišel, prohlásil, že pracuje v tiskovém oddělení a jestli mi prý může pomoct. Choval se hrozně mile, dokonce mi říkal věci mimo záznam, takže jsem předpokládala, že mu můžu..."
„Vy jste předpokládala..." Suttonová zvýšila hlas a obrátila oči ke stropu. „To se mi snad jen zdá!"
Maisel si povzdechl. „Ježíšikriste, Rune, vy jste to ale podělala! Tohle je starý otřepaný fígl. Stevens pro ten plátek píše. Má na starosti vládní úřady. Kdykoli narazí na nováčka z branže, vytáhne z něj, po čem jde, a roznese ho na kopytech."
„Vkráčela jste mu přímo do pasti." Suttonová si zapálila cigaretu a mrskla zapalovačem na stůl. „Neviňátko ztracené v černém lese."
„Choval se děsně mile..."
„No a co?" zeptal se Maisel podrážděně. „Co to má společného s žurnalistikou?"
A je to v háji... Tohle byla moje velká šance a já ji prošvihla hned na začátku.
Suttonová se zeptala Maisela: „Jak odhaduješ škody?"
„Nikdo se o to nijak zvlášť nezajímá." Ukázal na noviny. „Dokonce ani Stevens za tím nejde dál. Jádrem jeho článku bylo, že se snažíme Boggse dostat na svobodu. Takže budeme za pitomce, pokud se nám to nepovede." Pohrával si s nezapálenou dýmkou a civěl na strop. „Přebraly to agentury, ale zatím volalo jen pár elévů a pídili se po oficiálním vyjádření. Nikdo na úrovni Wallace
nebo Rathera. Nikdo z Media In Review. Je to opruz, ale podle mě nic kritického."
Suttonová nespouštěla oči z Rune. „Volal mi Semple."
Maisel zamrkal. „Ouvej. Myslel jsem, že je v Paříži."
„Taky že je. Herold Tribune zařadil tu zprávu do odpoledního vydání."
Dan Semple momentálně šéfoval zpravodajství Networku, nahradil v té funkci zavražděného Lance Hoppera. Byl něco jako bůh, snad jen ty zázraky nekonal. Všem se po Hopperovi stýskalo, protože byl hotový anděl ve srovnání se Semplem, který proslul cholerickou povahou a katanskými obchodními praktikami. Jednoho nezkušeného mladého zpravodaje, který si nechal od CNN vyfouknout exkluzivní reportáž, dokonce zfackoval.
Maisel se zeptal: „Co na to říkal?"
„Radši to ani nebudu opakovat," odvětila Suttonová. „Za pár dní je zpátky a bude si o tom chtít promluvit."
Povzdechla si. „Politikaření, to nám ještě chybělo. A za měsíc máme na krku rozpočty..." Suttonová pohlédla na noviny, ukázala na ně a zeptala se Rune: „Chápete, co je na tom vůbec nejhorší?"
Maisel pokyvoval hlavou. Ale Rune neměla ponětí, o čem je řeč.
„Ehm..."
„Myslete!" vyštěkla Suttonová.
„Nevím, je mi líto."
Maisel odpověděl za ni: „Že se toho chytí nějaký jiný pořad nebo publicistický magazín a vyjdou s tím ven zároveň s námi. Tak to v novinařině chodí. A my neplýtváme časem a penězi na reportáže, když hrozí, že nás někdo předběhne."
Rune se v křesle předklonila. „Už se to víckrát nestane. Slibu-ju! Budu tak obezřetná, že si to neumíte ani představit."
„Rune...," začala Suttonová.
„Heleďte, víte, co udělám, kdykoli budu s někým dělat rozhovor? Zeptám se, jestli už se ho na něco vyptávali novináři odjinud. A pokud jo, povím vám to. Slibuju. Tím pádem se budete moct rozhodnout, jestli chcete v té reportáži pokračovat, nebo ne."
Maisel poznamenal: „Jedinou zbraní novinářů je jejich mozek. Už je načase, abyste ten svůj začala používat."
„Taky že začnu. Přesně jako Hastroš."
„Cože?" nechápala Suttonová.
„Z Čaroděje ze země Oz. Chtěl mozek a..."
„Dost!" Suttonová ji mávnutím ruky uťala a nasadila výraz zároveň zcela neutrální i nepřátelský. Nakonec řekla: „No tak dobře, pokračujte v tom. Ale jestli nám někdo vleze do zelí - tím myslím kdokoli: rapperský program, MTV, bůhvíjaká univerzitní stanice - okamžitě s tím sekneme. Co ty na to, Lee?"
„Jsem pro," odpověděl Maisel.
Suttonová si zapálila další cigaretu, pokývala hlavou a řekla: „Tak dobře. Ale tohle byl váš první a poslední zpackaný pokus."
„Myslela jsem, že pálkař mívá tři," opáčila Rune, vstala a zamířila ke dveřím.
Suttonová odhodila zapalovač na stůl, odrazil se a odskočil do křišťálového popelníku. „Tady platí moje pravidla, ne pravidla Americké ligy-"
Chameleón seděl našikmo na zdi, naprosto bez hnutí, jako by ani nedýchal.
Jack Nestor ležel v posteli a pozoroval ho.
Chameleóni se mu líbili. Ani ne tak kvůli tomu, jak mění barvu, to upřímně řečeno není nijak zvlášť působivá podívaná, spíš kvůli tomu, jak jsou křehcí a hebcí. Občas se k nim dostal hodně blízko - ti kolem motelu Starlight v Miami Beach

se lidí nebáli. Rád je bral do ruky a nechával je procházet po svém mohutném opáleném předloktí. Líbilo se mu, jak mají na pohmat miminkovsky hebkou kůži a jak jejich nohy příjemně šimrají.
Občas si nějakého posadil na nezřetelné tmavomodré tetování a čekal, jestli zmodrá, ale nikdy se to nestalo. Na tělovou barvu se taky neměnili. Pokaždé mu seskočili z ruky a prchli jako dlouhatánští švábi.
Nestorovi bylo osmačtyřicet, ale vypadal mladší. Pořád ještě měl husté vlnité vlasy, které ukázňoval pomocí tužidla a laku. Byly špinavě blond, ale už se v nich nesměle objevovaly prošedivělé pramínky. Měl hranatou hlavu a náznak podbradku, ale jediné, co mu na jeho zevnějšku opravdu vadilo, bylo břicho. Nestor byl tlustý. Nohy měl pevné a štíhlé, ramena rozložitá, ale pod
mohutnou hrudí trůnilo kulaté panděro. Přetékalo mu přes opasek, takže zakrývalo mariňáckou sponu. Nestor nechápal, proč má s tloušťkou takové trápení. Ani se nepamatoval, kdy naposledy jedl něco pořádného, třeba rostbíf s bramborem, chlebem a zeleninou a k tomu zákusek (pokud si vzpomínal, bylo to nejspíš před šesti lety o Vánocích, kdy se vězeňští kuchaři obzvlášť blýskli). Teď obědval tak akorát v KFC a u McDonalda. Stýskalo se mu po rybách s hranolky, jaké mívali u Arthura Treachera, a rád by věděl, jestli ten řetězec ještě existuje. Zkrátka a dobře, připadalo mu nefér, že i když se živí jen těmi pitomými blafy, pořád přibírá na váze.
Povšiml si na posteli dvou červenobíle pruhovaných krabic, ze kterých se na něj šklebil kuřecí plukovník Sanders. Skopl je na zem. Převrátily se a na podlahu se rozsypaly kuřecí kosti a zbytky zeleninového salátu.
Chameleón utekl.
„Sakra," zaklel Nestor. Natáhl si tričko a přihladil si vlasy. Zažíval a zašátral na nočním stolku po cigaretách. Balíček byl prázdný, ale objevil nedokouřený nedopalek. Zapálil si, opřel se o čelo postele a podepřel si záda lacinými polštáři. Znovu zívl a odkašlal si.
Od aut svištících po dálnici se odráželo slunce a házelo na zeď prasátka. Z oken motelu byl výhled na pláž, přesně jak slibovala reklama. Jenže než se ta vyhlídka propracovala šmouhovatou okenní tabulkou pokoje 258, musela zdolat šestiproudou dálnici se dvěma nájezdy a motelové parkoviště. Nestor pár minut naslouchal neodbytnému hukotu dopravy, pak se natáhl a zmáčkl zadek mladé ženy rozvalené vedle na posteli.
Teprve napotřetí, když trochu přitvrdil, se probrala.
„Ne," zamumlala se silným kubánským přízvukem.
„Budíček!" zavelel Nestor.
Ženě bylo mezi třiceti a čtyřiceti, její tělo vypadalo o deset let mladší a obličej naopak o deset let starší. Oční stíny a řasenka se jí rozmazaly. I rtěnku měla rozpatlanou, takže se zdálo, jako by jí rty sklouzly ke straně. Zamžourala, překulila se na záda a vytáhla si tenkou deku k pupíku.
„Ne, už ne."
„Cože?"
„Už ne. V noci to bolelo."
„Nestěžovala sis, že to bolí."
„Proč taky? Stejně bys nepřestal."
V tom měla pravdu, ale aspoň by se jí před usnutím zeptal, jestli už to přešlo.
„Teď už je ti dobře?"
„Prostě nechci."
Nestor taky nechtěl. Chtěl snídani - dva hamburgery se špekem a vajíčky a velkou kávu. Zamáčkl cigaretu, sklonil se a políbil ženu na prsa.
Se zavřenýma očima zamumlala: „Ne, Jacky, fakticky ne. Chci se jít umejt."
„Dám si buď tebe, nebo snídani. Tak co?"
Krátké zaváhání, pak: „Co k tý snídani chceš?"
Pověděl jí to a za pět minut už v oranžové elastické minisukni spěchala po nesnesitelně rozpáleném chodníku k McDonaldovi.
Nestor se osprchoval. Hlavně si pořádně vydrhl břicho takovou tou masážní žínkou na zelené rukojeti. Od kohosi slyšel, že to narušuje tukové buňky a ty se pak rozpustí. Zdálo se mu, že už začíná vidět rozdíl, i když váha byla jiného názoru. Zamnul si obrovskou lesklou jizvu ve tvaru hvězdy patnáct čísel nalevo od pupku, vzpomínku na to, jak si jeho břichem prorazila cestu střela ráže 7.62. Pořád mu připadalo divné, jak je ta stará rána na po-hmat kožnatá. Často ji mačkal a přejížděl prsty.
Osušil se, vyšel ze sprchy a dlouho se holil a česal. Oblékl si tmavozelenou úpletovou košili s krátkým rukávem a své oblíbené šedé keprové kalhoty. Natáhl si černé nylonové ponožky, tenoučké skoro jako dámské punčocháče, a obul si černé sandály.
Když vyšel z koupelny prosycené párou a lakem na vlasy, do nosu ho praštila vůně jídla položeného na televizi. Žena seděla u odřeného stolu a líčila se. Chvilku hltal pohledem bujné poprsí pod přiléhavým žlutým tričkem a skoro zapomněl na prázdný žaludek, ale pak hamburgery zvítězily a on se s jídlem posadil na postel.
První hamburger obratem zhltl, a když ukonejšil nejhorší hlad, natáhl se na posteli, pročítal si noviny, popíjel kafe a vychutnával
si druhý. Povšiml si, že žena se pojistila - v pytlíku byl ještě jeden hamburger, aby ukojila všechny jeho choutky a zaměstnala mu ruce. Zachechtal se, ale ona se tvářila, jako by nepostřehla, že mu to došlo.
Když se dostal do první půlky prvního sešitu Miami Heraldu, která se věnovala zprávám z domova, zničehonic se na posteli posadil. „Do prdele!"
Žena si malovala řasy. „Co je?"
Nestor vyskočil na nohy, zamířil k prádelníku a přitom si hřbetem ruky otíral pusu.

Vytáhl kupku spodního prádla, ponožek a košil.
„Hele, vyžehlíš mi to?" Podal jí košile.
„Co se děje, Jacky?"
„Prostě mi je vyžehli a neřečni."
Zvedla se a rozložila na stůl tenký ručník jako žehlící podložku. Jednu po druhé košile žehlila a pečlivě skládala.
„Co se děje?"
„Musím si někam zajet."
„Kam? Můžu jet s tebou?"
„Do New Yorku."
„Jé, Jacky, tam jsem nikdy nebyla..."
„Na to zapomeň. Tohle je obchodní záležitost."
Podala mu košile a odfrkla si. „Chm. Jaká obchodní záležitost? Vždyť nemáš žádnou práci."
„Ale mám. Jenom jsem ti o tom nikdy neřekl."
„A co teda děláš?"
Nestor si začal balit kufr. „Tak za tejden, za čtrnáct dní budu zpátky." Zaváhal, pak vytáhl peněženku a podal jí dvě stodola-rovky a desetidolarovku. „Kdybych se náhodou nevrátil, tak zaplať Seppiemu za pokoj na příštích pár tejdnů, jo?"
„Jasně, spolehni se."
Zabloudil pohledem k prádelníku a pak jí řekl: „Hele, nekouk-la by ses do koupelny, jestli jsem tam někde nenechal holicí strojek?"
Vyhověla mu. Jakmile byla mimo dohled, Nestor sáhl do spodní zásuvky prádelníku a vylovil z ní tmavomodrou pistoli Steyr GB9 a dva plné zásobníky. Hodil si je do tašky. Pak křikl: „Hele, už nic. Našel jsem ho. Už jsem si ho zabalil."
Vrátila se k němu. „Bude se ti po mně stejskat?"
Zvedl noviny a vytrhl z nich tu zprávu. Znovu si ji přečetl. Došla k němu a četla mu přes rameno. „O čem to je? Někdo chce v New Yorku někoho dostat z basy?"
Šlehl po ní podrážděným pohledem a strčil si útržek do peněženky.
„Co je ten chlap zač, ten Randy Boggs?" vyzvídala.
Nestor se na ni bez pobavení usmál a políbil ji na ústa. „Zavolám ti," slíbil. Popadl kufr a vyšel ven do dusného vlhkého vedra. Cestou se ještě ohlédl po drobném chameleónovi nehybně usazeném ve stínu na oprýskaném zábradlí.
„I kdyby nespáchal zrovna tenhle zločin, měl na triku ledacos jiného."
Mužův hlas ke konci věty stoupal a skoro přeskakoval. Bylo mu k padesátce a byl tak vychrtlý, že si musel kalhoty stahovat odřeným páskem z hověziny, až se mu na nich dělaly faldy.
„A u grázla si porota řekne: Ale co, tak mu přišijem i tohle."
Rune při těch drsných slovech jen pokývala hlavou.
Advokát Randyho Boggse seděl za stolem, který přetékal hara-burdím: zažloutlé papíry, soudní spisy, nejrůznější složky převázané gumičkou, dopisy, fotografie míst činu, prázdný kelímek od jogurtu se zaschlými zbytky na okraji, plechovky od dietní pepsi, krabice od bot (Rune by zajímalo, jestli do ní háže honoráře od mafiánských klientů).
Kancelář měl na Maiden Lane na dolním Manhattanu poblíž Broadwaye, kde jsou ulice tmavé, špinavé a přelidněné. Vnitřek budovy tvořilo bludiště zašlých zelených chodeb.
Kancelář doktora práv Fredericka T. Meglera se nacházela na konci jedné obzvlášť zašlé a obzvlášť zelené chodby. Megler si hověl ve starém koženém křesle. Tvář měl šedavou a prokvetlou žilkami. Měl sklon používat k vyjádření pocitů (údivu či rozhořčení) přehnaně výrazné grimasy, ale vždycky se hned zase vrátil k výrazu dotčené nevinnosti, kterou tu a tam zdůraznil nosovým odfrknutím.
„S takovými věcmi se musím potýkat." Kostnatými prsty načrtl ve vzduchu kruh a jal se Rune objasňovat, jak to v New Yorku chodí u soudů. „Funguje to následovně..." Podíval se jí zpříma do očí a zvýšil hlas, aby svým slovům dodal na důrazu. „Porota může člověka odsoudit pouze za zločin, kterého se týká obvinění. Nemohou ho odsoudit za to, že je grázl, nebo za to, že loni odkrá-gloval tři lidi, ani za to, že zítra přepadne stařenku a obere ji o důchod. Mohou ho odsoudit pouze za nějaký konkrétní zločin."
„Chápu," přitakala Rune.
Do gestikulace se zapojily i kostnaté prsty druhé ruky. „Vezměte si například tenhle skutečný případ: Mého klienta zatkli za zabití nějakého všiváka. Asistentka okresního státního zástupce, bůh žehnej její mladé čisté duši, proti němu vznesla čtyři obvinění: vraždu prvního stupně, zabití prvního a druhého stupně, zavinění smrti z nedbalosti. Těm posledním třem se říká trestné činy nižšího řádu, jelikož jsou jen součástí jiného trestného činu. Snáz se dokazují. Když někoho nedokážete usvědčit z vraždy - ta se porotě dokazuje obtížně -, třeba ho dostanete za zabití. A pokud ani to, třeba to uhrajete na zavinění smrti z nedbalosti. Jasno? Ten můj klient - má kilometrový trestní rejstřík - choval k zabitému zášť. Policie ho na základě tipu od informátora zatkla v baru na Times Square, jenže čtyři svědkové odpřisáhli, že odtamtud posledních pět hodin nevytáhl paty. K vraždě došlo dvě hodiny předtím. Pět zásahů do hlavy z těsné blízkosti. Vražedná zbraň nikde."
„Takže váš klient měl dokonalé alibi," podotkla Rune. „A zbraň se nenašla."
„Přesně tak." Hlas se mu prohloubil a zvážněl. „Podrobil jsem toho informátora před soudem křížovému výslechu, a než jsem skončil, byla jeho historka děravá jako čelo oběti. Jenže co se nestalo? Porota mého klienta přesto odsoudila. Ne za vraždu, což měli udělat, pokud tomu informátorovi uvěřili, ale za zavinění smrti z nedbalosti. Což je naprostá pitomost! Nemůžete přece někomu z nedbalosti napálit pět kulek do hlavy! Buďto alibi nevěříte a odsoudíte dotyčného za vraždu, nebo ho necháte jít. Slepičí prdelky v porotě si netroufly přišít mu vraždu, ale nemohly ho nechat pobíhat na

svobodě, protože to byl černý kluk z Bronxu, který měl záznam a nesčetněkrát o tom zabitém prohlašoval, že by mu nejradši zakroutil krkem."
Rune se na židli předklonila. „Přesně o tomhle točím reportáž - o nevinném člověku, kterého neprávem odsoudili."
„Počkat, děvenko, kdo tady tvrdí, že ten můj klient byl nevinný?"
Vykulila oči a chvilku si to přebírala. „Měla jsem dojem, že vy. Co ta zbraň? Co to alibi?"
„Kdepak, on tu oběť zabil, zbavil se zbraně a pak kamarádíčkům zaplatil pár dávek cracku, aby přísahali křivě."
„Ale..."
„Nejde o to, jestli byl vinen. Jde o to, že by se mělo hrát podle pravidel. A to porota neudělala. Smíte někoho odsoudit jen na základě předložených důkazů. Což se nestalo."
„Ale co je na tom tak špatného? Byl vinen a porota ho odsoudila. To mi připadá fér."
„Zkusme trochu pozměnit fakta. Dejme tomu, že mladý černoch Fred Williams, mimořádně chytrý kluk, který se díky státnímu stipendiu dostal na medicínu na Harvard a nikdy neudělal nic horšího, než že si zapomněl koupit parkovací lístek, si to mašíruje po Stotřiatřicáté ulici, když vtom se k němu přiřítí tvrdí hoši od policie, zatknou ho, dopraví na okrsek a obviní ho ze znásilnění. Sbalí ho jen proto, že pro ně všichni černoši vypadají stejně et cetera, ale případ se dostane až k soudu. Státní zástupce vylíčí porotě složené převážně z bělochů ze střední třídy, jak tenhle kluk zbil a znásilnil matku dvou dětí. Pak svědek, zase běloch ze střední třídy, popíše pachatele jako černého výrostka s oholenou hlavou. Potom přikráčí doktor, běloch ze střední třídy, a popíše zranění přepadené do nejmenších hrůzných detailů. Jak myslíte, že to dopadne s Fredem? Půjde do vězení - a posedí si tam pěkných pár pátků."
Rune mlčela.
„Takže pokaždé, když neférová porota - čili nefungující právní systém - neoprávněně odsoudí ostrostřelce, který to někomu napálil pětkrát do hlavy, zvyšuje se zároveň riziko, že nějaký Fred Williams skončí ve vězení za něco, co neudělal. A dokud tohle riziko hrozí, musí se svět smířit s existencí lidí, jako jsem já."
Rune po něm vrhla potutelný pohled. „Není to náhodou vaše obvyklá závěrečná řeč?"
Megler se rozesmál. „Variace na jednu z nich. Mám široký repertoár. Vždycky jimi porotu udolám."
„Já o tom, co říkáte, nejsem tak úplně přesvědčená, ale zdá se, že vy ano."
„To si pište. Jakmile tomu přestanu věřit, tak s touhle prací seknu. Stanu se tipařem na dostizích nebo profesionálním hráčem
blackjacku. Šance na úspěch tam jsou vyšší a člověk dostává zaplaceno v hotovosti. Heleďte, asi za půl hodiny za mnou mají přijít jedni skutečně nevinní klienti. Říkala jste, že se mě chcete zeptat na Boggsův případ. Souvisí to s tím článkem, co zrovna vyšel?"
„Ano."
„Děláte o Boggsovi reportáž?"
„Přesně tak. Můžu si vás natočit?"
Úzký obličej se mu zkřivil. Vypadal jako Ichabod Crane v Ru-nině ilustrovaném vydání Spícího luhu.
„Radši si jen dělejte poznámky."
„Jestli vám to bude milejší..."
„Bude."
Rune vytáhla zápisník. „Takže Boggse jste zastupoval pouze vy?"
„Ano. Byla to obhajoba ex-offo. Neměl na právního zástupce, a tak mu stát přidělil mě."
„Vážně věřím, že je nevinný."
„Hm."
„Namouduši."
„Když myslíte."
„Vy si to nemyslíte?"
„Můj názor na klientovu vinu či nevinu je zcela a naprosto irelevantní."
„Povězte mi, co se stalo," vybídla ho Rune. „Myslím jak to bylo s Hopperovou smrtí."
Megler se opřel a zaujal přemýšlivou pózu. Zahleděl se na ušmudlaný strop. Okno bylo pootevřené a dubnový vánek nasáklý výfukovými plyny aut čechral listy papíru.
„Státní zástupce to prezentoval tak, že Boggs zrovna přijel na Manhattan odněkud seshora, nevím odkud, prostě ze severu. Jedna svědkyně vypověděla, že stál na chodníku a mluvil s Hoppe-rem, kvůli něčemu se prý hádali. Hopper se zrovna vracel autem z práce a těsně předtím zahnul do dvora svého domu na Upper West Side, takže žalobce se dohadoval, že příčinou hádky mohla být nějaká dopravní záležitost."
„Dopravní?" Rune sarkasticky zakoulela očima. „Vždyť jste říkal, že stáli na chodníku."
„Třeba mu Hopper při odbočování zkřížil cestu a Boggs se dožral tak, že zaparkoval, vystoupil z vozu a šel mu vynadat. Bůhví."
„Ale..."
„Heleďte, říkám vám, jak to předkládal státní zástupce. Snažím se být nápomocný. Jsem vám nápomocný?"
„To se ví," ujistila ho Rune. „A s jakou verzí přišel Randy?"
„Právě to byla největší chyba, že přišel s vlastní verzí."
„Cože?"
„Radím všem svým klientům: Když vás obviní, nevypovídejte před soudem. Za žádných okolností. Porota nesmí - soudce ji o tom poučí -, porota nesmí vyvozovat závěry z toho, že obžalovaný nevypovídal. Ale Randy to udělal - zdůrazňuji, že navzdory mým dobře míněným radám. Když to někdo udělá, žalobce může vytáhnout jako důkaz jakékoli dřívější problémy se zákonem, které dotyčný měl, aby zpochybnil jeho důvěryhodnost. Jen z tohoto důvodu, ne aby

dokázal jeho kriminální spády. Jenom aby doložil, že dotyčný může lhát. Ale jak to vnímá porota? K čertu s důvěryhodností - oni vnímají výčet zatčení za všemožné drobné trestné činy. A Boggs, ve skutečnosti celkem slušný člověk, kterému se jenom lepí smůla na paty, z toho vyjde pomalu jako druhý Hitler. Zatkli ho za drobnou krádež v Ohiu, za nějakou mladickou blbinu dole na Floridě, za čórnutý auťák v..."
„To je co?"
„Vloupání do automobilu a následná krádež. Kvůli státnímu zástupci najednou v očích poroty vypadá jako hlava klanu Gam-binů. Tvrdil..."
„Co ta zbraň?"
„Nechte mě domluvit, ano? Tvrdil, že byl s nějakým chlapem, co ho vzal stopem. Ten chlap prý jel v nějakém podvodu s kreditkami. Šel si vyzvednout horké zboží a Boggs na něj čekal v autě. Najednou uslyšel výstřel, vystoupil a spatřil Hoppera, jak tam leží mrtvý. Otočil se, dal se na útěk a narazil přímo do policejního auta."
„Měl u sebe zbraň?"
„Ta se našla opodál v křoví. Nebyly na ní žádné otisky, ale vystopovali, že byla ukradena v Miami asi rok před vraždou. Boggs se tou dobou v Miami zdržoval."
„Co ten druhý chlap?"
„Boggs ho neznal. Stopoval a ten dotyčný mu zastavil. Přijeli do města spolu."
„Bezva, máme svědka!" zajásala Rune. „To je báječné. Našel jste ho?"
Megler se po ní podíval, jako by mezi nadšením a chřipkou nebyl žádný rozdíl. „To se mi snad zdá... I kdyby skutečně existoval, o čemž pochybuju, vy si myslíte, že by chlap, co jede v podvodech s kreditkami, šel svědčit k soudu? Já teda ne, děvenko."
„Popsal ho Randy?"
„Moc dobře ne. Jen tvrdil, že se jmenuje Jimmy a že je velký. Ale bylo už pozdě, stmívalo se, atakdál atakdál."
„Vy mu nevěříte?"
„Věřím - nevěřím. Copak na tom záleží?"
„Svědčil kromě něj ještě někdo?"
„Dobrá otázka. Nechcete jít na práva?"
Jestli jste koncovým produktem vy, pak by se vám moje odpověď dvakrát nelíbila, vážený, pomyslela si Rune. Gestem ho pobídla, aby pokračoval.
„Právě v tom vězel největší problém," řekl advokát, „právě svědkyně mu to totálně podělala. Promiňte, polepila. Policie v tom baráku našla ženskou, která Boggse popsala a později ho identifikovala při předváděčce. Viděla, jak vytáhl zbraň a zastřelil Hoppera."
„Ach ouvej."
„Přesně tak. Ach ouvej."
„Jak se ta svědkyně jmenuje?"
„Jak to mám vědět?" Megler otevřel skříňku a vyndal z ní vysokánský stoh papírů. Hodil ho na stůl. Plechovky od pepsi zarachotily a ze stolu se zvedl prach. „Je to někde tady. Jestli chcete, tak si to najděte."
„Co je to?"
„Zápis ze soudního jednání. Objednal jsem si ho pro případ, že by byl potřeba, ale Boggs nestál o odvolání, tak jsem to strčil do skříně."
„On se nechtěl odvolat?"
„Trval na své nevině, ale prohlašoval, že chce mít všechno co nejrychleji z krku. Co nejrychleji si odbýt trest a vrátit se do normálního života."
„Odsoudili ho za zabití, je to tak?"
„Ano, porota ho odsoudila za zabití prvního stupně. Prokázal pohrdání lidským životem. Dostal patnáct let. Už si odkroutil skoro tři. Za dva roky bude mít nárok požádat o podmínečné propuštění. A nejspíš ho propustí. Slyšel jsem, že seká dobrotu."
„Co si o tom myslíte?"
„O čem?"
„O jeho vině."
„Nepochybuju o ní. Ta stará otřepaná historka připletl jsem se k tomu úplnou náhodou - slýchám ji v jednom kuse. Vždycky se tam údajně vyskytne nějaký záhadný řidič, holka nebo nájemný zabiják, co zmáčkl kohoutek a pak zmizel. Bohapusté žvásty. Jo, Boggs to udělal. Vidím jim všem až do žaludku."
„Ale kdybych objevila nové důkazy..."
„Takové řeči už jsem taky slyšel."
„Ne, vážně! Napsal mi dopis. Tvrdí, že policie zmanipulovala vyšetřování. Našli jen svědky, které potřebovali, a dál už nikoho nehledali."
Megler si cynicky odfrkl. „Podívejte, v New Yorku je téměř nemožné zvrátit rozsudek na základě nových důkazů."
Přimhouřil oči, jak si vybavoval, co stojí v zákoně. „Člověk musí přijít s důkazem, který vyvrací výsledek procesu, a navíc musí prokázat, že se snažil předložit všechen důkazní materiál už při předchozím projednávání."
„Ale kdyby se přece jen něco našlo, ujal byste se toho případu?"
„Já?" rozesmál se. „Jsem k dispozici. Ale zabralo by mi to spoustu času. Mám pěkně mastnou hodinovou sazbu. A tentokrát účet nezaplatí stát."
„Ale já si vážně myslím, že je nevinný."
„Myslete si, co chcete. Přineste patnáct dvacet tisíc jako zálohu a pak se s vámi budu bavit."

„Doufala jsem, že to uděláte zadarmo."
Megler se zase rozchechtal. Jelikož neměl žádné břicho, zdálo se, že se mu pod tenkou polyesterovou košilí natřásají kosti. „Zadarmo? Takové slovo neznám."
Rune měla poprvé v životě asistenta.
Bradford Simpson se nabídl, že jí pomůže. Podezírala ho, že to dělá, jen aby ji mohl balit - i když za živého boha nechápala, proč stojí o ni, a ne o nějakou svěží connecticutskou krásku, která je vysoká a blonďatá (to byla její dvě nejméně oblíbená přídavná jména při popisu jiných žen). Na druhou stranu už ji po tom prvním odmítnutí znovu na rande nezval, takže si říkala, že mu snad přece jen jde o novinářské dobrodružství, a ne o milostnou romanci.
„S čím ti můžu pomoct?" zeptal se.
Trochu ji to zaskočilo - neměla nejmenší tušení, čím by ho mohla pověřit, jelikož pro ni nikdy nikdo nepracoval.
„Budu muset něco vymyslet."
„Co kdybych se prohrabal archivem, co tam najdu o Hoppe-rovi?" navrhl.
„To by šlo."
Teď stál u ní v kóji s dalším štosem dokumentů. Položil jí je na stůl s úhledností sobě vlastní, která se zrcadlila i v nablýskaných mokasínech a pečlivém blond účesu ala Robert Redford.
„Znal jsi Lance Hoppera?" zeptala se Rune.
„Moc dobře ne. Zabili ho měsíc potom, co jsem nastoupil na první letní stáž. Ale jednou dvakrát jsem pro něj pracoval."
„Tys pracoval přímo pro šéfa Networku?"
„Ne že bych dělal zrovna moderátora. Přiděloval úkoly všem stážistům. Obvykle podřadnou rutinní práci. Ale trávil s námi spoustu času, vykládal nám o žurnalistice, jak vzniká reportáž, jak se edituje. Právě on tu rozběhl program stáží. Byl by dobrý učitel..." Bradford se na chvilku odmlčel. „Udělal pro mě hodně. Pro všechny stážisty."
Aby prolomila tu ponurou náladu, Rune řekla: „Neboj. Pomstíme ho."
Bradford na ni tázavě upřel modré oči.
„Zjistíme, kdo ho doopravdy zabil," vysvětlila mu.
Co se děje?
Rune otevřela oči a zadívala se na bíle natřený strop ložnice hausbótu, kde se třepotaly odrazy vln třpytících se v ranním sluníčku.
Mžouravě se rozhlédla. Co je špatně?
Hausbót se mírně pohupoval na hladině Hudsonu, o trup šplouchala voda. Rune zaslechla barytonové vrčení lodního motoru, zdálo se, že přichází zblízka, ale nejspíš se neslo ze vzdálenosti přinejmenším dvou set metrů - už zjistila, jak daleko se zvuk nad vodou rozléhá. Taky k ní doléhal hukot dopravní špičky.
Tak co se děje? Co tu chybí? Co tady není, jak by mělo být?
Bavlněnou batikovanou deku měla omotanou a zauzlenou kolem nohou. Bílé tričko s nápisem Radost z pohybu se jí vysoukalo až ke krku, vlasy jí spadly do obličeje. Rune byla neklidný spáč. Vysvobodila se z deky a stáhla si tričko dolů, setřepla z postele kůrku od pizzy a posadila se.
Že by to bylo tím tichem? Bylo to zvláštní ticho, takové to ticho způsobené nepřítomností lidských bytostí.
Rune došlo, že Claire je pryč.
Claire vždycky mívala nejpozději v devět puštěnou muziku. Dokonce i nahoře v ložnici Rune obvykle slýchala řinčivé dunění decibelů vraždících Clairiny ušní bubínky.
Ale dneska nic.
Rune zamířila do bíle emailované přídové nástavby. Třeba si Claire vyrazila za nákupy, říkala si. Ale ne. Žádný z jejích oblíbených obchodů - samé oblečení a kosmetika - přece neotevírá před desátou, ne-li dokonce před jedenáctou.
Takže možná odjela do Bostonu.
Taky že ano! Rune se zastavila dole v obývacím pokoji a pročítala si vzkaz, který jí Claire zanechala. Při čtení těch slov se culila jak děcko o Vánocích.
Bezva! pomyslela si. Díky, panebože, díky, díky...
Vzkaz byl celý o tom, jak si Claire váží všeho, co pro ni Rune udělala v uplynulých (s měkkým i) pár týdnech (ve skutečnosti jich bylo šest a půl), i když ví, že se občas chovala jako náladová potvora, ale to je vlastně dobře, protože jestli dokáže žít s ní, tak dokáže žít s každým (Rune se snažila odhalit, kdo je podmětem které věty, a závěr, ke kterému došla, se jí ani za mák nezamlouval).
Claire dál vysvětlovala, že jede domů ke své matce do Bostonu, jak už se o tom zmiňovala, a že se možná vrátí do školy. V posledním odstavci se dlouze rozepsala, jak je šťastná, že spolu Rune a Courtney tak kamarádí a že si spolu tak dobře rozumějí, protože...
Úsměv se Rune z tváře vytrácel.
...ví, že se Rune o holčičku dobře postará.
Do hajzlu!
Rune vběhla do komůrky na přídi, ve které Claire s Courtney bydlely.
Krucinál!
Holčička spala na Clairině futonové matraci a tiskla k sobě ožmoulaného plyšáka, kdysi to nejspíš býval králík.
Ta potvora! Claire, jaks mi to mohla udělat?!
Rune podnikla bleskový průzkum. V místnůstce toho moc nezbylo. Claire si s sebou odvezla veškeré svoje oblečení, bižuterii i všechno ostatní. Zůstaly po nich jen čtverečky, kruhy a lichoběžníky v prachu na prádelníku. Všechno bylo pryč - až na Court-neyiny hračky a oblečení a plakát Jackson 5, který si Claire chtěla vyvěsit, až bude zase dost „in".

Mrcha jedna!
Rune se sprintem vrátila pro dopis.
Mrcha jedna zákeřná!
V dopise stálo jen to, že Claire doufá, že si Courtney časem vyzvedne a poskytne jí domov, který potřebuje a který si zaslouží.
Časem?
Rune se celá zpotila. Pod vlasy ji mravenčilo. Za jejími zvlhlými prsty zůstávaly na papíře šmouhy.
Žádná adresa. Žádné telefonní číslo.
Dokonce si ani nepamatovala, jak se Claire jmenuje příjmením - ustavičně střídala pseudonymy, které měla v zásobě na dobu, kdy se stane profesionální modelkou.
Rune se vrátila do obýváku a pečlivě ho prohledala. Nikde žádné stopy až na podprsenku pohozenou pod postelí, která měla po straně načmárané iniciály °C. S. Rune ale připadala pro Claire příliš malá a vzpomněla si, že jeden z Clairiných přátel byl trans-vestita.
Propadala beznaději. Svezla se uprostřed pokoje na zem a sebrala hračku, dřevěného tučňáka na držátku. Měl široké plastikové nožičky připevněné na kolečku. Přejela s ním sem a tam a nožky s plovacími blánami zapleskaly po dřevěné podlaze.
Nechci být máma!
Claire...
Pláč, pláč, pláč.
Přešlapující tučňák vzbudil Courtney. Rune si k ní sedla na matraci a dala jí pusu na tvář. „Zlatíčko, mluvila jsi dneska ráno s mámou?"
„Jo."
Holčička si promnula oči. Krindapána, při tomhle vypadají děti tak roztomile... No tak, mrně, začni zlobit.
„Neříkala, kam se chystá?"
„Dáš mi džus?"
„Pusinko, říkala ti máma, kam jede?"
„Boston."
„Do Bostonu, já vím, ale kam?"
„Dáš mi džus?"
„To víš, že jo. Hned ti ho přinesu. Kam do Bostonu?"
„K babičce."
„Kde babička bydlí?"
„V Bostonu. Chci džus."
„Jak se tvoje máma jmenuje?"
„Máma." Holčička se začala netrpělivě vrtět.
„Ne, já myslela příjmením."
„Máma. Chci džus!" „Říkala ti něco, než odjela?"
Courtney se na posteli postavila a odtáhla se od Rune. „Zoo." „Zoo?"
„Říkala, že mě vezmeš do zoo." „To ti máma říkala?" „Jo. Chci džus!"
„A neříkala, jak dlouho bude pryč?"
Courtney se zamračila a pak rozpřáhla ruce, jak jen to šlo. „Dlouho, móóóc dlouho," prohlásila.
Rune zvedla plyšového králíka. Do háje!
Courtney výhružně vysunula spodní ret a dupla si: „Džus!"
Samovi Healymu bylo ke čtyřicítce, měřil přes metr osmdesát, byl vysoký a štíhlý. Řídnoucí vlasy si česal dozadu a nosil převislý knír. Vypadal jako kovboj, přinejmenším když měl na sobě to, co teď - flanelovou košili, džíny a černé boty. Jeho povolání: Detektiv u newyorské pyrotechnické jednotky.
Seděli na Runině hausbótu, kde tu a tam trávil noc, Rune se předkláněla a pozorně mu naslouchala jako nováček, který se učí, jak zneškodňovat nástražný výbušný systém s trhavinou C4. „Jak často ji mám krmit?" zeptala se.
„Zbytečně se nervuješ, Rune," uklidňoval ji Healy. „Dávej jí jíst normálně třikrát denně."
„A co léky?" Rune měla dlaně celé zpocené. „Má něco brát?"
„Je snad nemocná?"
„Ne."
„Tak proč by měla něco brát?"
„Protože je děcko," namítla Rune. „Myslela jsem, že děckům se pořád dává nějaká medicína."
„Jenom když stonají."
Rune se zadívala na řeku. „Ach jo, Same, byla to zábava hrát si s ní a číst jí, ale tohle... Tohle je fakt děsně vážná věc."
„Děti vydrží hodně."
„Panebože! Co když upadne?"
Healy si povzdechl. „Tak ji zvedneš. A utěšíš. A oprášíš."
„Nejsem na to připravená, Same! Nemůžu být něčí máma. Snažím se dát do kupy tu reportáž. Jsem... Prokristapána! Nosí plenky?"
„Zeptej se jí."
„Nemůžu se jí zeptat! Styděla bych se."
„Kolik že jí je? Tři roky? Nejspíš už umí chodit na nočník-A jestli ne, měla bys ji to co nejdřív naučit."

„Já? Tak to teda ne. Na to zapomeň."
„Rune, děti jsou ohromně prima. Když si vyrazíme někam s Adamem, vždycky se bezvadně bavíme, nebo snad ne?"
„Jenže to je tvůj syn. V tom je rozdíl. Já nechci vlastní dítě. Jsem na mámu ještě moc mladá. Měla bych život v háji." „Je to jenom načas, ne?"
„Tím si právě nejsem tak jistá." Rune zabloudila očima ke Courtneyině pokoji. Vyplašeně se zeptala: „Nezdá se ti, že toho džusu pije moc?"
„Ale Rune..."
„Pije ho v jednom kuse."
„Neprožívej to tolik."
„Nemůžu s sebou brát dítě, když dělám rozhovory, Same. Co si mám počít?"
„Dám ti adresu na zařízení denní péče, kam jsme s Cheryl dávali Adama. Jsou tam hodní. A někteří lidi z tamního personálu si po nocích přivydělávají hlídáním dětí v rodinách."
„Fakt?"
„Podívej se na to z lepší stránky: Nemuselas absolvovat porod."
Rune se k němu přitulila a položila mu hlavu na hruď. „Proč se mi musejí stávat takovéhle věci?"
„Je to roztomilá holčička."
Rune ho objala. „Když děti spí, jsou vždycky roztomilé. Problém je, že se za chvíli probudí."
Healy jí začal masírovat ramena.
„To se mi líbí..."
„Aby ne."
Pět minut ji masíroval, silnými prsty jí přejížděl po páteři. Blaženě si povzdechla. Vysoukal jí tričko a razil si cestu nahoru pod látkou.
„To je ještě lepší," usmála se a překulila se na záda.
Políbil ji na čelo. Rune ho políbila na ústa a přitom ji zašimral jeho knír. Už si na ten pocit zvykla a hrozně se jí líbil. Healy její polibek opětoval. Jeho ruka, stále pod tričkem, pokračovala vzhůru. Zneškodňoval bomby, měl velmi lehký a obratný dotek.
„Rune!" zaječela Courtney pronikavě.
Oba vyskočili.
„Přečti mi pohádku, Rune!"
Rune se chytila za hlavu. „Ježíšikriste, Same, co si počnu?"
Vlak do Harrisonu vyjel přesně podle jízdního řádu, projel tunelem pod Park Avenue a vynořil se na povrch jako obstarožní letadlo pomalu nabírající výšku. Rune otáčela hlavou zleva doprava a prohlížela si obytné komplexy z červených cihel a hloučky omladiny v ulicích. Nikdo na sobě neměl nic barevného, jen samou šedou a hnědou. Jakási žena před sebou tlačila nákupní vozík plný hadrů. Dva muži stáli s rukama v bok nad otevřenou kapotou béžového sedanu a zřejmě stanovovali konečnou diagnózu.
Vlak uháněl na sever přes Harlem a výjevy se míhaly kolem čím dál rychleji. Rune si klekla na sedadlo, vykláněla se z okénka a vlak se pod ní kolébal jako boky toreadora. Přejeli přes Harlem River. Zamávala pasažérům na vyhlídkové lodi, kteří vzhlíželi k mostu, ale žádný si jí nevšiml.
A pak byli v Bronxu - míjeli skladiště železných trubek a pily s hromadami naskládaných prken, v dálce se míhaly opuštěné domy a skladiště. V oknech nejvyšších pater se odráželo slunce.
První, na co pomyslíte, je...
Rune se pokoušela zdřímnout si, ale před očima pořád viděla záznam s Boggsovým obličejem rozbitým do jednotlivých řádků a ty řádky do tisíců pixelů, červených, modrých a zelených bodů.
.. .Proježíšekrista, ještě pořád jsem tady.
Pohledy, kterými ji sledovali, byly zvláštní.
Čekala, že se k ní věznì budou chovat oplzle - že na ni budou pískat, povykovat „Hej, kotě!" a osahávat ji očima.
Ale nebylo to tak. Dívali se na ni, jako se dělníci u montážní linky dívají na návštěvníka továrny, na člověka, který štítivě prochází mezi vysokými stroji a dává si pozor, aby si neušpinil nablýskané boty. Otočili se po ní a hned ji zase pustili z hlavy a dál
zametali podlahu, povídali si s kamarády nebo se jen tak poflakovali.
V kanceláři správce zkontrolovali Runinu novinářskou akreditaci a prohledali jí tašku a pouzdro s kamerou. Pak ji vysoký dozorce - pohledný černoch s knírem, co vypadal, jako by mu ho nad horní ret nakreslili řasenkou - odvedl do místnosti pro návštěvy. Návštěvníky a obyvatele státní věznice v Harrisonu od sebe oddělovala silná skleněná přepážka a mluvili spolu zastaralými masivními černými telefony.
Rune se na chvilku zastavila a všechno si to prohlížela. Představovala si, jaké by to asi bylo, jít za manželem na návštěvu do vězení. Asi hrozně smutné... Mohla by s ním mluvit jenom prostřednictvím toho těžkého sluchátka, mohla by natáhnout ruku a dotknout se skla, ale nikdy by necítila teplý dotek jeho prstů...
„Tudy, slečno."
Dozorce ji zavedl do malé místnůstky. Usuzovala, že ji mají vyhrazenou pro soukromá setkání vězňů s advokáty.
Dozorce zmizel. Rune se posadila k šedivému stolu a prohlížela si otlučené mříže na okně. Připadalo jí, že jsou silnější než jakékoli jiné, co kdy viděla.
Zrovna vyhlížela umaštěným oknem ven, když do místnosti vstoupil Randy Boggs.
Byl hubenější, než čekala. Nejlíp vypadal zepředu, když se ohlédl po dozorci, měl příliš ptačí profil - jako datel. Vlasy měl delší než na nahrávce, kterou sledovala, a po vlnách nad čelem nezbylo ani památky. Leskly se gelem nebo

pomádou, kterou si je uhlazoval. Měl dlouhé úzké uši, ze kterých trčely chumáčky světlých chlupů. Prohlížela si jeho tmavé oči, hluboko posazené, takže se zdály ještě tmavší, a husté obočí. Měl špatnou pleť, brázdy vrásek připomínaly snímky měst na satelitních záběrech. Ale zdálo se, že jde pouze o dočasnou nezdravost - takovou, kterou napraví dobré jídlo, sluníčko a spánek.
Boggs se podíval na dozorce a zeptal se: „Mohl byste nás nechat o samotě?"
„Ne," odpověděl muž.
„Mně by to nevadilo," zkusila to Rune.
„Ne."
„Tak nic," řekl Boggs zvesela, jako by si ho při softbalu vybrali na první metu. Posadil se a zeptal se Rune: „Proč jste za mnou přišla, slečno?"
Vykládala mu, jak dostala jeho dopis a jak se o něm chystá natočit reportáž. Byla čím dál rozrušenější. Nebylo to prostředím, způsobil to samotný Boggs. Vyzařoval z něj nepřirozeně intenzívní, hluboký poklid. Rune se nad tím zamyslela, a i když to nedávalo moc smysl, připadalo jí, že se jí zrychluje pulz a dech namísto něj, že její tělo reaguje přirozeně namísto toho jeho, které nemůže.
Ale potlačila divné pocity a pustila se do práce. Rozhovory s lidmi dělala už dřív. Strčila před ně kameru, zalila je horkým světlem reflektoru Redhead a pak je zahrnula milionem otázek. Občas mívala svázaný jazyk a možná se neptala nejvhodněji, ale měla nepopiratelný talent přimět lidi, aby se jí otevřeli.
S Boggsem to ale byla pořádná fuška. Napsal sice dopis televizní stanici, ale před reportéry byl nesvůj. „Nemyslete si, že vám nejsem vděčný." Mluvil tichým hlasem se slabým jižanským přízvukem. „Ale když... Neberte si to osobně, nevztahujte to na sebe, slečno, ale patříte k těm lidem, kvůli kterým mě odsoudili."
„Jak to?"
„Už jste někdy slyšela výraz mediální cirkus? Já jsem při tom procesu na vlastní kůži poznal, co to znamená. A nebyl jsem sám, komu to tak připadalo. V Time dělali s někým rozhovor a taky říkal, že přesně to označení se na můj proces hodí. Napsal jsem dopis panu Meglerovi a soudci a pověděl jim, že si myslím, že to byl mediální cirkus. Ani jeden z nich mi neodepsal."
„Proč to byl cirkus?"
Ušklíbl se a odvrátil pohled, jako by si potřeboval utřídit myšlenky. „Všude se hemžily mraky reportérů, a jak o mně všichni psali, tak prostě porotě vtloukli do hlavy, že jsem to udělal."
„Ale copak porotci..." Nemohla si vybavit správný výraz. „Víte, co myslím, copak je nedrží někde v hotelu, mimo dosah novin a televize?"
„Jo, v odloučení se tomu říká," přitakal Boggs. „Ale copak vy věříte, že to funguje? Byl jsem ve zprávách hned ten den, kdy mě zatkli, a od tý doby nejspíš dnes a denně až do procesu. Fakt si
myslíte, že široko daleko byl někdo, kdo by o mně nevěděl? Já o tom teda pochybuju."
Rune mu řekla, že pracuje pro Aktuality, ale nijak to s ním nehnulo. Buď se na ten pořad nedíval, anebo netušil, že ho vysílá Network, zaměstnavatel muže, kterého údajně zabil. Anebo to na něj prostě neudělalo dojem. Zalétl očima ke kameře betacam postavené na stojanu vedle Rune. „Ondyno jsme tu měli filmaře. Točili nějakou detektivku. Všichni z toho byli na větvi. Využili pár chlapů jako komparz. Mě si nevybrali. Chtěli, aby ti lidi vypadali na kriminálníky, a já asi vypadám spíš jako ouřada. Nebo... Jako co byste řekla, že vypadám?"
„Jako neprávem odsouzený člověk."
Když se Boggs usmál, rýhy na jeho tváři připomínaly čtyř-lístkový nájezd na mimoúrovňovou křižovatku. „To se vám povedlo. Jo, přesně tuhle roli mi přidělil soud. Jenže mi to nikdo nevěří."
„Chci vás dostat na svobodu."
„No, slečno, zdá se mi, že máme ledacos společnýho." Začínal vůči ní roztávat.
„Mluvila jsem s Fredem Meglerem."
Boggs pokýval hlavou a v obličeji mu problesklo zklamání, ale ani náznak zlosti nebo opovržení. „Kdybych měl peníze a mohl si najmout opravdovýho advokáta, takovýho toho vlčáka, jako jsou v televizi, mohlo to dopadnout jinak. Fred není špatnej člověk. Jenom se mi nechce věřit, že do toho mýho případu dal všecko. Snažil jsem se mu poradit, ale neposlouchal. Mám trochu zkušeností se zákonem. Ne že bych se tím chtěl chlubit, ale už je to tak, už jsem párkrát viděl soudní síň zevnitř. Měl na mě dát."
„Vylíčil mi, jak to s vámi bylo," řekla Rune. „Ale já věděla, že za nic nemůžete, hned jak jsem vás poprvé uviděla." „Kde to bylo?"
„Na televizním záznamu. Při rozhovoru." Jeho úsměv posmutněl. Dál se vyhýbal jejím očím, což jí vadilo. Věřila, že na vině je plachost, ne neupřímnost, ale stejně nechtěla mít na filmu uhýbavé pohledy.
„Vážím si vašeho přesvědčení, slečno," řekl Boggs, „ale jestli nemáte v ruce nic jinýho, mám šanci jak sněhulák na jaře."
„Podívejte se na mě a řekněte mi po pravdě: Udělal jste to, nebo ne?"
Už před ní neuhýbal pohledem. Zadíval se jí přímo do očí a jednoznačně odpověděl: „Nezabil jsem Lance Hoppera."
„To mi stačí."
Boggs bez úsměvu dodal: „Potíž je, že státu New York ne."
O dvě hodiny později se Randy Boggs propracoval ke sdělení: „A tehdy jsem se rozhodnul, že si sjedu stopem do New Yorku. A to byla největší chyba mýho života."
„Už vás to v Maine nebavilo?"
, „S humrama to nedopadlo, jak jsem si představoval. Účetnictví vedl můj parťák - to víte, mě na čísla moc neužije - a peněz, co nám přicházely, nebylo ani zdaleka tolik jako těch, co tekly pryč. Měl jsem dojem, že s těma číslama čachruje.

Když podnik prodal, řekl mi, že všecko spolkli věřitelé, ale já myslím, že dostal slušně zaplaceno. Mně zbylo tak akorát dvě stě, tři sta dolarů, dvoje nový džíny a pár košil. A tak jsem se rozhodnul, že z těch končin vypadnu, než přijde zima. Sníh je fajn akorát ve filmech a v krem-rolích. Tak jsem se vypravil stopem na jih. Těch, co mě vzali, bylo jako šafránu. Pár mi jich ale přece jenom zastavilo a skončil jsem ve městě Purchase ve státě New York. To je teda jméno, co?" Zakřenil se. „Purchase - Koupe... Pršelo a já už měl palec nahoru tak dlouho, že mi úplně promodral. Nikdo mi ne a ne zastavit, až ten chlap. Jel v takovým tom auťáku, co se mu říká čínská drožka - víte, co myslím, takovej ten velkej chevrolet, nejmíň dvanáct let starej. Že by se do něj vešla desetičlenná rodina. Řekl mi: Naskočte si. A já to udělal. Největší chyba mýho života, to vám teda povím, slečno."
„Jimmy?"
„Jo. Ale já mu taky nakecal, že se jmenuju Dave. Prostě jsem měl pocit, že se tomu maníkovi nedá moc věřit."
„Co se dělo dál?"
„Jeli jsme na jih k městu a jen tak klábosili. Většinou o žen-skejch, jak už to chlapi dělávaj. Bavěj se o tom, že ženský chlapa v jednom kuse srážej k zemi a že se v nich nedá vyznat, ale ve
skutečnosti se jeden před druhým vytahujou, kolik už jich měli. Takový ty vychloubačný řeči."
„Kam měl Jimmy namířeno? Dál na jih?"
„Tvrdil, že jede jenom do New Yorku, a já byl rád, že se svezu aspoň kus. Říkal jsem si, že si pak koupím lístek na autobus a pojedu dál do Atlanty. Přesně na tohle jsem myslel, když se na mě v autě kouknul a zeptal se: Hele, brácho, nechtěl by sis vydělat sto babek? A já na to: To by se mi líbilo, zvlášť jestli jde o něco legálního. Ale i kdyby ne, stejně by se mi to líbilo. Prohlásil, že úplně nelegální to není. Prej jenom něco vyzvednout a předat dál. Rovnou jsem ho upozornil, že jestli kráčí o drogy, tak od toho dávám ruce pryč. Řekl, že jde o kreditky, a jelikož s těma už jsem měl dřív tak trošku něco do činění, pověděl jsem mu, že mi to nezní úplně špatně, ale že by měl stovku přidat. On na to, že bezevšeho. A že jestli navíc budu řídit, dá mi dvě stě padesát. Tak jsem souhlasil. Někam jsme dojeli, neznám New York, ale u soudu jsem se dověděl, že to bylo v Upper West Side. Zastavili jsme a já si přesednul za volant. Jimmy, nebo jak se vlastně jmenoval, vešel na ten dvorek."
Rune se zeptala: „Jak vypadal?"
„To právě nevím jistě. Měl bych nosit brejle, ale spadly mi v Maine přes palubu a na nový jsem neměl. Byl vysokej, vsedě vypadal mohutnej jako medvěd. Pamatuju se, že měl knír. Viděl jsem ho celou dobu jenom z profilu."
„Běloch?"
„Jo."
„Popište mi, co měl na sobě."
„Modrý džíny s ohrnutejma nohavicema, inženýrský boty..."
„To je co?"
„Polobotky s přezkou. Černý. A námořnickej pogumovanej plášť."
„Nebyl jste kvůli těm kreditkám nervózní?"
Boggs se na okamžik odmlčel. „Něco vám povím, slečno. V mým životě by se našla období - ne moc, ale pár jo -, kdy pro mě dvě stě padesát dolarů neznamenalo moc peněz. Ale touhle dobou to pro mě byl balík. Stejně jako teďka. A když vám někdo nabízí balík, divila byste se, s čím vším si přestáváte lámat hlavu... No nic. Seděl jsem v tom autě asi deset minut, vykouřil jsem jednu dvě cigarety. Měl jsem hlad a rozhlížel jsem se, jestli někde poblíž neuvidím Burger Kinga. Pořádnej hamburger, to jsem v tu chvíli chtěl ze všeho nejvíc. Tak jsem tam dřepěl, měl jsem hlad jako vlk, a najednou jsem uslyšel ten výstřel. Nastřílel jsem se v životě dost, abych výstřel poznal. Nebouchne to jako ve filmu. Je to spíš takový prásknutí..."
„Já vím, jak zní výstřel," řekla Rune.
„Jo? Chodíte střílet?"
„Popravdě řečeno, střílelo se po mně," objasnila mu. Nechtěla se před ním vytahovat. Chtěla mu jen odhalit něco víc o sobě, aby jí důvěřoval.
Boggs na ni pohlédl, dospěl k názoru, že si z něj nedělá legraci, a pomalu pokýval hlavou. Pak zase pokračoval: „Opatrně jsem vešel na ten dvůr. Na zemi tam ležel člověk, myslel jsem, že je to Jimmy. Doběhnul jsem k němu a uviděl, že to není Jimmy, tak jsem se k němu sklonil a zeptal se: Není vám nic, pane? Pochopitelně bylo. Viděl jsem, že je po něm. Zpanikařil jsem, rychle jsem vstal a vzal nohy na ramena."
Boggs se hořce pousmál. „A co se nestalo? To jsem celej já. Vrazil jsem přímo do policejního auťáku, co projížděl kolem. Fakt jsem do něj narazil. Bum! Upad jsem, zvedli mě, nasadili mi náramky a bylo to."
„Co Jimmy?"
„Rozhlídnul jsem se, viděl jsem to auto, ale Jimmy v něm nebyl. Vypařil se."
„A vražednou zbraň jste viděl?"
„Ne, slečno. Prej ji našli v křoví. Nebyly na ní moje otisky, jenže já měl rukavice. Státní zástupce kolem toho udělal humbuk - že jsem měl v dubnu rukavice. Ale když já mám malý ruce...," jednu jí ukázal, „nemám na sobě moc masa. Bylo mi zima."
„Myslíte, že pana Hoppera zastřelil Jimmy?"
„Hodně jsem o tom přemejšlel, ale nevím. Nechápu, proč by to dělal. Nevšimnul jsem si, že by u sebe měl zbraň, a jestli vážně šlo jenom o čachry s kreditkama, pan Hopper s tím určitě neměl nic společnýho. Kreditky jsou žabařina. Řekl bych, že Jimmy měl ty karty u sebe a zpanikařil, když uslyšel výstřel. A tak vzal roha."
„Pověděl jste o Jimmým policii?"
„To o těch kreditkách ne. Nepřipadalo mi to nejmoudřejší. Radši jsem o nich držel zobák. Ale jinak jasně, o Jimmým jsem jim řek. Ani jeden - ani jeden jedinej - mi nevěřil."

Dokonce ani tvůj vlastní advokát, pomyslela si Rune. „Dejme tomu, že Jimmy Hoppera nezastřelil. Myslíte, že mohl vraha vidět?"
„To mohl."
„S tím, co jste mi řekl, toho moc nezmůžu."
„Já vím," povzdechl si. „Chtěl jsem si prostě počkat na podmínku. Jenže jsem si to tady u pár lidí rozlil, ani nevím čím. Jdou po mně. Mám strach."
„Jdou po vás?"
„Chtějí mě zabít. Už se o to jednou pokusili. Netuším proč. Ale takovej je život v base. Na důvody se tady moc nekouká."
„Jak moc stojíte o to, abyste se dostal ven?"
Boggs se zahleděl do kamery. Rune vstala a podívala se do hledáčku, aby upravila záběr. To, co spatřila, ji trápilo - nedívala se do očí lidské bestie ani do očí kriminálníka, což by jí sice nahánělo strach, ale dalo by se to čekat. Spatřila něhu a bolest a taky - což se snášelo ještě hůř - tu část jeho nitra, ve které se ještě pořád skrýval vystrašený malý kluk.
Boggs řekl: „Odpovím vám tím, že vám řeknu, jaký to tu je. Je to, jako byste měla srdce kolem dokola omotaný prádelní šňůrou. Jako byste se ráno co ráno probouzela po pohřbu. Vítáte strach, protože když se bojíte, aspoň nepřemejšlíte o svobodě. Je vám tak smutno, že se vám chce výt, když kolem letí letadlo a míří na místa, který si můžete představovat, ale kam se nikdy nedostanete, i když je máte skoro za rohem."
Odmlčel se a odkašlal si. „Udělejte pro mě, co budete moct, slečno. Prosím."
Rune se v roli matky snažila, seč to šlo.
Opravdu se snažila.
Courtney uměla chodit na nočník tak ze tří čtvrtin. Poradit si s tou zbylou čtvrtinou byla fuška, ale Rune dělala, co bylo v jejích silách. Kupovala holčičce zdravé jídlo.
Dvakrát denně ji koupala.
Taky se vrhla do vylepšování jejího šatníku.
Claire měla vyhraněný vkus, pokud šlo o její vlastní oblečení, ale chudáka děcko navlékala hlavně do svetříků, blůziček s medvídky nebo postavičkami od Disneyho a manšestráků. (Do manše-stráků! V New Yorku!). Rune vzala Courtney do SoHo, do obchodu s dětským oblečením, kde se znala s jednou prodavačkou, a dala se do nakupování. Černá koženková minisukně a několik černých triček. Žluté a brčálově zelené punčocháče. Krajková gumička do vlasů. S bižuterií si radši nezahrávala - člověk nikdy neví, co děti mohou spolknout. Ale objevila úžasný pásek s cvočky a černé kovbojské boty (byly sice trochu velké, ale Rune si říkala, že Courtney mohou nožičky růst jen jedním směrem, a proč tedy nekoupit něco, co vydrží déle než měsíc). Zlatým hřebem byla bundička z umělé leopardí kožešiny.
Přišlo ji to na dvě stě dvacet sedm dolarů, ale říkala si, že výsledek za to stojí.
„Bezva, prcku, děsně ti to sekne," pochválila holčičku.
„Děsně," zopakovala Courtney.
Ale problémy na sebe nenechaly dlouho čekat.
Vyšly z obchodu, koupily si zmrzlinu a okukovaly výlohy. Rune přemýšlela, jestli může vzít tříleté děcko tancovat. Věděla o super nočním klubu dole u řeky, nedávno ho otevřeli ve staré budově, kde před lety bývala slavná Area, skrznaskrz pamětihodné místo. Moc dětí se tam nevyskytovalo. Upřímně řečeno, nikdy tam neviděla žádné. Ale třeba by tam krátce po otevírací hodině mohla jedno propašovat, řekněme hned jak skončí v práci, tak v šest, v sedm. Připadalo jí, že je strašná škoda mít děcko, co vypadá jako zmenšenina Madonny, a nevystavovat ho světu na odiv.
„Nechceš si jít zatancovat?"
„Chci do zoo," prohlásila holčička umíněně.
„V zoo už mají zavřeno. Půjdem tam zítra nebo pozítří."
„Chci se jít podívat na zvířátka."
„Zítra nebo pozítří."
„Ne!" Courtney se rozvřískala, vběhla do Comme de Garcon a mrskla zmrzlinou na věšák, mezi obleky za osm set dolarů. Středisko denní péče se taky neosvědčilo.
Rune si to spočítala a vyšlo jí, že kdyby tam Courtney dávala v osm a vyzvedávala ji v sedm - to byla minimální pracovní doba, na které u svých podřízených trvala Piper Suttonová - a k tomu by si dvakrát týdně opatřila hlídání přes noc, zbylo by jí z měsíční výplaty užužlaných sto osm dolarů.
A tak holčička trávila půlku týdne ve středisku a druhou v Networku.
Když Piper Suttonová jednou večer Rune zatelefonovala v době, která je pro celý zbytek světa koncem pracovní doby, a dožadovala se informací, jak pokračuje reportáž o Boggsovi („Teď, Rune. Teď hned!"), Rune nezbylo než strčit holčičku Bradfordu Simpsonovi. Vzal to sportovně, i když z toho, jak si kamsi kradmo zatelefonoval, usoudila, že kvůli tomu musel zrušit rande. Bylo jí nad slunce jasnější, že jestli bude často hledat chůvy na poslední chvíli, brzy jí dojdou kamarádi.
Ale poslední kapkou byl med.
Rune celý čtvrtek filmovala exteriér budovy, u které zabili Lance Hoppera, a vlastní místo činu. Vyzvedla Courtney ve středisku těsně před zavírací dobou a musela si vzít taxíka, aby zvládla dopravit dvacetikilové vybavení a patnáctikilové děcko zpátky na hausbót.
Usadila Courtney ke stařičké televizi, pustila jí Čaroděje ze země Oz a šla se osprchovat. Holčičku černobílá část filmu odehrávající se v Kansasu nechytila za srdce, a tak se vypravila hledat jinou zábavu. Objevila sklenici medu postavenou na stole v kuchyňce.

Vylezla na židli, opatrně sklenici sundala, pak se posadila na zem a otevřela ji.
Rázem se do medu zamilovala. Ani ne kvůli chuti, jako spíš kvůli tomu, jak báječně, pomaloučku stékal po schodech.
Byla to ohromná psina, ale ještě lepší bylo, jak se jím daly lepit k sobě Runiny videokazety. Postavila si z nich zeď a hrála si, že je to hrad zlé čarodějnice.
Pak crčení vody ve sprše utichlo a Courtney došlo, že hraní s medem možná patří k věcem, co jsou zakázané. Aby odstranila důkazy, nalila zbytek medu do pouzdra s kamerou Ikegami.
Zavřela dveře do kuchyňky a schovala prázdnou sklenici pod konferenční stolek. Tou dobou už Dorotka dorazila do barevné země Oz a Courtney se uvelebila k filmu.
Rune samotnou překvapilo, že se při pohledu na kameru neubránila neartikulovanému zaječení. Chtěla Courtney seřvat, že ta věc stojí padesát tisíc dolarů, ale nezmohla se ani na slovo. Courtney se na kameru krvácející medem podívala a rozbrečela se.
Rune se svezla na kolena a prohlížela si zničené kazety. Chovala kameru v náručí jako zraněné zvířátko. „Panebože, to snad ne!"
„Jéje," řekla Courtney.
„Já to nezvládnu," hlesla Rune.
Stačily pouhopouhé dva telefonáty.
Udivilo ji, že pokud jde o děti, člověk prorazí městskou byrokracií poměrně rychle. Úřednice, se kterou mluvila, jí slíbila, že opatrovnice ze sociálky dorazí za půl hodiny. Rune řekla, ať se neobtěžují, že zítra děcko sama doveze k nim do kanceláře. Žena jí nadiktovala adresu.
Příští den ráno Rune sbalila holčičce jejích pár švestek a zamířily k metru. Po třech přestupech vystoupily na Bleecker Street a vyšly na chodník.
„Kam jdeme?" vyzvídala Courtney
„Navštívit moc hodné lidi."
„Aha. A kam? Do zoo?"
„Určitě tě vezmou do zoo."
„Bezva!"
Budova vypadala jako takové ty ohromné zašlé fabriky v paletě odstínů šedi - jako kulisa z filmu z třicátých let, ve kterém drsný průmyslník s ulízanými vlasy zjišťuje, že mu život s martini a apartními blondýnami neskýtá žádoucí naplnění.
Ale pak Rune dospěla k názoru, že ta budova na LaGuardia Place vypadá spíš jako vězení. Chybělo málo, aby se otočila na patě a odkráčela. Potom se jí ale spojily asociace vězení-Randy Boggs a uvědomila si, že má povinnost dokončit svou reportáž a zachránit ho. A že kdyby u sebe měla Courtney, nezvládla by to. Sevřela holčičce prsty ještě pořád trochu ulepené od medu a dovedla ji k přičaplé tmavé stavbě.
Zvedla oči k žulové desce nad vstupem, kde by měla stát slova Vzdejte se nadějí, kdož vstupujete.
Místo toho tam stálo Newyorský úřad -péče o dítě.
Pomalu s Courtney zamířily do hlavní kanceláře. Zelenými chodbami po zeleném linoleu. Světlem zářivek, které se zdálo bílé, ale když dopadlo na kůži, taky zezelenalo. Rune to připomínalo ponurou kancelář advokáta Meglera. Člen ostrahy ji nasměroval k hubené černošce v červeném kostýmku usazené za stolem zavaleným stohy recyklovaných papírů a prázdnými kelímky od kávy.
„Co pro vás můžu udělat?" zeptala se žena.
„Vy jste paní Johnsonová?"
Žena se usmála a potřásly si spolu rukama. „Posaďte se. Vy jste..."
„Rune."
„Aha. Včera večer jste volala." Úřednice Johnsonová si přitáhla papír a vzala do ruky propisovačku na jedno použití.
„Jakou máte adresu?"
„West Village."
Johnsonová se zarazila. „Mohla byste to upřesnit?"
„Ne tak úplně. Těžko se to vysvětluje."
„Telefonní číslo?"
„Kdepak," řekla Rune.
„Prosím?"
„Nemám telefon."
„Aha." Žena si dosud nezapsala ani čárku. „Tohle je Court-ney?"
„Ano."
„Jdeme do zoo," řekla holčička.
„Věc se má takhle: Mám spolubydlící. Chci říct, měla jsem spolubydlící, její matku, ani nevím, jak se jmenuje příjmením. Nechala mi Courtney na krku a zmizela. Věřila byste tomu? Prostě jsem se jednou ráno vzbudila a ona byla pryč."
Johnsonová se pohoršeně mračila, pro tuhle chvíli v ní převládla matka nad úřednicí.
„Odjela do Bostonu a...," Rune ztišila hlas, „...a na malou se prostě vykašlala. A já... Co si mám počít? Podívejte, nevadilo by mi to, kdybych nepracovala, což obvykle dělám - tím myslím, že nepracuju -, jenže teď.
Johnsonová přestala psát. „Evidentní případ opuštění dítěte. Stává se to častěji, než byste si myslela."
Courtney zakňourala: „Rune, mám hlad."
Rune zalovila v tašce a vytáhla plechovku sardinek. Johnsonová ji pozorovala. Rune vyndala otvírák a začala se s plechovkou potýkat. „Líbilo se mi, když na nich býval takový ten klíček." Paní Johnsonová se tvářila nechápavě. „Víte,

co myslím? Takový ten klíček na konzervy. Bývá to k vidění v groteskách."
„V groteskách?" užasla Johnsonová. Pak se zeptala: „Myslíte, že rybičky jsou pro ni to pravé?"
„Jsou ve vlastní šťávě. Olejovky bych jí nedala." Rune jí ukázala plechovku.
Pak zastrčila Courtney za límeček ubrousek a podala jí umělohmotnou vidličku. „Jde o to, že její matka zmizela a já nevím, jak ji najít."
„Opravdu nemáte ani tušení? Nevíte, jak se jmenuje příjmením?"
„Ne. Jenom vím, že odjela do Bostonu."
„Do Bostonu," zopakovala Courtney.
Johnsonová řekla: „V takovýchhle případech obvykle o věci informujeme policii. Spojí se s policií v Bostonu a vyhlásí standardní pátrání po pohřešované. Křestním jménem se jmenuje C-L-A-I-R-E?"
„Ano. Jinak nemám vůbec žádná vodítka. Odvezla si všechno s sebou. Až na jeden hnusný starý plakát a nějaké spodní prádlo. Možná by se z něj daly sejmout otisky. Ale nejspíš by stejně nebyly její."
„Kdo je Courtneyin otec?"
Rune zachmuřeně pokrčila rameny.
„Takže je neznámý?" zeptala se Johnsonová.
„Zcela a naprosto."
„Popište mi její matku."
„Claire je asi tak stejně vysoká jako já. Vlasy má teď tmavé, ale řekla bych, že původně byly blond. Takové špinavě blond, dohně-da." Rune se na chvilku zamyslela. „Má úzký obličej. Není hezká. Spíš zajímavý typ..."
„Víc by mě zajímal obecný popis, podle kterého by ji policie mohla vypátrat."
„Jasně. Necelých stošedesát centimetrů. Uhlově černé vlasy. Asi padesát kilo. Většinou se obléká do černého."
„Co prarodiče nebo jiní příbuzní?"
„Neumím najít ani Courtneyinu matku - jak mám vědět, jestli má strýčky a tetičky?"
„Je vážně kouzelná," pokývla Johnsonová hlavou směrem k Courtney. „Má nějaké zdravotní potíže? Bere nějaké léky?"
„Ne, je zdravá jako rybička. Dávám jí jenom takové ty vitamíny ve tvaru zvířátek. Nejradši má medvědy, asi že mají třešňovou příchuť. Že máš ráda medvídky, viď, prcku?"
Courtney už dojedla sardinky. Přikývla.
„No dobře. Teď vám povím něco málo o dalším postupu. Tohle je úřad péče o dítě, který spadá pod městský úřad sociální péče. Máme síť pěstounských rodin pro urgentní případy, tam zůstane asi tak týden, dokud jí nenajdeme stálé pěstouny. Snad do té doby vypátráme její matku."
Rune se sevřel žaludek. „Pěstouny?"
„Přesně tak."
„Víte, co bývá ve zprávách..."
„O pěstounských rodinách?" zeptala úřednice. „Většina těch povídaček jsou novinářské nesmysly." Pronesla to úsečně a Rune na okamžik zahlédla odvrácenou tvář paní Johnsonové. Pod rubí
novou rtěnkou a přísným kostýmem nebušilo žádné plaché srdéčko. Kdoví, jestli nemá na prsou poznávací tetování nějakého gangu...
Žena pokračovala: „Potenciální pěstouny celé týdny prověřujeme. Když si to tak vezmete, prověřuje někdo biologické rodiče?"
Trefný argument, pomyslela si Rune. „Budu ji moci navštěvovat?"
Ne, to jí Rune viděla na očích, ale nahlas Johnsonová řekla: „Snad ano."
„Co se stane teď?"
„Už jsem telefonovala diagnostické pracovnici. Ještě dnes večer odveze Courtney do prozatímní rodiny."
„Takže já už nemusím dělat nic?"
„Ne, vaše občanská role tímto končí."
Rune nesnášela úředničinu. Ta hantýrka jí připadala neskutečně kožená a studená jako psí čumák.
Otočila se k Courtney: „Bude se ti po mně stýskat?"
„Ne," řekla holčička.
Ne?!
Johnsonová se Courtney zeptala: „Chtěla bys jet k hodné mamince a tatínkovi? Mají děti jako jsi ty a hrozně si přejí, abys k nim přijela na návštěvu."
„Jo."
„Bude se ti tam líbit," řekla Rune.
Jak to, že nepláče?
„Teď se jí ujmu," prohlásila Johnsonová. „Máte s sebou její věci?"
Rune jí podala tašku s opelichanými plyšáky a nově nakoupeným oblečením.
Johnsonová se jí podívala do očí. „Vím, jak vám teď asi je, ale věřte mi, že jste se zachovala správně. Neměla jste na vybranou."
Rune podřepla a objala holčičku. „Přijedu za tebou na návštěvu."
Teprve teď Courtney začalo docházet, co se děje. „Rune?" zeptala se nejistě.
Johnsonová ji vzala za ruku a odváděla ji chodbou pryč.
Courtney se rozplakala.
Rune jakbysmet.
Jen oči Johnsonové zůstaly suché. „Pojď, děvenko."

Courtney se ohlédla a zavolala: „Zoo?"
„Půjdeme do zoo, slibuju."
Rune opouštěla ohavnou budovu se závratným pocitem svobody.
A taky s tíživým pocitem viny, který se do posledního deka vyrovnal šestačtyřiceti kilům její váhy. Ale nesmí si to připouštět. Musí přece natočit tu reportáž.
Jaro ve vězení je jako jaro ve velkoměstě. Nenápadné. Téměř nepostřehnutelné. Poznáte ho jen podle vůně ve vzduchu. Čicháte ho, chutnáte ho, cítíte, jak hřeje. Jednou, dvakrát s vámi zaflirtuje a je po všem. Zpátky do práce nebo zpátky na vězeňský dvůr. Betonem krokusy neprorazí.
Randyho Boggse zasáhla vůně jara, když ve vězeňské tělocvičně čekal na Severna Washingtona. A na náladě mu to nepřidalo. Nechodil na vysokou, takže slovo „škola" pro něj znamenalo jenom střední školu a tahle otlučená vězeňská tělocvična mu hrozně připomínala tu na střední škole Washingtona Irvinga, kde se před dvaceti lety mořil na bradlech nebo se lopotil s cviky na kruzích. Jak tady teď seděl, do nosu ho zničehonic udeřila ta vůně, která kdysi znamenala, že školní rok brzy skončí a jeho čeká léto, a tím pádem několik týdnů naprosté svobody, než nastoupí do práce v Kresgeho skladišti.
Sakra, to jaro ale voní...
Ta vůně v něm oživovala desítky vzpomínek. Malá dívčí prsa, rozpálená tráva a hlučný motor Chevroletu 350, co řve jako motorová pila. A pivo. Páni, pivo přímo zbožňuje. Teď stejně jako tehdy. I když dobře věděl, že pivo už mu nikdy nebude chutnat tolik, jako když býval teenager.
Přimhouřenýma očima se zadíval přes tělocvičnu a spatřil blížící se postavu Severna Washingtona. Přes metrák živé váhy, široká tvář, účes napodobující řádky kukuřice, krk silný jako Bogg-sovo stehno.
Krátce poté, co se spřátelili, Washington Boggsovi se smíchem přiznal, že za celých třiačtyřicet let svého života neměl ani jedi
ného bělošského kamaráda. Kvůli špatnému zraku nebyl ve Vietnamu a celý život se držel blízko domova, což v případě jeho rodiny byla Stosedmatřicátá ulice, kde není moc bělochů, natožpak těch, se kterými by se chtěl přátelit.
Právě proto byl Washington nesvůj, když k němu Boggs jednoho dne na dvoře přistoupil a začal si s ním povídat, jen tak žvanit tím svým tichým nesmělým hlasem. Později se Boggsovi svěřil, že si o něm zprvu myslel, že se chce stát jeho děvkou, jeho milencem, pak pro změnu usoudil, že Boggs je další bělošský cvok, nejspíš zfetovaný háčkem nebo něčím podobným. Ale když si Boggs nedal pokoj a mluvil dál, zábavněji a smysluplněji než většina lidí v kriminále, Washington si ho oblíbil.
Boggs mu řekl, že párkrát byl v Raleighu a Durhamu, a dozvěděl se, že Washingtonova rodina pochází právě ze Severní Karolíny, i když Washington sám tam nikdy nebyl. Chtěl o tom státu slyšet všechno možné a Boggs mu o něm rád vyprávěl. Krom toho se spolu bavili o Harlemu, Dizzym Gillespiem, Dex-teru Gordonovi, Eddiem Murphym, Denzelu Washingtonovi (žádný příbuzenský vztah, nic takového), o zločinech třídy D, o pivu, cestování, stopování...
Ale jejich přátelství se zakládalo ještě na něčem jiném.
Jednoho dne Washington za Boggsem přišel na dvůr a zeptal se ho: „Víš, proč ses se mnou tehdy poprvý začal bavit?"
„Ne, Severne, to teda nevím. Proč?"
„To Alláh."
„Cože?" nechápal Boggs.
Obrovitý muž mu vysvětlil, že ho Alláh navštívil ve snu a řekl mu, že se má s Boggsem spřátelit a obrátit ho na víru.
Když to všechno Boggsovi zevrubně vylíčil, ten zčervenal jako pivoňka a prohlásil: „Sakra, tohle je teda největší šílenost, jakou jsem kdy slyšel."
„Ba ne, člověče, fakticky to tak je. Nemusíš se bát o kejhák. My s Alláhem na tebe dohlídnem." To Boggsovi připadalo ještě šílenější, přinejmenším ten Alláh, ale naprosto mu to vyhovovalo.
Washington měl s tím dohlížením od samého začátku pěknou fušku. Boggs byl ve věznici snadnou kořistí. Vychrtlý, nesmělý, mírný samotář. Nekšeftoval s drogami, neprovozoval sex, nepři
dával se k žádným klikám. Okamžitě se stal vyvrhelem. A takoví obvykle „nešťastnou náhodou" umírají - třeba si nedají pozor a krkem jim projede třičtvrtěpakový vrták, takže vykrvácejí, než si toho někdo všimne.
Nebo se připraví o život vlastnoručně. Pásek vám sice při nástupu do věznice seberou, ale sebevražda se dá spáchat i tak.
Ale Severn Washington plnil svůj úkol svědomitě. A když se rozneslo, že Boggs je pod ochranou jednoho z nejhorlivějších muslimů v celém kriminále (a krom toho jednoho z největších a nejsilnějších), když tyhle novinky oblétly všechny vězeňské bloky, Ran-dyho Boggse nechali prakticky všichni na pokoji.
„Prakticky všichni" ovšem neznamená „úplně všichni".
Washington teď utrousil muslimský pozdrav a zamračeně zašeptal: „Heleď, člověče, máš problém."
„Jakej?" zeptal se Boggs a srdce mu spadlo do kalhot.
„Prej se na tebe zase chystaj. Tentokrát je to vážný. Mám to vod jednoho kámoše ze svýho bloku, tvrdí, že je to tutovka."
Randy Boggs se zamračil. „Proč po mně jdou? Já to nechápu. Nevíš?"
Washington pokrčil rameny: „Nemám páru."
„No nazdar." Boggs zkřivil obličej. „Do prdele!"
„Poptám se," slíbil Washington. „Zjistíme, vo co sakra kráčí."
Boggs o tom přemýšlel. Nedělal nic, čím by si koledoval o potíže. Nevrhal výhružné vražednické pohledy po černoších, ve sprše nikomu nepošilhával po rozkroku, nedostával od dozorců kartony marlborek, nerozlil si to s Árijským bratrstvem. Neviděl jediný důvod, proč by po něm někdo měl jít.

„Nechápu, co jsem komu proved. Absolutně netuším ..."
„Hele, buď v klidu, kámo," zakřenil se Washington. „Za jak dlouho vocaď vypadneš? Za čtyřiadvacet měsíců. Nemělo by bejt těžký vohlídat ti do tý doby prdel."
„Já to tady tak strašně nenávidím..."
Severn Washington se rozchechtal jako vždycky, když někdo vyslovil něco, co je nabíledni. „Dáme si protilék. Zajdem si na hřiště."
„Jasně," přitakal Randy Boggs. Cestou zahlédl v okně ole-movaném ostnatým drátem svůj odraz a pomyslel si, že ten přízrak s krvavýma očima, který se na něj dívá, vůbec není on sám, ale něco jiného - něco strašlivého, studeného a mrtvého, čemu už dávno ztuhla krev v žilách.
A pomyslel si, že ať ho ten hromotluk uklidňuje sebelíp, jeho jediná naděje stejně spočívá v té drobounké dívce s ohonem a obrovskou kamerou.
Tohle město je jako hřiště, kterého se člověk nikdy nenabaží.
Jakmile se zbavíte strachu (a Jack Nestor se nebál ničeho), stává se z New Yorku největší hřiště na světě.
Hned jak na nádraží vystoupil z autobusu, opanovalo ho vzrušení. Přímo elektrizující pocit. A chvilku si říkal: Proč vůbec marnim čas na té zavšivené Floridě?
Nasával pach rybiny, kouř od stánku s preclíky, smrad výkalů, výfukové plyny. Pak k němu zavonělo kadidlo od skládacího stolku, kde si rozložili krámek tři černoši v orientálních úborech. Něco takového ještě nikdy neviděl. Došel k nim. Měli tam obrázky lidí z dávných dob, aspoň to tak vypadalo, oblečených stejně jako byli oni sami. Dvanáct kmenů izraelských. Až na to, že byli všichni černí. Černí rabíni...
To je ale praštěné město!
Nestor kráčel po Dvaačtyřicáté. Zastavil se v několika peep shows. Pak se jen tak potuloval, prohlížel si staré biografy, divadla, rozzuřené řidiče, sebevražedně si počínající chodce. Klaksony splašeně kvílely, jako by každý řidič měl na zadním sedadle rodící ženu. Ten vír energie už ho začínal unavovat, ale věděl, že za den, dva si zvykne.
Zastavil se u stánku, koupil si párek v rohlíku a snědl ho na tři kousnutí. Na dalším rohu si koupil ještě jeden. Tentokrát si řekl i o cibuli. Na třetím rohu si koupil dva další, pro změnu bez cibule, pojídal je a popíjel sprite, i když to vlastně vůbec nebyl sprite, za který se to pití vydávalo, ale bůhvíjaká citrónová limonáda. Chutnala jako medicínský lektvar.
Zatímco prodavač roz-krajoval párek, aby ho naplnil kysaným zelím, Nestor se zeptal, kde je tu poblíž nějaký hotel.
Muž pokrčil rameny. „Nechytačka."
„Cože?"
„Nechytačka."
„To je hotel?"
„Povídám, že se nechytám."
„Co kdybyste se sakra naučil mluvit normálně?"
Nestor odešel. O dva bloky dál spatřil poutač Kings Court Hotel. Stejně se jmenoval motel, ve kterém kdysi bydlel v Miami Beach a kde to vůbec nebylo špatné. Pamatoval si, že byl čistý a levný. Nejspíš je to řetězec. Nestor došel ke dveřím a ty se před ním otevřely. Prve ani nepostřehl, že za nimi stojí vysoký mladík v černém. „Dobrý den, pane, mohu vám pomoci se zavazadly?" zeptal se úslužně.
Pokud se Nestor pamatoval, v miamském motelu dveřníka neměli.
„Jenom jsem se chtěl na něco zeptat recepčního."
U pultu nenašel recepčního, ale recepční - mladou blondýnku s naprosto dokonalými zuby, mluvící s francouzským přízvukem. „Ano, pane?" usmála se na něj.
„Ehm..." Rozhlédl se. Zvláštní. Vypadalo to tu jako ve skladišti, až na to že tu byl nižší strop. Samý kámen a kov. Na nábytku spousta bílých potahů.
„Teda..., chtěl jsem se zeptat, máte volnej pokoj?"
„Jistě, pane. Jak dlouho se zdržíte?"
„Ehm, kolik by to stálo? Za jednolůžák."
Poradila se s počítačem. „Čtyři sta čtyřicet dolarů."
Za týden? Copak se úplně zbláznili?
Teď šlo o to, jak odtud vypadnout, aniž by se před blondýnkou se zuby jako podle pravítka totálně shodil.
„Myslel jsem za noc."
Chvilkové ticho. „To je cena za jednu noc, pane."
„No jasně, dělal jsem si srandu." Nestor se ušklíbl, a jelikož situace se teď už nedala nijak zachránit, prostě a jednoduše odkráčel.
O blok dál objevil hotel Royalton Arms, který vypadal slibně, protože před ním postával párek batůžkářů, co si prohlíželi průvodce městem. Zdejší recepční neměl rovné zuby, natožpak bílé, a seděl za zástěnou z neprůstřelného plexiskla. Nestor si vzal pokoj za devětatřicet dolarů pětadevadesát centů a vyjel výtahem
do sedmého patra. Pokoj vypadal slušně. Hned jak do něj vkročil, cítil se jako doma. Nebylo odtud vidět oceán, výpadovku ani nic jiného, jen světlík, ale to Nestorovi nevadilo. Zatáhl závěsy, natáhl se na postel a poslouchal, jak se jeho žaludek hádá s párkem v rohlíku.
Zapnul televizi, chvíli se díval na reprízu Miami Vice, pak nějakou dobu přepínal z programu na program a nakonec přístroj vypnul. Bez dálkového ovládání to bylo na mrtvici. Svlékl se do boxerek a nátělníku, energicky si vyčistil zuby a zalezl do postele.
Zavřel oči.
Cvak. Výjevy začaly naskakovat.

Nestor míval špatné spaní. Kdysi si myslel, že je za tím nějaká fyziologická příčina. Tedy spíš v to doufal. Ale teď už věděl, že tomu tak není.
Důvodem nespavosti byly ty scény. Jakmile položil hlavu na polštář (pokud vedle něj někdo neležel a nerozptyloval ho nebo aspoň nesliboval rozptýlení), jakmile se pokusil usnout, hned začaly naskakovat. Možná by se jim dalo říkat vzpomínky, protože to v podstatě nebylo nic než výjevy z minulosti. Jenže vzpomínky jsou něco jiného. Vzpomínky jsou takové ty neurčité dojmy, třeba to, jak si pamatujete svoji rodinu a dětství. Svoje první auto. Svoje první milování. Možná jsou věrné. Ale spíš ne.
Zato tyhle obrázky... Páni, prokreslené do posledního detailu.
Filipínský revolucionář, kterého sejmul ze tří set metrů em šestnáctkou a který se svalil jako pytel brambor...
Černý Jihoafričan, který si myslel, že je za hranicí v Botswaně v bezpečí...
Drátem svázané ruce Salvadořana... (Nestor si tehdy říkal: Proč ho svazovat? Vždyť za šedesát vteřin stejně bude mít kulku v hlavě.)
A stovky dalších.
Ty obrázky byly černobílé i barevné, němé i ve zvuku Dolby stereo.
Ty obrázky... Nenaháněly mu strach, to ne. Nevyvolávaly v něm žádnou emocionální odezvu. Neprobouzely v něm výčitky svědomí ani touhu zabíjet. Prostě jen odmítaly zmizet. Vetřely se mu do mysli a bránily mu spát.
Nestor ležel na nepohodlně měkké posteli - nabitý energií města a sužovaný snědeným rychlým občerstvením - a snažil se s těmi výjevy vypořádat. Vypudil z mysli jeden, udělal totéž s dalším, který okamžitě zaujal místo prvního. A pak s dalším. Hodinu, dvě. Přál si mít vedle sebe Celine. Myslel na ni, ale ty obrázky ji vždycky zatlačily do pozadí. Myslel na důvod, kvůli kterému sem do města přijel. To výjevy na chvíli zahnalo. Ale zase se vrátily.
Nakonec - bylo už ke třetí - začal přemýšlet o té Francouzce, té s rovnými zuby. Díky myšlenkám na ni a troše ručního tělocviku (přemýšlel o ní výhradně z tělesné stránky) se konečně trochu uvolnil.
Dostatečně to připomínalo rande, aby to uspokojilo Bradforda Simpsona, ale zas ne natolik, aby si z toho Rune dělala těžkou hlavu.
Seděli ve venkovní zahrádce mexické restaurace poblíž West Side Highway, u stolu zaplněného červenými plechovkami piva Tecate, hranolky a salsou - a tunami tištěných materiálů o Lance Hopperovi a Randym Boggsovi. Bradford ji skutečně znovu pozval na rande, ale Rune chtěla, aby večer setrval v pracovní rovině.
Stážista si přitáhl židli blíž k ní a Rune přetrpěla lehký dotek kolene, zatímco si pročítali Hopperovy složky. „Kde je Court-ney?" zeptal se Bradford.
„To neřeš," odbyla ho.
„Aspoň mi řekni, jestli se má dobře."
Ano... Ne... Spíš ne.
„Má."
„Je fakt roztomilá."
To bych radši nerozebírala, pomyslela si a vrátila se zpátky k dokumentům o Lance Hopperovi, které Bradford vyhrabal v archivu.
Jak si je pročítala, postupně si utvářela jasnější obrázek o zesnulém šéfovi Network News.
Hopper byl člověk, se kterým nebylo snadné vyjít - vyžadoval, aby všichni v Networku pracovali stejně usilovně jako on sám
a nesměšovali s prací svůj osobní život. Krom toho byl hamižný, žárlivý, malicherný a nesnesitelně ctižádostivý, několikrát, když mu dobíhala smlouva, vyždímal z mateřské společnosti akcie a tím navýšil svůj majetek o stamiliony dolarů.
Ale měl i srdce. Trávil spoustu času se stážisty, jak už se zmiňoval Bradford. Prosadil do vysílání Networku vzdělávací programy pro mládež, i když z nich plynuly mnohem menší zisky než z kreslených grotesek a dobrodružných soutěží. Pravidelně vystupoval ve Washingtonu před kongresovými výbory a Federální komisí pro sdělovací prostředky a hovořil o důležitosti nezávislých médií. Často se o něm nactiutrhačně vyjadřovaly konzervativní skupiny zaměřené na tradiční rodinné hodnoty, které zastávaly přesvědčení, že v televizi by měla být silnější cenzura.
Hopper na sebe taky vzal odpovědnost za nejhorší malér v historii Networku. Před třemi lety - krátce před jeho smrtí - Network odvysílal v rámci zpravodajství o mírové operaci OSN v Libanonu reportáž vzápětí ověnčenou cenami. Byla to exkluzivní reportáž o vesnici poblíž Bejrútu, která se jevila jako prozá-padní a liberálně orientovaná, ale ve skutečnosti byla baštou mili-tantních fundamentalistů.
Jenže když se k vesnici vypravily jednotky OSN, aby podezření prověřily, natolik počítaly s ozbrojeným odporem, že se operace zvrhla v krveprolití. Stačilo, aby kdosi poblíž konvoje vypálil ojedinělý výstřel, a následovala chaotická odvetná palba. O život při ní přišlo osmadvacet lidí, včetně několika amerických vojáků. Z „ostřelovače" se vyklubal desetiletý kluk, co si pro zábavu střílel po kamínčích. Militantní fundamentalisté byli už dávno pryč. Někteří lidé vyčítali vojákům OSN, že se příliš spolehli na televizní zpravodajství, ale většinou se mělo za to, že na vině je Network - kvůli tomu, že reportáž vůbec natočil, anebo přinejmenším kvůli tomu, že na ni nenavázal a včas neinformoval, že teroristé už z vesnice odešli.
Hopper přijal za ten incident zodpovědnost, osobně odjel do Bejrútu a zúčastnil se pohřbu zabitých vesničanů.
Bradford s Rune se dál probírali dokumenty. Utvořili si sice obrázek Hoppera coby komplikovaného, ambiciózního a bezohledného člověka, ale neobjevili žádný zjevný motiv k jeho vraždě.
Pak přesunuli pozornost k přepisům rozhovorů, které Rune natočila během posledního týdne, kdy cestovala po jihu a po východním pobřeží a mluvila s lidmi, kteří znali Randyho Boggse.
Jo, Randy Boggs pro mě pracoval skoro dva roky. Přišel za mnou a sháněl práci. Fajn kluk. Spolehlivej. Nebyl to žádnej

vrah. Uměl makat jako nikdo druhej. Vím natuty, že to bylo v šedesátejch letech. Tehdá jsme tu měli trable s černochama. Jasně, trable s černochama máme dodneška. Když už jsme na to narazili, rád bych k tomu řek pár slov, vidím, že s sebou máte kameru...
Další...
Randy Boggs? Jo, Boggsovic rodinu znám. Ale na kluky se nepa-matuju. Otec byl grázl. Páni, ten vám...
Další...
Randy? Jo. Podnikali jsme spolu, lovili jsme humry. Ale... Máte tu kameru zapnutou? Fajn. Tak já vám něco povím. Jednou jsme byli se ženou v Portlandu, jeli jsme chevroletem - vždycky si kupujem americký auta, i když jsou na ho-, víte na co. Takže jsme vám takhle jeli a najednou se na obloze objevily tři světla a nám bylo jasný, že to není letadlo, protože byly hrozně pronikavý. A pak jedno z nich...
Další...
Rune úporně zažívala.
„Není ti nic?" zeptal se Bradford.
„Ale ne." Rozevřela další složku.
Její život se proměnil v kolotoč nekonečných osamělých hodin, létání sem a tam, přespávání v hotelích, které platil někdo jiný, hektického schůzování v Networku, rozhovorů, které se jí občas vymkly z rukou, samoty na hausbótu a zmatků ve střižně. (Jednou ráno při probuzení zjistila, že usnula s kamerou vedle sebe -to by ještě nebylo tak tristní jako skutečnost, že se k ní ve spánku celou noc tulila.) Vzdala se nočních klubů, vzdala se literárních kaváren ve West Village. Dokonce se skoro přestala vídat se Samem Healym. Do její pracovní kóje občas vtrhla Piper Sut-tonová a dožadovala se průběžných zpráv, vrhala se po Rune jako orel, který se užuž chystá chytit do pařátů mrskajícího se pstruha.
Když se teď Rune s Bradfordem probírali všemi těmi materiály, obklopeni nezávaznými žertíky, vychloubáním a flirtováním mladých právníků a byznysmenů popíjejících tequilu a vším tím ruchem života na Manhattanu, Rune byla čím dál dopálenější, že tak schopný a důležitý člověk jako Lance Hopper musel zemřít, a zároveň si byla čím dál jistější, že vraždu nespáchal Randy Boggs.
„No tak, Same!" Když nepochodila s šarmem, uchýlila se k doprošování.
Jenže Sam Healy byl detektiv, který se živil zneškodňováním bomb, a zkuste někoho takového přemlouvat k něčemu, do čeho se mu nechce.
Seděli na zadní palubě hausbótu, popíjeli pivo a jedli kukuřici upraženou v mikrovlnce.
„Vždyť se na to chci jenom mrknout. Na jednu jedinou užuž-lanou složku."
„Nemám přístup k dokumentům na dvacátém okrsku. Jsem od pyrotechniků. Proč by se tam se mnou měli bavit?"
Rune se často pokoušela přijít na kloub tomu, jestli tohohle muže miluje. Měla za to, že svým způsobem ano. Ale nebylo to jako za starých zlatých časů - ať už ty staré zlaté časy existovaly kdykoli -, kdy člověk buď byl zamilovaný, anebo nebyl. Teď to bylo s láskou mnohem složitější. Existovaly různé stupně a různá stadia zamilovanosti. Naskakovaly a vyskakovaly samy od sebe, jako se sama zapíná klimatizace. Hezky se jí s Healym povídalo. Hezky se jí s ním smálo. Líbilo se jí, že vypadá jako ten kovboj z reklamy na Marlboro. Líbilo se jí, že má oči naprosto klidné a hlubší, než kdy viděla u kohokoli jiného. Ale chybělo jí takové to lechtání v útrobách, taková ta stravující posedlost druhým - to byl její oblíbený druh lásky, jenže strašně vzácný.
Krom toho byl Healy ženatý.
Rune to kupodivu nijak zvlášť netrápilo. Žili s manželkou odděleně a Healymu nedělalo problémy bez obalu Rune přiznat, kdykoli se s Cheryl sešel. Vnímala to manželství jako airbag v autě - jako bezpečnostní opatření. Jestli jim to spolu vydrží, možná na něj časem doklekne, aby se rozhodl. Ale prozatím mu do manželství nemluvila. Ke štěstí jí bohatě stačila upřímnost a
přítel, který pro ni zůstává tak trochu záhadou. A nikdo není větší záhadou než detektiv od pyrotechniků.
„Zavřeli nevinného člověka," řekla mu teď Rune.
„Tvoji teorii ohledně Boggse znám."
„Nechci prošmejdit celou místnost s důkazy. Chci se kouknout na jednu jedinou složku."
„Myslel jsem, že chceš být reportérka."
„Já jsem reportérka."
„Reportéři nefixlují. Bylo by neetické využívat mě, aby ses dostala k informacím."
„Houby. Existuje přece něco, čemu se říká nejmenované zdroje. Jen si vzpomeň na Woodwarda a toho jeho slavného informátora z aféry Watergate. No tak, buď můj tajný zdroj!"
„Jde o vyšetřování vraždy. Za vyzrazení informací by mě postavili mimo službu."
„Jde o odsouzení za vraždu. Ten případ je uzavřený."
„Zápis je veřejně přístupný. Proč si..."
„Zápis mám. Potřebuju policejní zprávu. Jsou v ní jména všech svědků, úhel střelby, fotky mrtvého. Všechny ty zajímavé věci. No tak, Same!" Políbila ho na krk.
„V tomhle ti pomoct nemůžu. Promiň."
„Ten člověk je nevinný. Sedí ve vězení za něco, co neudělal. To je přece hrůza."
„Zkus si promluvit s někým z oddělení pro styk s veřejností. Řeknou ti, jak to tehdy s tím vyšetřováním bylo."
„Kulový mi řeknou."
„Ale jdi." Healy vstal a došel do kuchyňky. „Máš něco pořádného?"
„Všichni, co jsem s nimi dělala rozhovory, mi tvrdili, že Randy Boggs by za nic na světě nikoho nezabil. A krom toho..."
„Myslel jsem něco pořádného k jídlu."

„Aha." Nakoukla do kuchyňky. „Ne, nemám."
„Netrap se tím."
„Já se netrápím," ohradila se. „Jenom říkám, že tu nemám nic pořádného k jídlu. Promiň. Jenom kukuřičné lupínky."
„Rune..."
„A banán. Ale ten je stoletý."
„Nemůžu ti tu zprávu sehnat. Promiň."
„Tuňáka v konzervě. S těmi lupínky by to byla pěkně vražedná kombinace. Ale výživná."
Healy jí na to neskočil. „Zpráva prostě nebude. Vzdej to." Vrátil se s preclíky a sýrem. „Kde máš tu holčičku?"
Rune zaváhala. „Odvedla jsem ji na sociálku."
„Aha." Podíval se na ni, ale nedal na sobě nic znát. Mlčky jedl sýr. Nabídl jí sousto na vidličce, ale neměla chuť.
„Byli tam hrozně hodní, namouduši," řekla defenzivně. „Fakt profíci."
„Hm."
„Dají ji načas do pěstounské rodiny a vypátrají její mámu..." Dívala se všude možně, jen aby se vyhnula jeho pohledu. Studovala jeho knoflíky, švy na košili, lichoběžníkový úsek podlahy mezi jeho botami. „Nic lepšího jsem přece udělat nemohla."
„Já nevím. Myslíš?"
„Neměla jsem na vybranou."
„Když jsem dělal pochůzkáře, občas jsme našli opuštěné děti. Pokud existuje podezření na zanedbání péče nebo zneužívání, člověk je musí odvést na sociálku nebo za nimi poslat terénního pracovníka."
„Ti lidi jsou fajn, nebo snad ne?"
„Doufám."
Rune vstala a začala vztekle přecházet sem a tam. „Co jsem měla dělat? Nemůžu si uvázat na krk děcko."
„Netvrdím..."
„Ale tvrdíš. Říkáš doufám a nevím."
„Udělala jsi, co ti připadalo nejlepší."
Zaťala krátké nenalakované nehty do dlaně a zase je uvolnila. Sevřít, rozevřít. „V tvém podání to zní, jako bych ji šoupla cikánům."
„Jenom mě to trochu udivilo."
„A co jsem měla dělat? Nechat si ji u sebe? Spravit tu ulepenou kameru mě stálo pět stovek. Musela jsem znova natočit osm hodin filmu. Pečovatelku si nemůžu dovolit..."
„Rune..."
Rozhořčeně zvýšila hlas. „Mluvíš, jako kdybych se na ni vykašlala! Nejsem její máma! Nechci ji u sebe!"
Healy se usmál. „Nevyváděj. Určitě se o ni postarají dobře. Dej si se mnou sýr. Co to tady máš?"
Rune se podívala. „Že by jablko? Hrušku? Počkat, to bude cuketa."
„Je normální, že má takovouhle barvu?"
„Je to jenom do doby, než najdou Claire," hájila se Rune.
„Nejspíš to potrvá jen pár dní," přitakal Healy.
Rune se zastavila u kulatého okénka a zadívala se na vodu, na světla Hobokenu, jak tvoří na vlnách linie připomínající osvětlenou ranvej. Sledovala je očima ke břehu a zase zpátky. Civěla na ně několik minut, dokud je neroztříštil projíždějící motorový člun. Když se čáry zase začaly vyrovnávat, otočila se k Healymu a zeptala se: „Udělala jsem přece správnou věc - nebo snad ne, Same?"
„To víš, že jo." Uklidil sýr zpátky do ledničky. „Pojď, skočíme se někam najíst."
Piper Suttonová cítila, jakou nad ním má moc, a byla kvůli tomu nesvá, protože to byla moc založená výhradně na sexu. A tudíž moc, kterou nemůže využívat. Tedy spíš ji využívat nechce.
Zadívala se na muže na protější straně stolu, přehodila si nohu přes nohu a smetanové punčochy zašustily, jako by jí tu moc chtěly připomenout.
Seděla v kanceláři dvě patra nad svou vlastní - v nejvyšším patře budovy mateřské společnosti.
„Dáme si kávu," navrhl muž.
„Ne, díky."
„Já si dám." Dan Semple byl upravený čtyřiačtyřicátník, podsaditý, s krátkými vlasy v barvě sůl a pepř, s ofinou do čela. Na rozdíl od Piper Suttonové, Lee Maisela či jeho předchůdce Lance Hoppera nebyl novinář. Původně prodával reklamní čas na místních stanicích, pak na Networku, potom povýšil do redakce zábavy a nakonec do redakce zpravodajství a publicistiky. Nedostatek reportérských zkušeností mu nebyl na škodu, Semple místo toho uměl zacházet s penězi. Uměl je vydělávat i šetřit. Nikdo v televizním byznysu není tak naivní, aby věřil, že kvalitní žurnalistika sama o sobě stačí k úspěchu. A až na pár výjimek nikoho nepřekvapilo, když Semple získal po Hopperovi místo ředitele zpravodajství. Ti dva si byli v mnohém podobní - Hopper byl pod slupkou hulváta špičkový novinář, Dan Semple byl pod slupkou studeného megalomana špičkový byznysmen.
Ačkoli přinejmenším vůči jednomu nebyl chladný ani trochu -a to vůči Piper Suttonové.
Měla už dřív poměr s různými vedoucími pracovníky Net-worku - avšak jedině s takovými, kteří jí byli rovni profesním zařazením, a s takovými, po kterých fyzicky toužila a bylo jí s nimi dobře. Kašlala na pomluvy a šuškandu, ale jednou z mála jejích etických zásad bylo, že ke kariérnímu vzestupu nebude používat svoje tělo, existovala přece spousta jiných způsobů, jak se nadřízeným dostat pod kůži.
Její poměr se Semplem trval rok. Pak zemřel Hopper, a přesně jak Suttonová předpověděla, Semple zaujal jeho místo. Den poté, co ho správní rada do funkce jmenovala, za ním zašla do kanceláře, aby mu řekla, jakou z toho má radost. Pak

ho vzala za ruku, políbila ho na tvář a poměr ukončila.
Od té doby se Semple s téměř pubertálním úsilím snažil získat ji zpátky. Často se spolu vídali, chodili spolu na večeře a benefiční akce a účastnili se formálních společenských událostí, ale Suttonová se rozhodla, že důvěrnému vztahu je konec. Nevěřil jí, když mu řekla, že to pro ni bylo těžké rozhodnutí, ačkoli to byla pravda. Přitahoval ji nejen fyzicky, ale taky svou silou, inteligencí a rozhodností. V minulosti ji to táhlo spíš ke slabochům - všichni její bývalí manželé toho byli důkazem - a odnesla si z toho patřičné ponaučení.
V podtextu každého rozhovoru mezi ní a Semplem to jiskřilo milostným napětím. Trápilo ji, že i když si jí Semple nesmírně váží pro její schopnosti, touží po ní jen z té nejtělesnější stránky. Vládla nad ním mocí milenky, nikoli královny, a to ji rozčilovalo -zatímco jeho dráždilo, jak zarytě odmítá obnovit jejich poměr.
„Jak bylo v Paříži?" zeptala se.
„Comme gi, comme ga. Jako vždycky. Paříž se nemění."
Dorazila káva. Viceprezidenti měli svoji vlastní kantýnu, ze které jim podle jejich objednávky přinášeli jídlo a nápoje v porcelánu Villeroy & Bosch na nablýskaných podnosech s logem mateřské společnosti.
Semple si nalil do hrníčku a usrkl. „Pověz mi o té reportáži."
Suttonová mu všechno vylíčila, stručně a bez emocí.
„Jmenuje se Rune? To je křestní jméno, nebo příjmení?"
„Umělecký pseudonym nebo nějaká podobná pitomost. Dělá kameramanku u O&O tady na Manhattanu."
„Co si o tom myslí Lee?" zajímal se Semple.
„Je tomu nakloněn o trochu víc než já. Ale ne o moc."
„Proč se do toho tedy pouštíme?" zeptal se studeně. Tmavýma očima zkoumal její blůzu. Suttonová byla ráda, že si přes to bílé hedvábí vzala vlněné sako. Ale věnoval jejímu tělu jen zlomek pozornosti. Čím se zabývala zbylá část jeho mysli, co se dělo v mozku za těma neproniknutelnýma očima, byla pro Suttonovou naprostá záhada. Právě to, že se v něm nevyzná, ji na něm tolik fascinovalo - ale zároveň jí to nahánělo strach.
„Ta holka v podstatě prohlásila, že pokud to nedáme do Aktualit, natočí to nezávisle a prodá to někomu jinému," odpověděla.
„Vydírání," odsekl.
„Spíš mladistvé nadšení."
„Nelíbí se mi to," prohlásil Semple. „Ta reportáž nemá hlavu ani patu." Upil kávy. Suttonová si pamatovala, že rád vysedával po ránu nahý v posteli s podnosem na klíně, hrníček přímo na genitáliích. Líbí se mu, jak to hřeje? dohadovala se vždycky.
„Co zatím zjistila? Má vůbec něco?"
„Ne, nic kloudného. Jenom spoustu doprovodných záběrů."
„Takže si myslíš, že je reálná šance, že to zabalí?"
Suttonová se vyhnula jeho pohledu. „Je mladá. Nespouštím ji z očí. Doufám, že ji to brzy přestane bavit."
Semple měl pravomoc smést reportáž ze stolu, takže by po ní nezbyla ani hrstka pixelů na monitoru. Podíval se na Suttonovou a řekl: „Podávej mi průběžné zprávy, co zjistila."
„Jistě."
„Každý den." Semple se zadíval z okna. „Večeřel jsem ve skvělé restauraci. Poblíž St. Germain."
„Vážně?"
„Mrzelo mě, žes tam nebyla se mnou."
„To je od tebe milé."
„V průvodci městem se sekli. Musím jim napsat, ať tomu dají o hvězdičku víc." Popadl plnicí pero a udělal si do diáře poznámku, aby na to nezapomněl.
Rune si připadala jako v mátohách.
Seděla u stolu, shrbená v téže nehybné poloze už sedm hodin a prohlížela nahrávky. Zatuchlý vzduch ve studiu byl prosycen bzukotem sršního hejna, myslela si, že bzučí monitor, ale nepřestalo to, ani když ho vypnula. Ten zvuk vycházel odněkud zevnitř její hlavy.
Co je moc, to je moc.
Vstala a protáhla se, bzukot na okamžik přehlušilo lupání v kloubech. Nechala na Bradfordovi, aby filmy, které natočila, někam uložil a zamířila ven. Vymotala se ze složitého bludiště chodeb a vyšla do jarního podvečera. Sundala si chromovaný řetízek s novinářským průkazem a hodila ho do kabely.
Venku na chodníku postávala uondaná zaměstnankyně Net-worku. Přistoupil k ní mladík v obleku, s dvěma malými dětmi v závěsu, očividně její manžel, který byl dnes večer děti vyzvednout.
Matka je mechanicky objala a začala s manželem spřádat plány na víkend. Jejich dcera, zrzečka asi tak v Courtneyině věku, zatahala matku za značkovou sukni. „Mami..."
„Počkej chvilku," okřikla ji žena přísně. „Teď mluvím s tatínkem." Holčička se trucovitě odvrátila.
Rune se na ni usmála, ale dítě nezareagovalo. Rodinka odkráčela.
Páni, jsem úplně vyřízená, pomyslela si Rune.
Ale s každým krokem cítila, jak ji chladný elektrizující vzduch města osvěžuje, a letmým pohledem na hodiny na mrakodrapu Newyorské vzájemné pojišťovny zjistila, že je ještě brzy, teprve osm hodin. Brzy? Rune pamatovala doby, kdy v práci končila v pět. Kráčela po Broadwayi, kolem neonového karnevalu Lincolnova centra - zastavila se a poslouchala, jestli nezaslechne hudbu, ale marně. Pokračovala dál na jih, rozhodla se, že půjde těch pár kilometrů domů pěšky, aby si protáhla nohy. Přemýšlela, co všechno bude muset podniknout kvůli reportáži. Dostat se k policejní zprávě o Hopperově případu stálo na čestném prvním místě.

Taky si bude muset promluvit se všemi svědky. Natočit si Meglera. Možná udělat rozhovor se soudcem. Vyhledat pár porotců. Zajímalo by ji, jestli někde žije nějaký starý kněz, který Boggse znával. Někdo jako Spencer Tracy. No ovšem, to se ví, že jsem Randyho jako kluka znal. Pomáhal nám rozdávat polévku, staral se o svoji matku, dělával ministranta a každou neděli dával do kasičky půlku svého kapesného...
Čeká ji spousta práce.
Procházela po Deváté Avenue přes Hells Kitchen a rozhlížela se kolem. Byl to smutný pohled. Všude se stavělo. Krabicovité věžáky, snobské restaurace a obchody. Rune se na těchhle končinách nejvíc líbilo, že kdysi bývaly domovem Gopherů, jednoho z nejdrsnějších newyorských gangů. V poslední době toho načetla o někdejších gangech spoustu. Než se pustila do reportáže o Bog-gsovi, plánovala, že natočí dokument o nich. Měl to být profil Gopherů a jejich ženské odnože známé jako Lady Gophers, ačkoli oficiální název zněl Společenský a sportovní klub žen z Battle Row. Jenže žádného producenta to téma nijak zvlášť nezajímalo. Momentálně byli superhvězdami zločinu Kolumbijci, Jamajčané se svými automaty a mafie, po příbězích lidí s přezdívkami jako Curran Pulplice, Koza Sadie a Pořízek Malarky nebyla skoro žádná poptávka.
Než Rune došla domů, bolely ji nohy. Zastavila se před haus-bótem a zadívala se na potemnělá okna. Kolem procházela další rodinka, matka, otec a dítě, roztomilý pěti- nebo šestiletý chlapeček. Pořád se na něco vyptával - kam teče Hudson, jaké ryby v řece žijí - a matka s otcem mu společně vymýšleli zábavné odpovědi. Všichni tři se smáli na celé kolo. Rune by se k nim nejradši připojila, ale odolala pokušení, protože si uvědomovala, že k nim nepatří. Když ji minuli, přešla po můstku na hausbót, u dveří odložila tašku a s hlavou ke straně se zaposlouchala. Klakson, helikoptéra, rány z výfuků. Všechny ty zvuky přicházely z dálky. Žádný se neozýval z hausbótu, jen tlukot jejího vlastního srdce a skřípot prken pod jejíma nohama.
Sáhla po vypínači, ale pak ruku pomalu spustila, poslepu do-tápala ke gauči, natáhla se na něj a zadívala se na strop, na psy-chedelické rotování světel odrážejících se na neklidné hladině Hudsonu. Dlouho tam jen tak ležela.
Za hodinu seděla v přehřátém voze metra drncajícím po kolejích. Udělala si inventuru nářadí v kabele - kladivo, plechovka vojenského slzného plynu, dva šroubováky (křížový a obyčejný) a gumové rukavice. Krom toho s sebou vláčela kyblík, mop a umělohmotnou láhev čisticího prostředku na podlahu.
Přemýšlela, co stojí v zákoně. Ráda by věděla, jestli jde o méně závažný trestný čin, pokud nepovolený vstup do objektu není spojen s násilným vniknutím.
Sam by jí tu otázku obratem zodpověděl, jenže byl pochopitelně poslední člověk na světě, kterého by se ptala.
Usoudila, že není první, kdo se tím rozdílem zabývá, a že člověka nejspíš nečeká o moc mírnější trest jen díky tomu, že při vloupání nepolámal žádný zámek a nerozbil žádné sklo. Možná ji soud odsoudí na rok místo na tři. Nebo na deset místo na dvacet.
Spíš to druhé. To, že si brousí zuby na státní instituci, rozhodně není polehčující okolnost.
Budova stála jen kousek od stanice metra. Rune vyšla na povrch a zastavila se. Po chodníku si vykračoval policista, ve vysílačce mu chrčelo. Rune se přitiskla tváří ke kandelábru pokrytému nesčetnými nátěry. Napadlo ji, jakou barvu asi míval dřív. Třeba se právě u téhle lampy někdy zastavil některý Gopher a vyhlížel kořist.
Ulice byla liduprázdná, a tak Rune nenápadně vešla do staré vládní budovy a zamířila k nočnímu vrátnému, s falešnou identitou po ruce a výmluvou na jazyku.
Za dvacet minut byla venku - místo mopu a kbelíku teď nesla v tašce naditou složku.
Zastavila se v telefonní budce, předstírala, že telefonuje, a přitom se složkou probírala. Jakmile našla adresu, kterou hledala, kvapně zamířila zpátky do metra. Po deseti minutách čekání nastoupila do starého vlaku směřujícího do Brooklynu.
Rune měla okrajové čtvrtě města ráda a Brooklyn zvlášť. Připadal jí jako místo, kde se zastavil čas, kde ještě pořád hrají Dodgers a urostlí kluci v tričkách usrkávají sodovku a flirtují s drsňač-kami, co mají u pusy bubliny žvýkačky a smyslně koketují. Velké imigrantské rodiny natěsnané do mrňavých bytečků se hádají, udobřují, smějí se a objímají, srdce jim překypují láskou a vzájemnou soudržností.
Jenže když se spolu s davy lidí vyhrnula z metra, rázem se ocitla v úplně jiném světě, v poklidné rezidenční čtvrti. Zastavila se a sbírala odvahu.
Stačilo obejít tři bloky a ocitla se před řadovým domkem, který hLedala. Byl jednopatrový, z červených cihel se žlutým zdobením, před ním uzoučký proužek nedomrlého trávníku. Průčelí krášlily rudé koule květů - samé muškáty, hrnuly se z květináčů, z te-rakotových sošek v podobě oslíků a buclatých mexických venkovanů, ze zelených truhlíků na okenních římsách, z bandasek na mléko. Všechny ty kytky ji trochu znejistěly. Člověk, který takhle opečovává kytky, je nejspíš hrozně hodný. To pomyšlení v ní probouzelo stud kvůli tomu, k čemu se chystá.
Ale neodradilo ji to. Došla na betonové zápraží, položila na ně papírový pytlík a podpálila ho.
Stiskla zvonek, vběhla do zadní uličky a naslouchala.
„Do háje... Cože...? Zase ti parchanti... Už toho mám dost. Tentokrát už vážně zavolám policajty... Nevolej hasiče. Je to dobrý..."
Rune vyběhla po zadních schodech a vletěla odemčenými dveřmi do kuchyně. Zahlédla jakéhosi muže, jak zběsile udupává hořící pytlík, zpod podrážek mu odletovaly jiskry a čadil kouř. Oplácaná žena držela zahradnickou konev a hasila mu nohy. Rune se jim mihla za zády, aniž by si jí všimli, rozběhla se po schodech pokrytých kobercem a brala je po dvou. Nahoře se ocitla v malé předsíňce.
V prvním pokoji nikdo.
Ve druhém nikdo.
Ve třetím chaos. U okna se mačkalo šest dětí, zíraly na vzrušující dění dole, pištěly a poskakovaly.
Když do pokoje vtrhla Rune a rozsvítila, všechny oči se rázem obrátily k ní.

Jedno z děcek vyjeklo: „Rune!"
„Ahoj, broučku," usmála se na Courtney. Holčička se k ní rozběhla.
Boubelatý, asi desetiletý kluk si Rune měřil. „O co kráčí? To je vloupačka?"
„Pšššt, nikomu nic neříkej."
„Dyť já nejsem žádnej práskač. Nemáš cigáro?"
Rune mu šoupla pět dolarů „Zapomeň, žes..."
„...něco viděl. Jasně. Já se vyznám."
Rune se obrátila ke Courtney: „Pojď, jde se domů."
Sundala z věšáku bundičku a přehodila ji Courtney přes ramena.
„To je nějaká hra?" chtěla vědět holčička.
„Jo," řekla Rune a strkala ji do předsíně, „říká se jí únos."
Na vězeňském dvoře vládla segregace. Přesně jako ve městě, říkal si Randy Boggs, jak tam tak v devět ráno bloumal. Přesně jako v životě. Černoši na jedné straně, běloši (na druhé, jedinou výjimkou bylo basketbalové hřiště.
Černoši byli většinou mladí. Spousta jich měla kolem čela šátky a pod nimi vlasy stažené do copánků připomínajících řádky kukuřice. Drželi při sobě. Silní, svalnatí, mrštní.
Jo, kámo, tak už sklapni.
Hele, vo co de?
Už jsem ti řikal, že dostal pálku ?
Sakra že jó.
Běloši byli starší, krutější, zasmušilejší. Nevypadali dobře -bylo to těmi přerostlými nemytými vlasy a bledou pletí. Taky drželi při sobě.
Černoši, běloši. Zrovna jako ve městě.
Spousta mužů posilovala. Přísná místní hierarchie sice znemožňovala, aby se všichni demokraticky podělili o činky, ale každý mohl dělat kliky a sklapovačky. Vězení je ideální místo k vypěstování svalů. Boggs ale posilování nijak neholdoval. Udělat to by znamenalo přiznat si, kde je. Dokud nebude stávat ve
frontě na patnáctikilové činky, může si namlouvat, že je někde jinde.
„Už z hor zní zvon, už tmí se kraj..."
Na dvoře nacvičoval černošský gospelový sbor. Byli skvělí. Když je Boggs slyšel poprvé, bylo mu do breku. Teď už jenom poslouchal. Sbor nevydrží pohromadě dlouho. Jednotliví členové odtud vypadnou za dva měsíce, za čtyři měsíce, respektive za třináct.
„...všem přej týž sen, všem píseň hraj..."
Zpěváci se propracovali ke druhé sloce a někdo poblíž zahulákal: „Držte hubu, sakra!"
Boggs cítil vůni hořícího dřeva, jaká se táhne od krbu. Snažil se nemyslet na to, kdy naposledy u nějakého krbu seděl. Radši přemýšlel o té dívce z New Yorku. Té drobné holce s obrovskou kamerou.
Jen tak mlčky seděl. Zakouřil si, i když od té doby, co se ocitl za mřížemi, mu kouření přestalo chutnat. Ztratil chuť i na spoustu dalších věcí. Pět minut jen tak seděl, přemýšlel o té dívce, o té reportáži, o vězení, o nebi, než mu došlo, že vězni, kteří posedávali kolem něj, jsou všichni pryč.
Bylo mu jasné, proč zmizeli, a po zádech mu přeběhl mráz.
Severn Washington byl nemocný. Sklátila ho ošklivá chřipka, celou noc zvracel a odvezli ho na marodku. Když to ví Boggs, určitě se to doneslo i ostatním.
Rozhlédl se a okamžitě spatřil toho, koho hledal. Juan Ascipio byl zpátky.
Měl červenou čelenku a přes vězeňskou kombinézu si přehodil pracovní bundu. V patách se mu drželi další dva vězni. Ascipio přišel do Harrisonu teprve nedávno, byl to dealer, kterého odsoudili za vraždu dvou konkurentů. Byl nevysoký a měl přívětivý obličej, svým úsměvem by ukonejšil kdejaké děcko. Byla to taková ta laskavá tvář člověka, kterému se kdekdo snaží udělat radost. Ale jeho oči, povšiml si Boggs, ty byly zákeřné a studily jako led.
Všichni tři se zastavili pár metrů od místa, kde se Boggs vsedě opíral o vysokou cihlovou zeď. „Vstaň, ty hajzle. Dělej. Hni sebou."
Boggs se na Ascipia podíval, ale ani se nehnul.
Ascipio ukázal na stinné zákoutí, kam nebylo vidět ze strážních věží. Mezi vězni se mu přezdívalo Ulička lásky.
Ascipio do toho výklenku vkročil a rozepnul si poklopec. „Hele, chlape, mluvím s tebou. Seš hluchej nebo co?"
Jeho kamarád si přisadil: „Mákni, už ať seš na kolenou. Jinak je po tobě. Nemáš tu toho svýho negra, aby ti zachránil ciferník." „Dělej!" přidal se třetí. „Hejbni kostrou!" Boggs se na ně zadíval. „Až naprší a uschne," odsekl. Odhadoval vzdálenost k nejbližšímu stanovišti strážců. Byla to dálka, hrozná dálka. Všichni ostatní vězni v dohledu měli zčistajasna na práci mnohem důležitější věci. Tohle nedopadne dobře.
„Takže ty neposlechneš?!" vyštěkl Ascipio. „Slyšeli jste, co ten sráč povídal?"
Boggs sjel očima ke své pravici, kterou měl položenou na koleni. Ascipio sledoval směr jeho pohledu. Dlouhatánský nehet.
Rostl přímo před očima. Dva centimetry, pět, sedm, deset, patnáct. Boggs jim zase pohlédl do očí. Pěkně jednomu po druhém.
Severn Washington mu dal tu věcičku včera večer, silný skleněný střep, průhledný bodák s jednou stranou nabroušenou tak, že by se s ní dalo holit. Spodní část byla omotaná lepicí páskou. Člověk s ním klidně mohl projít detektorem kovů. Tenhle nehet dokázal ublížit, jak jen se sklem ublížit dá. („A co Alláh, ten by ti to schválil?" ptal se Boggs. A Washington ho ujistil: „Alláh říká, že je naprosto v pořádku dát do držky parchantům, co na tebe mají spadeno. Na vlastní uši jsem ho slyšel.")

Ascipio se zachechtal. „Zahoď to, ty parchante. A koukej i s tou svojí roztomilou bílou hubou naklusat sem."
Srazí ho na kolena, pak ho ti dva podrží, Ascipio z něj vymlátí duši a ráno najdou jeho tělo v prádelně a do oficiální zprávy napíšou, že zemřel na následky pádu ze schodů. Boggs zavrtěl hlavou.
„Jsme na tebe tři," upozornil ho Ascipio. „Nemáš šanci. Todle...," kývl hlavou ke skleněnému noži, „...je ti na hovno."
„Dělej," houkl jeden z jeho kumpánů. Boggs se nehýbal. Od špičky nože se odráželo slunce.
Ascipio došel až k němu. Pomalu. Zastavil se. A zadíval se mu do očí. Dlouho tam jen tak stáli a měřili si jeden druhého.
Nakonec se Ascipio usmál a potřásl hlavou. „Je vidět, že máš kuráž. To se mi líbí."
Boggs dál seděl bez hnutí.
„No fakt, kámo," řekl Ascipio s obdivem v hlase. „Tohleto si na mě ještě nikdy nikdo netroufnul. Takže dobrý."
Natáhl k němu ruku.
Boggs k ní sklopil pohled.
Ptáček sedl na led.
Boggs se ještě stačil pootočit, takže pěst čtvrtého muže, který se, za ním neslyšně objevil, ho zasáhla pod ucho. Ozvalo se za-praštění, jak klouby prstů tvrdě narazily na kost, a Boggs ucítil, jak ho Ascipio chňapl za pravé zápěstí.
Skleněný nůž mu vyletěl z ruky, Boggs viděl, jak se v pádu otáčí, střídavě proti světlu mizí a zase se objevuje.
„Ne!" Vlastně to ani nebyl výkřik, protože k ústům se mu přitisklo svalnaté předloktí muže, který ho udeřil.
Nikde žádní dozorci, nikde žádné Árijské bratrstvo, nikde Se-vern Washington, Ulička lásky byla liduprázdná až na něj a ty čtyři.
Pět mužů a skleněný nůž.
Ascipio se k němu naklonil. Z dechu mu táhl česnek - česnek z jeho soukromých zásob jídla. A tabák z bezedné zásobárny cigaret.
„Ty sráči jeden..."
Ne! pomyslel si Boggs zoufale. Neubližujte mi! Ne tím nožem. Nůž ne, prosím...
Když se do něj čepel zabodla, bolest nebyla zdaleka tak hrozná, jak čekal, ale zato děs byl o to větší.
Nůž vyjel ven, vzápětí se mu zabořil do těla znovu a Boggs cítil, jak v něm všechno povoluje.
Pak se ozvaly výkřiky, možná z deseti metrů anebo možná ze sta. Ale Boggs jim nevěnoval pozornost, nic pro něj neznamenaly. Vnímal jen Ascipiovu tvář, ty zákeřné nehybné oči a úsměv, který by se líbil dětem.
Dozvěděla se to ze zpráv jiné televizní stanice. Dokonce to ani nebyla O&cO, ale jiný z místních kanálů. Takový ten, co na něm dokolečka reprízují MASH a jehož největším trhákem je talk--show, kde se debatuje o náhražkách sexu a diskriminaci obézních žen.
Zprávám na Networku nestálo pobodání Randyho Boggse ani za zmínku.
Rune udyndala Healyho, aby na pár hodin pohlídal Courtney. Trochu se bála, aby to nepokládal za sprosté zneužití jejich vztahu, ale Healy byl tak rád, že si vzala holčičku zpátky k sobě (radši mlžila ohledně toho, jak přesně to proběhlo), že si ani slůvkem nepostěžoval.
Půl hodiny nato už seděla ve vlaku směrem na Harrison a přemýšlela, jestli by se jí nevyplatilo pořídit si časovou jízdenku.
Vězeňský špitál ji překvapil. Čekala, že bude strašně ponurý. Něco jako ve filmu Big House nebo v těch s Edwardem G. Robinsonem. Ale byla to obyčejná, jasně osvětlená nemocnice. Doprovodil ji tam jeden z dozorců, vysoký černoch s širokou hrudí. Uniforma mu špatně padla. Nablýskané knoflíky na jeho modrém límečku - na jednom cípu stálo V, na druhém S jako Vězeňská správa - měla přímo v úrovni očí. Za celou dobu nepromluvil.
Randy Boggs nevypadal ani trochu dobře. Byl bílý jako stěna a gelem zpevněné vlasy mu trčely na všechny strany. Ale nejvíc ze všeho ji trápily jeho oči. Nezaostřeně civěly do prázdna a byly nepřirozeně klidné. Panebože, ty jsou ale strašidelné. Oči mrtvoly.
„To jste vy, slečno." Kývl jí na pozdrav. „Přijela jste za mnou takovou dálku."
„Uzdravíte se?"
„Zůstane mi akorát úhledná jizva. Nůž nezasáhnul nic důle-žitýho."
„Co se stalo?"
„Ani pořádně nevím. Byl jsem na dvoře, někdo po mně zezadu skočil a pobodal mě."
„Musel jste ho vidět."
„Ne. Ani jsem ho nezahlídnul."
„Seběhlo se to ve dne?"
„Jo. Dneska ráno."
„Jak je teda možné, že jste ho neviděl?"
Boggs se pokusil o úsměv, ale marně. „Tady lidi občas bývají neviditelní."
„Ale..."
„Heleďte..." Jeho oči na moment ožily, ale vzápětí zase pohasly. „Tohle je kriminál. Není to normální svět. Tady platěj úplně jiný pravidla." Sáhl si rukou na břicho. Pak si položil hlavu na polštář a přitiskl si vyhublé šlachovité předloktí k očím. „Sakra," zašeptal.
Rune ho dlouze pozorovala, jak tam nehybně leží, a litovala, že si sebou nevzala kameru. Ale pak si řekla, že je lepší, když se tenhle výjev odehraje v soukromí. Randy by si určitě za nic na světě nepřál, aby ho cizí lidé viděli brečet.
„Něco jsem vám přinesla."
Sáhla do tašky a vylovila starou knížku, odřenou a potrhanou. Podala mu ji. Stránky měly zlatou ořízku.
Boggs spustil ruku z očí a nejistě si knížku prohlížel, jako by ještě nikdy nedostal od nikoho dárek a dumal, co se na oplátku očekává od něj.

„Je to knížka," řekla Rune.
„To mi došlo." Rozevřel ji. „Vypadá to, že je pěkně stará."
Nalistoval titráž. „Devatenáct set čtyři. Páni, ta teda pamatuje. Ten rok se narodila moje babička."
„Není to žádná cennost nebo tak něco."
„Co to vůbec je, pohádky?"
„Řecké a římské mýty."
Jeho oči konečně začaly jevit známky života. Na rtech se mu dokonce objevil slabý úsměv, jak obracel stránky a prohlížel si obrázky chráněné tenoučkým průsvitným papírem.
Rune řekla: „Chci, abyste si přečetl hlavně jeden příběh. Jeden konkrétní." Zalistovala v knížce. „Tenhle."
Podíval se. „Prométheus. Nebyl to ten chlap, co si udělal křídla z vosku nebo tak něco?"
„Ne ne. To byl někdo jiný."
Boggs přimhouřil oči. „Hele, koukněte!"
Sledovala jeho pohled ke staré ilustraci. „No jo," zasmála se. Na obrázku byl Prométheus přikovaný ke skále a ze vzduchu na něj útočil obrovský pták a rval mu bok. „Užil si bolesti - zrovna jako vy. Náhoda, co?"
Boggs zaklapl knížku a sesbíral z tenké deky několik šupinek, které se odlouply ze hřbetu. „Povězte mi, slečno, vy jste vysoko-školačka?"
„Já? Ne."
„Jak to, že teda znáte takovýhle věci?" Ukázal na knížku.
Pokrčila rameny. „Prostě ráda čtu."
„Mě mrzí, že jsem já trouba nešel na vysokou."
„Tím se netrapte," chlácholila ho Rune. „Člověk jde na univerzitu, sežene si práci, ožení se, a co z toho? Nezažije ani kapku dobrodružství. A to je přece na životě to nejlepší."
Pokýval hlavou. „Stejně jsem nikdy nevydržel sedět v klidu dost dlouho, abych moh študovat." Chvíli si Rune prohlížel, jezdil očima nahoru dolů. „Povězte mi něco o sobě."
„O sobě?" Zničehonic zrozpačitěla.
„No jasně. Já už vám o sobě pověděl. Připomeňte mi, jaký je to venku. Už jsem tam nějakej ten pátek nebyl."
„Já nevím..." Hlavou jí blesklo: Tak takhle je lidem, co s nimi dělám rozhovor.
„Kde bydlíte?" zeptal se Boggs.
Hausbót, to je povídání na dlouhé lokte. „Na Manhattanu."
„Vy tam vydržíte? Vždyť jsou to šílený končiny."
„Nevydržela bych nikde jinde."
„Nikdy jsem tam nestrávil delší dobu. Nějak tam tomu ne a ne přijít na kloub."
„Proč byste chtěl žít někde, kde se tomu přijít na kloub dá?" namítla Rune.
„Na tom může něco bejt. Ale já mám sakra důvod nemít Manhattan rád. Sotva jsem tam strčil nos, hned mě zabásli za vraždu..." Ušklíbl se a pak se na ni zpytavě zahleděl. „Takže vy jste reportérka. Baví vás ta práce?"
„Miluju filmy. Chtěla bych točit dokumenty. Momentálně pra-cuju pro televizní stanici. Budu to dělat, dokud mě to nepřestane bavit. Jakmile se jednoho dne vzbudím s tím, že bych radši než do práce šla na piknik na střechu Chryslerova mrakodrapu, tak s tím seknu a pustím se do něčeho jiného."
„V tom jsme si trošku podobní," poznamenal Boggs. „Já taky vyzkoušel kdeco. A nikdy jsem si nenašetřil dost, abych se mohl jen tak poflakovat."
„Já než jsem si našla tuhle práci, tak jsem dělala půl roku v jídelně s rychlým občerstvením. A předtím jsem aranžovala výlohy. Většinu svých nejlepších kamarádů jsem potkala na úřadu práce."
„Čekal bych, že taková pěkná holka jako vy se bude chtít usadit. Máte kluka?"
„Toho na ženění moc neužije."
„Jste ještě mladá."
„Nijak nepospíchám. Máma má hned u ruky číslo obchodu se svatebními šaty v Shaker Heights. Jakmile bych jí oznámila, že jsem zasnoubená, rozjede akci jako Pentagon při nejvyšším stupni pohotovosti. Jenže já si samu sebe jako vdanou paničku neumím představit. Některé věci se představit dají, jiné ne. A tohle patří k těm druhým."
„Kde je Shaker Heights?"
„Kousek od Clevelandu."
„Takže vy jste z Ohia? Já strávil ňákej časek v Indianě." Rozesmál se. „Aby náhodou nedošlo k omylu - neseděl jsem tam v chládku, asi rok jsem tam žil a pracoval. Opravdická práce. Tak opravdická, že to víc ani nejde. Makal jsem v ocelárně v Gary."
„Slečno," ozval se dozorce, „už budete muset končit. Beztak jsem vám to protáhl."
Rune se zvedla a řekla Boggsovi: „Dělám pro tu reportáž, co se dá, vážně. Dostanu vás odsud."
Boggs přejížděl prstem po hřbetu knížky. „Nechám si ji." Pronesl to, jako by ho lepší vyjádření díků nenapadlo.
Když se Rune vracela spolu s dozorcem k východu, dozorce utrousil, aniž se na ni podíval: „Slečno, rozkřiklo se, o co se snažíte."
Zvedla oči. Dohlédla mu stěží k mohutným bicepsům.
„Že pro něj chcete nový proces."
„No a co?"
„Mám Randyho rád. Hledí si svého a nepřidělává nám problémy. Ale někteří lidi ho tu dvakrát v lásce nemají. Neměl bych vám to říkat a doufám, že se to nedostane za tyhle zdi..."
„Spolehněte se."

„Jestli ho odtud nedostanete rychle, tak se propuštění na podmínku nedožije."
„Kvůli těm lidem, co mu provedli tohle?" Kývla hlavou směrem k nemocnici.
„Není v našich silách zarazit jim to."
U brány se zastavili.
„Co jim Randy udělal?"
„Jak to myslíte, co jim udělal?" nechápal dozorce.
„Proč ho pobodali?"
Dozorce svraštil čelo. „Octnul se tady, slečno. To udělal."
Dostat se dovnitř bylo hračka.
Úplná brnkačka, jako přelít vodu přes cedník, pomyslel si Jack Nestor. Pak se rozchechtal, protože ho napadlo, že u hausbótu je to zvlášť trefné přirovnání. Jedinou potíž představovalo nedaleké parkoviště a budka s hlídačem, který po lodi pokukoval tak často, jako by ji měl taky na starosti. Ale Nestor si počkal, a když si hlídač odskočil zatelefonovat, rychle prošel kolem a vyběhl po žlutém můstku.
Jakmile byl uvnitř, natáhl si hnědé bavlněné rukavice a pustil se do práce. Vzal to od zádi. Nijak nepospíchal. Ještě nikdy nebyl na hausbótu, a tak na něj byl hrozně zvědavý. Už párkrát cestoval trajektem, na výletním člunu se projížděl tolikrát, že by to ani nespočítal, a taky si odkroutil svoje u vojenského námořnictva. Ale tohle bylo něco úplně jiného. Tak třeba ta výzdoba, to byla síla. Vypadalo to tu jako v domě jeho potrhlé macechy. Ale líbila se mu kormidelna, nebo jak se
tomu vlastně říká, všude samá krásná mosazná udělátka a páčky a žilkované dubové dřevo, zažloutlé starým lakem. Prostě nádhera. Všechny kontrolky až na kormidelní kolo byly nehybné a Nestor usuzoval, že motor je kaput. Odolal pokušení zatáhnout za táhlo píšťaly.
Dole v kajutě důkladně prohledal police s knížkami a laciný laminátový stůl zavalený papíry a obrázky (na většině byli draci, rytíři, víly a podobné pitomosti). Našel několik desítek videokazet, většinou taky nějaké vyfantazírované nesmysly. Pohádky, drakobijci, samé blbosti, co ho nikdy v životě nebavily. Taky pár pornofilmů. Vášnivé sestřenice. A cosi s názvem Blues o nešťastné pornohvězdě.
Vida vida, co všechno v té žábě dřímá!
Prohrabal se skříněmi a šuplíky v ložnici a v komůrce. Pak prohledal kuchyň včetně ledničky, což je první místo, kam většina lidí, přesvědčených bůhvíjak nejsou chytří, schovává věci, a první místo, kam se jde podívat většina profesionálních zlodějů.
Po hodině dospěl k závěru, že na hausbótu není nic, co by ho zajímalo - nebo spíš co by mu dělalo těžkou hlavu. Takže ty papíry musejí být u ní v práci, a to je k vzteku.
Nestor se rozhlédl a posadil se na gauč. Teď se musí rozhodnout. Může tady na tu holku počkat a pak se jí prostě a jednoduše zbavit. Skoncovat s ní a narafičit to tak, aby to vypadalo jako vloupání. Policajti by to nejspíš spolkli. Nepřestávalo ho udivovat, jak lidé baží po co nejjednodušších vysvětleních. Tím líp pro něj. Prostě loupež a vražda. Nebo znásilnění a vražda.
Na druhou stranu někde zůstanou ležet materiály, které by světu na očích zůstat neměly.
Jenže...
Někde poblíž bouchla dvířka auta. Nestor byl okamžitě na nohou, vyhlédl z okna a uviděl ji - byla by docela k světu, kdyby na sobě neměla ty otřesné hadry, kupříkladu černožlutě pruhované punčocháče a červenou minisukni. Rázem o ni ztratil zájem a pocítil vůči ní odpor.
Tenhle pocit dobře znal. Míval ho při pohledu na šlachovitého snědého muže v khaki uniformě, když ho sledoval zaměřovačem.
Vzdouvala se v něm nenávist, cloumal jím divoký, stupňující se hněv (možná proto, že se v tom vedru potil jako dveře od chlíva, nebo proto, že se mu do kůže zarývaly sosáky hmyzu, anebo proto, že měl na břiše lesklou jizvu ve tvaru hvězdy). Odpor, nenávist. Ty pocity potřeboval - aby mu pomohly stisknout spoušť nebo vrazit nůž tak hluboko, jak to jen jde.
Venku na asfaltu zavrzaly kroky.
Nestor pocítil slabé šimrání a podrbal si jizvu. V kapse ho tížila automatická pistole Steyr.
Ale nechal ji tam a vyšel ven na palubu.
Pozoroval dívku, jak neohrabaně otvírá dveře, prohýbala se pod tíhou kamery, kazet a koženého pásu s bateriemi nebo čím, který vypadal jako pás s náboji do em šestnáctky. Hned za dveřmi všechno odložila a zmizela v ložnici. Pár minut čekal, jestli nezahlédne zákmit nahé kůže, ale když vyšla ven v nezáživné fla-nelové košili a strečových kalhotách, tiše loď opustil a ztratil se ve West Village.
„Génius, ale za všech okolností kontroverzní..."
Cvak.
„Génius, ale za všech okolností kontroverzní. Lance Hopper byl..."
Cvak.
Rune znovu zmáčkla tlačítko zpětného převíjení. Byl to dobrý záběr Lance Hoppera. Tedy spíš jeho tělesných pozůstatků - záběr na pojízdná nosítka odvážející před třemi lety jeho tělo ze dvora, ve kterém si na něj počíhala smrt. Ráda by ty záběry použila. Jenže je bohužel natočila jiná stanice.
„...kontroverzní. Lance Hopper byl neoblíbený jak u svých spolupracovníků, tak u konkurence. Celostátní zprávy v devatenáct hodin se sice pod jeho vedením vyhouply na čelní příčku v žebříčku sledovanosti, ale na druhou stranu zatáhl Network do vážných potíží. Patřil k nim rozruch vyvolaný nesčetnými výpověďmi zaměstnanců, radikální - a podle Hopperových kritiků neuvážené - škrty v rozpočtu a také intenzivní dozor nad zpravodajskými pořady a jejich

obsahem.
Asi nejtvrdší ránu však televizní síti uštědřila žaloba za porušení rovné pracovní příležitosti, kterou proti Hopperovi vzneslo pět zaměstnankyň společnosti, přesvědčených, že se Hopper při najímání a povyšování zaměstnanců dopouští diskriminace. Hopper všechna vznesená obvinění popřel a spor se vyřešil mimosoudní dohodou. Spolupracovníci zesnulého ředitele nicméně připouštějí, že ve vedoucích funkcích viděl raději muže a zastával názor, že pro ženy není na vyšších postech ve zpravodajství místo. Jeho pestrý osobní život byl však s údajnou nevraživostí vůči ženskému pohlaví v přímém rozporu, Hopper byl často vídán ve společnosti atraktivních žen z lepších kruhů a ze zábavního průmyslu. Kolovaly zvěsti o jeho bisexuální orientaci a o tom, že si jako společníky vydržuje několik mladých manekýnů. Hopper měl nicméně slabost pro vysoké blondýnky..."
Cvak.
Vysoké blondýnky. Proč jen jsou to vždycky vysoké blondýnky?
Rune seděla za stolem zavaleným stohy novin, časopisů, počítačových sjetin, videokazet a pytlíků od jídla. Bylo půl páté odpoledne a všichni se horečně připravovali na zprávy v sedm. Rune si připadala jako v oku hurikánu. Všude kolem vír pohybu. Zběsilost, chaos.
Krom jiného se dozvěděla, že Hopperův program stáží sice pomohl odstartovat nejednu novinářskou kariéru, ale že Hopper sám se zajímal spíš o mladé lidi jako takové - a to kapku víc, než je zdrávo. Rune v archivu objevila důvěrnou zprávu, že etický výbor Networku obdržel stížnosti od dvou stážistů, osmnáctiletého a devatenáctiletého, že se k nim Hopper chová nepřístojně. Jména se neuváděla a zdálo se, že incident neměl žádné další pokračování.
Zeptala se na tu záležitost Bradforda, ale ten tvrdil, že o ní nic neví a že těm historkám ani za mák nevěří. Vlivní lidé vždycky přitahují klepy, prohlásil. Očividně nesnesl pomyšlení, že by jeho vzor mohl mít poskvrněný štít, a Rune by ráda věděla, jestli tu zprávu skutečně přehlédl, když jí v archivu vyhledával materiály o Hopperovi.
Cvak.
Dívala se, jak na starém záznamu odnášejí Hopperovo tělo jarní nocí. Za blikajícími majáčky sanitek a policejních aut se po obrazovce jako hadi táhly světelné šmouhy a lidé okounějící v hloučcích kolem byli v jasném světle reflektorů bledí jako křída. Vypadali zvědavě i znuděně zároveň.
„Rune..." Klidný hlas, ženský hlas.
„Jé, dobrý den." Byla to Piper Suttonová.
Že jsem si já blbec neuklidila na stole, nadávala si Rune v duchu. Pamatovala si, jak si moderátorka potrpí na pořádek. A navíc ji měla před očima, dokonale upravenou v tmavočerveném kos-týmku s černými sametovými klopami, bílé blůze se stojáčkem a silonkách v tělové barvě mizejících v těch nejelegantnějších kožených lodičkách, jaké kdy Rune viděla. Měly vysoké podpatky a po straně červený proužek.
Kdybych si takové boty obula já, rozbila bych si v nich nos.
Ale vypadají super...
„Vidím, že máte práce až nad hlavu." Suttonová se rozhlížela po stole.
„Makám na té reportáži."
Rune mezi řečí hrábla po nejbližších pytlících - jeden byl z KFC a dva z Burger Kinga - a zahodila je do přetékajícího koše, tedy popravdě řečeno spíš na něj.
„Nechcete se... ehm... posadit?"
Suttonová sklouzla pohledem k vaničkám od kečupu pohozeným na jediné volné židli. „Ne, nechci." Shýbla se, vytáhla z přehrávače Sony kazetu a přečetla si popisku. „To je od konkurence," zamračila se. „Tyhle záběry nemůžete použít, jak jistě víte. Za nic na světě nepustím do svého pořadu záběry, u kterých stojí s laskavým svolením jiné stanice."
Vrátila pásku Rune.
„Já vím. Jenom z nich nasávám dojmy."
„Dojmy...," zopakovala Suttonová tiše. „Chci si s vámi promluvit. Ale ne tady. Chystáte se někam na večeři?"
„Chtěla jsem si zaskočit k Johnovi na pizzu. Nešetří na ančovičkách."
Suttonová poodstoupila. „Ne. Půjdete na večeři se mnou."
„Potíž je, že bych s sebou potřebovala někoho vzít. Můžu?"
„Chci si s vámi pohovořit v soukromí."
„Před ní si nemusíte dávat pozor na pusu. Nikomu nic nepoví."
Suttonová pokrčila rameny, naposledy se podívala na Runin stůl a zdálo se, že to, co vidí, se jí nijak nezamlouvá. „Jak chcete." Pak přejela pohledem Runino růžové tričko, minisukni, síťové punčocháče a kotníkové boty a zeptala se: „Máte doufám nějaké šaty?"
„To se ví," ohradila se Rune. „Dokonce dvoje."
Nešlo jí do hlavy, proč se Suttonová rozesmála. Moderátorka jí na kus papíru napsala adresu. „Je to mezi Madisonovou a Pátou. Buďte tam v půl sedmé, než se lidi začnou trousit do divadel. Nechceme zbytečně ztrácet moc času, že?"
„V pohodě. Ta moje kamarádka ráda večeří brzo."
Tomu se nedalo říct spropitné. Byl to úplatek. Jacques, šéf restaurace, přijal od Suttonové nabízené peníze a zastrčil si je do kapsičky dokonale nažehleného černého smokingu. Ať už to bylo kolik buď - Rune to neviděla -, peníze jim sice otevřely dveře do jídelny, ale nijak tomu chudákovi nabru-čenému nepřidaly na náladě. Zavedl je k rohovému stolu a měřil si Courtney. „Snad by pomohl telefonní seznam," navrhl. „Chtělo by to nejmíň dva," řekla Rune.
Jacques kysele ohrnul své galské rty a vydal se vykouzlit z newyorského telefonního seznamu apartní dětskou sedačku.
Rune se rozhlédla kolem. „Páni, to je teda něco! Rychle bych si na to zvykla. Na takovýhle život, chci říct." „Hm."

Hlavním dekoračním prvkem byly v UEscargotu květiny a byl jich přímo nadbytek - nejspíš stejně jako jídla. Středu sálu dominovala dekorace z krouceného železa, ze které trčely na všechny strany orchideje a růže. Na zdech byly obrovské květinové malby. Rune se líbily. Takhle nějak by to asi vypadalo, kdyby Monet používal místo olejových barev zvýrazňovače. Runino oblečení k té výzdobě docela ladilo. Zaskočila se domů převléknout do jedněch ze svých dvojích šatů, vínovo-bílých květovaných ve stylu Laury Ashleyové, které nosila na jaře a v létě. Byly několik let staré, ale skoro nenošené.
Na stole si hověla umělá rajka usazená na vysoké skleněné váze a jakási zelená podivnost vzdáleně připomínající borovou šišku nebo nějakou z těch potvor, co ukazují na televizním kanálu National Geographic a co se u nich nedá poznat, jestli je to kytka, ryba, nebo přerostlý hmyz. Rune ukázala na rajku. „Tyhle fešulky prostě miluju." Pohladila ji. „Podle mě ani nevypadá jako pták. Vypadá jako drak."
„Mám ráda draky," řekla Courtney. Suttonová na ně nechápavě zírala. „Draky?" Holčička doplnila: „Bude ze mě rytíř. Ale nebudu draky zabíjet. Budu je chovat jako pejsky. Rune mě vezme do zoo a půjdem se kouknout na draky."
„To je báječné," procedila Suttonová mezi zuby.
Jacques se vrátil se dvěma tlustými telefonními seznamy a podestlal jimi Courtney na židli. Když ji na ně vysazoval, usmívala se od ucha k uchu.
Pak se obrátil k Suttonové. „Tohle nebude... habituel, non?"
„Jacquesi, ať té holčičce někdo donese..." S povytaženým obočím se tázavě podívala na Rune.
„Zbožňuje pizzu."
„Tohle je francouzská restaurace, slečno," upozornil Rune Jacques.
„Taky má ráda nakládačky, rybí polívku, uzené ústřice, rýži, ančovičky..."
„Huťtres," prohlásil Jacques. „Podávají se s omáčkami pesto a beurre blanc."
„Dobrá," přitakala Suttonová. „Jen někomu řekněte, ať jí je naporcuje. Nechci se dívat, jak se v nich vrtá. Mně ať sklepník přinese Puligny-Montrachet." Obrátila se k Rune. „Pijete víno?"
„Jednadvacet už mi bylo."
„Neptám se, kolik vám je. Chci vědět, jestli má cenu plýtvat na vás láhví vína za osmdesát dolarů."
„Možná bych si dala radši Bloody Mary."
Suttonová přikývla a řekla vrchnímu: „Najděte mi poloviční láhev, Jacquesi. Pokud nebude Puligny, tak Mersault."
„Oui, slečno Suttonová."
Přinesli jim obrovské jídelní lístky. Suttonová se pohroužila do toho svého. „Radši se nebudeme pouštět do žádných dobrodružství. Jako předkrm si dáme hřebenatky." Otočila se k Rune: „Ne-zelenáte doufám při pohledu na dary moře?"
„Ne, každou chvíli si dávám v jednom korejském bistru rybí prsty. A..."
Suttonová ji mávnutím umlčela. „A pak holoubata."
Rune vytřeštila oči. Holoubata?!
„A nakonec salades?" zeptal se Jacques.
„Ano, prosím."
Rune bloudila očima po místnosti, až se zastavila u arzenálu příborů a prázdných talířů na stole. Zdejší procedury byly složité jako katolická liturgie a člověku v jednom kuse hrozilo, že se totálně ztrapní. Klídek, poručila si. Už takhle tě má tvoje šéfová za pitomce. Odolala neodbytnému nutkání podrbat se pod ramínkem podprsenky.
Dorazil první chod a spolu s ním Courtneyiny ústřice. „Fujtajbl," prohlásila Courtney, ale hned se do nich nenasytně pustila. „Koupíme si je k snídani? Jsou ňam."
Rune byla ráda, že je tu Courtney s nimi, holčička ji zaměstnávala, takže neměla čas na trému. Sbírala příbory z podlahy, otírala jí ústřice z obličeje, zachraňovala vázu před pádem.
Suttonová je pozorovala a poprvé za dobu, co se s ní Rune znala, její výraz zjihl. „Tak takovéhle to tedy je..." „Co?" nechápala Rune. „Děti."
„Vy děti nemáte?"
„Ale ano. Jenom se jim říká exmanželé. Tři." „To je škoda."
Suttonová zamžikala a snad minutu se na Rune dívala. „Ano, asi ano." Zasmála se. „To je jediné, čeho lituju. Že nemám děti. Já..."
„Ještě není pozdě." „Podle mě je. Snad v příštím životě." „To je nejhorší výmluva, jakou jsem kdy slyšela." Suttonová si ji dál zvědavě prohlížela. „Vy se do života vrháte po hlavě, viďte?"
„Dalo by se to tak říct."
Suttonová ulpěla pohledem na Courtney. Natáhla se a ubrouskem velkým pomalu jako holčiččiny šaty jí otřela tvář. „Jsou to šmudly, co?"
„No jo, občas jdou na nervy. A to je dneska hodná - nařídila jsem jí, ať se kouká chovat slušně. To onehdy jsme si spolu zašly na oběd. Jíme banány a hamburgery, tak nějak tláskáme páté přes deváté a..."
Suttonová ji zase mávnutím zarazila. „Dost." Dva číšníci přinesli hlavní chod. Rune vykulila oči. Panebože! Mrňaví ptáčci.
Suttonová si všimla jejího poplašeného výrazu a uklidňovala ji: „Žádné strachy. Nejsou to obyčejní holubi." Obyčejní?
„Spíš něco jako křepelky."
Ba ne, spíš mrňaví zajatci s rukama svázanýma za zády.
Courtney radostně zavýskla: „Ptáčci! Ptáčci!" V tu ránu se k nim stočily pohledy nejmíň desítky hostů.
Rune se chopila vidličky a nejmíň výhružného nože a pustila se do jídla.
Chvíli jedly mlčky. Ptáčci kupodivu nechutnali špatně. Potíž vězela v tom, že v sobě měli spoustu kostí, a když měl člověk k dispozici jenom nůž zvící meče, ke spoustě masa se nedostal. Rune se rozhlédla po restauraci, ale nespatřila

nikoho, kdo by kosti ohlodával.
Po nějaké době na ni Suttonová pohlédla a zeptala se: „Jak vám to jde s tou reportáží?"
Rune tušila, že na tenhle dotaz dojde, a tak měla po ruce odpověď. Věty se jí sice neposkládaly tak úhledně, jak doufala, ale aspoň stlačila frekvenci „prostě" a „vlastně" na minimum. Vylíčila Suttonové rozhovory s Meglerem, Boggsem, jeho kamarády a členy rodiny a pověděla jí, že už natočila všechny doprovodné záběry. „A taky jsem si zažádala o policejní spis k tomu případu."
Suttonová se rozesmála. „K policejnímu spisu se nedostanete. K těm se nikdy nedostane žádný novinář."
„Podala jsem si něco jako speciální žádost."
Suttonová vrtěla hlavou. „To máte marné." Pak se zeptala: „Našla jste něco, co by dokazovalo jeho nevinu?"
„No, skutečné důkazy ne, ale..."
„Našla, nebo nenašla?"
„Ne."
„No dobře." Suttonová se opřela. Neměla dojedeno, ale když se objevil uklízeč nádobí, pokynula mu, aby talíř odnesl.
„Povím vám, proč jsem vás sem pozvala. Potřebuju pomoc."
„Ode mě?"
„Podívejte," zachmuřila se Suttonová, „budu k vám upřímná. Nevybrala bych si vás. Jenže nemám nikoho jiného."
„O čem to mluvíte?"
„Chci vám nabídnout povýšení."
Rune zápolila s bílým čtverečkem zeleniny, na jakou nikdy předtím nenarazila.
Suttonová se zahleděla přes restauraci a zamyslela se nahlas: „Kvůli práci se občas člověk musí zapřít. Začínala jsem jako kriminální reportérka. V redakci zpravodajství o ženy nestáli. Točit o jídle, o umění, novinky ze společnosti - to ano, ale seriózní zpravodajství? Kdepak. Ani nápad. A tak mi nadřízený přiděloval samé hovadiny." Suttonová zajela pohledem ke Courtney, ale ta to sklouznutí do slovníku dospělých nepostřehla. Moderátorka pokračovala: „Referovala jsem o pitvách, honila se za sanitkami, vysedávala v soudních síních, brodila se krví při hromadných přestřelkách, abych ulovila záběry, zatímco kameraman někde za autem zvracel. Babrala jsem se ve vší té špíně a vyplatilo se mi to. Ale tehdy jsem to považovala za oběť."
Z jejího věcného tónu Rune příjemně mrazilo. Přesně tímhle tónem se Suttonová bavila s lidmi z vedení Networku, se sobě rovnými. Takhle spolu hovoří Suttonová, Dan Semple a Lee Mai-sel - sedí uprostřed lidí ověšených masivními geometricky tvarovanými šperky, sklánějí se nad droboučkými kostičkami ptačích zajatců, popíjejí víno za osmdesát dolarů a tiše spolu rozprávějí.
„Takže, ehm, vy chcete, abych dělala reportáže o kriminalitě? Ale já..."
„Nechte mě domluvit."
Rune se opřela. Mladý uklízeč v bílém saku odnesl její talíř a uklidil ze stolu drobečky pomocí věcičky, která připomínala miniaturní vysavač. Většina nepořádku byla na Runině straně.
„Oblíbila jsem si vás, Rune. Vyznáte se v tlačenici a jen tak se nedáte. To se dneska u reportérů hned tak nevidí. buď postrádají jedno, nebo druhé, popřípadě obojí a snaží se to vykompenzovat nabubřelým egem. K tomu mému problému: Přišli jsme o jednoho producenta v londýnské kanceláři - odešel pracovat pro Reuters -a zrovna tam máme rozdělané tři pořady. Potřebuju, aby ho někdo co nejrychleji zastoupil."
Rune projelo mravenčení. Jako by ji sežehl bezbolestný plamen. „Producenta?"
„Vy byste dělala asistentku, ne producentku. Přinejmenším zpočátku. Kanceláře v Londýně, Paříži, Římě, Berlíně a Moskvě vám budou dohazovat náměty a vy spolu s výkonným producentem budete rozhodovat, za čím jít."
„Co na to říká Lee?"
„Dal mi na starost, abych na to místo někoho našla. Nezmínila jsem se mu o vás, ale přistoupí na to, co navrhnu."
„To je teda bomba. Chci říct..., ani ve snu by mě nenapadlo, že mi nabídnete něco takového. Jak dlouho bych tam měla zůstat?"
„Nejmíň rok. Kdyby se vám tam líbilo, dalo by se pouvažovat o něčem stálejším. To bych nechala na Leem. Ale obvykle lidi rádi přesouváme. Takže by to pak mohla být Paříž nebo třeba Řím. Musela byste se naučit jazyk."
„Měla jsem francouzštinu na střední škole. Voulez-vous cou-chez..."
„To mi pro představu stačí," zarazila ji Suttonová.
Rune poprosila číšníka o sklenici mléka pro Courtney. „S brčkem, prosím. S takovým tím zahnutým." Zatvářil se nechápavě a Rune to radši dál nerozváděla. Obrátila se k Suttonové: „Nechci, abyste si myslela... Chci říct, že jsem vám hrozně vděčná - ale co Randy Boggs?"
„Sama jste říkala, že jste nesehnala žádné důkazy."
„Ale vím nabeton, že je nevinný."
Suttonová nehnula ani brvou.
Rune dodala: „Někdo se ho ve vězení pokusil zabít. Pobodali ho. Jestli ho nedostaneme ven, zkusí to znovu."
Suttonová pokrčila rameny. „Řeknu nějakému místnímu reportérovi, aby to po vás převzal."
„Vážně to uděláte?"
„Ano. Tak co vy na to?"
„Ehm, nevadilo by vám, kdybych si to rozmyslela?"
Sutonová se zatvářila nevěřícně, jako by se chtěla zeptat: Co je na tomhle sakra k rozmýšlení? Ale pak jen přikývla a poznamenala: „Je to závažné rozhodnutí. Asi byste se na to měla vyspat. Do zítřka se nebudu obracet na nikoho dalšího z těch, co připadají v úvahu."
„Děkuju."

Suttonová mávla na číšníka, aby jí dolil pití. Mladík přispěchal, dolil jí zbytek vína z láhve a přitom těkal pohledem mezi křišťálovou sklenkou a její pihovatou hrudí. Suttonová se podívala na hodinky. „Přineste mi účet, prosím," požádala.
Před restaurací se všechny tři zastavily.
„To je parádní bourák," řekla Rune, když se zpoza rohu vyhoupla nablýskaná dlouhatánská limuzína v barvě půlnoční modři a pomalu se blížila. „Taky by vás zajímalo, kdo v těchhle vozítkách jezdí?"
Suttonová neodpověděla.
Lincoln zastavil přímo před nimi. Řidič vyskočil, přispěchal ke dveřím a přidržel je moderátorce.
Jejda...
„Takže mi dáte vědět zítra?" zeptala se Suttonová.
„Spolehněte se."
„Piper, máme zpoždění," zavolal zevnitř limuzíny mužský hlas.
„Dobrou noc," spěšně se rozloučila moderátorka a vykročila k lincolnu.
Pasažér se vyklonil, aby jí pomohl nastoupit. Byl to Dan Sem-ple, na sobě prvotřídní šedý dvouřadový oblek. Podíval se po Rune a pak políbil Suttonovou na tvář. Zmizeli v černotě uvnitř auta.
„Díky..."
Dvířka se zabouchla a Rune s Courtney se na pár vteřin naskytl pohled na jejich vlastní odrazy v kouřových sklech limuzíny, než řidič zase nasedl dovnitř a vypálil od obrubníku.
„...za večeři."
S Londýnem byla potíž.
Rune prahla po návštěvě Británie od chvíle, kdy si poprvé přečetla Pána prstenů (od té doby ho četla ještě třikrát) - chtěla se podívat do země hospod, živých plotů, hrabství, hobitů a draků. Jo, a taky tam mají lochnesku...
Pár hodin nad tím dumala a dospěla k názoru, že každý soudný člověk by po nabídce Piper Suttonové bez váhání skočil.
A tak sama nad sebou žasla, že ji odsouvá z mysli, veze Court-ney k jedné ze spolehlivých, finančně náročných chův a pak udává taxikáři adresu v Upper East Side.
Zastavil jí před starou obytnou budovou z tmavých cihel se zaprášenými basreliéfy lvů nad vchodem. Vstoupila do čisťounké chodbičky, stiskla zvonek a ohlásila se do mluvítka. Dveře se otevřely. Vyjela výtahem do čtrnáctého patra.
Když vystoupila do uzoučké chodby, povšimla si, že na celém poschodí jsou jenom čtyři byty.
V jedněch dveřích se objevil Lee Maisel, pokynul jí, ať jde dál, a Rune vešla do rozlehlého bytu obloženého tmavým dřevem. Maisel jí nepotřásl rukou, byl mokrý jako hastrman.
V rohu předsíně stál držák na hole a deštníky ve tvaru sloní nohy. Bylo jich v něm nejmíň tucet, některé měly na konci rukojetí vyřezané hlavy - lva, starce (Rune v něm viděla čaroděje), nějakého ptáka.
Maisel zrovna myl nádobí. Měl na sobě modrou džínovou zástěru, do které se přes břicho taktak vešel. Cákance od vody na ní vytvořily abstraktní obrazce.
„Jak jsem vám volala... Doufám, že jsem vás od ničeho ne-vyrušila."
„Kdybych se nechtěl nechat rušit, tak bych vám to řekl." Maisel se vrátil k čepici mydlinek ve dřezu. „Bar je tamhle," ukázal. „Dáte si něco k jídlu?"
„Ani ne, jsem zrovna po večeři."
Maisel zase ponořil ruce do dřezu. Kolem se vršilo kuchyňské náčiní - struhadla, houbičky, drátěnky připomínající miniaturní kovové paruky. Přes žulový kuchyňský pult jako by se přehnalo tornádo. Na sporáku stála odstavená pánvička a Maisel zálibně nakoukl pod pokličku. Ve tváři se mu zračilo naprosté uspokojení. Rune mu záviděla, až moc dobře věděla, že ona sama k vaření a uklízení jakživo nepřilne.
V obýváku běžel v televizi starý film se staženým zvukem. Bette Davisová. A kdo je ten chlap? Možná Tyrone Power. Takové super jméno, takový super obličej! Že to ale chlapům tehdy slušelo! Vydržela by se na něj koukat celé hodiny.
Maisel si konečně utřel ruce a vybídl ji: „Pojďte dál."
Vešli do obýváku.
Rune se zastavila a prohlížela si zarámovaný novinový článek na zdi. Byl z Tiniesů a titulek hlásal: „Pulitzerovu cenu získal televizní dopisovatel."
„Super," okomentovala to Rune. „Za co jste ji dostal?"
„Za reportáž z Bejrútu před několika lety."
„Za reportáž do Aktualit?" zeptala se Rune.
„Ne. Ty tehdy ještě neběžely." Dlouze si článek prohlížel. „Takové to bývalo nádherné město. To, co se tam stalo, patří k nejhorším zločinům století."
Rune si článek v rychlosti prolétla. „Takže vy jste získal exkluzivní reportáž."
Maisel se zatvářil ustaraně. „Bylo to Pyrrhovo vítězství," řekl. „Dělali jsme, co by novináři dělat měli - šťourali jsme pod povrch a hledali pravdu. Jenže kvůli tomu přišlo o život několik lidí."
Rune si ten incident pamatovala z materiálů, které ji obstaral Bradford. Taky si pamatovala, že Lance Hopper zpříma čelil kritice a postavil se za svůj zpravodajský tým.
„Pojďte sem," vybídl ji Maisel a tvář se mu rozjasnila. Vedl ji dlouhou chodbou osvětlenou stropními zářivkami. Vypadalo to tam jako v galerii.
„Páni, to je fakt dobrý."
Na stěnách visely desítky zarámovaných map, většinou starých. Maisel se u každé zastavil, pověděl Rune, kde ji objevil, jak smlouval s knihkupci a pouličními prodavači - a jak ho někteří oškubali a jiné naopak vzal na hůl on. Líbily se jí hlavně mapy New Yorku. Maisel se u několika zdržel a popisoval jí, jaké budovy teď stojí v místech, kde jsou na

mapách jen pole a kopce.
Nejvíc ze všeho ji zaujala mapa Greenwich Village z osmnáctého století. „To je fantazie! Miluju starý New York. Taky se vám to stává? Stojíte na ulici, jíte párek v rohlíku s cibulkami -já nakládané cibulky prostě zbožňuju - a zčistajasna vás napadne: Páni, třeba teď stojím přesně na místě, kde odbouchli nějakého gangstera nebo kde před dvě stě lety zuřily boje s Indiány."
„Já párky v rohlíku nejím," řekl Maisel roztržitě a Rune ho přistihla, jak pošilhává po hodinkách. Vešli do slabě osvětlené pracovny, všude nábytek čalouněný kůží, další mapy a zarámované fotografie Maisela při práci v terénu. Posadili se. „Tak o co jde?" zeptal se.
„Dostala jsem nabídku a nevím, co si o ní mám myslet," přiznala Rune.
„Od Reader's Digestu?"zeptal se sarkasticky.
„Něco lepšího." Vylíčila mu, o čem mluvily s Piper Sutto-novou.
Maisel poslouchal. Teprve když už byla skoro u konce, všimla si, že se čím dál víc mračí. „Takže ona to místo v Británii nabídla vám?"
„Docela mě to zaskočilo."
Viděla, že jeho taky. „Rune, budu k vám upřímný. Ne že bych vám nedůvěřoval, ale ta práce je náročná. Představoval jsem si na to místo někoho zkušenějšího. Ne že bych si myslel, že byste to nezvládla, ale vaše zkušenosti jsou..."
„Spíš skoro žádné nejsou."
Maisel nepřitakal ani neodporoval. „Jste dobrá kameramanka a na té reportáži o Hopperovi se hodně učíte. Ale práce producenta vyžaduje mnohem víc." Pokrčil rameny. „No nic, nechal jsem výběr člověka na Piper. Je to její věc. Jestli chce na to místo vás, tak ho máte mít." Zadíval se přes pokoj. Další staré mapy. Zajímalo by ji, jakou zemi si prohlíží.
„Hrozně mě to láká," přiznala.
„Že by?" poznamenal kousavě. „V téhle zemi je odhadem nějakých deset patnáct tisíc novinářů, kteří by kvůli takovému místu neváhali vraždit." Natáhl si nohy. Měl kanárkově žluté ponožky.
„Jenže vám leží na srdci ta reportáž o Boggsovi," podotkl.
Rune přikývla. „Přesně v tom vězí potíž."
„Jak to jde?"
„Pomalu. Nemám žádné pořádné důkazy. Nic neprůstřelného."
„Ale pořád si myslíte, že je nevinný?"
„Jo, asi jo. Ta reportáž se stejně natočí. Piper říkala, že ji přidělí někomu jinému."
„Opravdu?"
„Jo, slíbila mi to."
Maisel pokýval hlavou.
Po chvilce Rune řekla: „Ona nechce, abych tu reportáž natočila, viďte?"
„Bojí se."
„Že se bojí? Piper Suttonová?"
„Není to tak absurdní, jak se zdá. Práce je pro ni vším. Má za sebou tři zkrachovalá manželství. Nemohla by se živit ničím jiným, ani se ničím jiným živit nechce. Jestli se z té reportáže vyklube katastrofa, budeme se z toho zodpovídat ona a já a do jisté míry ještě Dan Semple. Dobře víte, že divácké sympatie jsou proměnlivé jako počasí. Mně a Danovi dělají zprávy těžkou hlavu. A Piper je navíc moderátorka - té ještě ke všemu hrozí, že se shodí v očích veřejnosti."
„Neumím si představit, že by se něčeho bála. Já mám hrůzu z ní."
„Neuškrtí vás, když jí řeknete, že tu chcete zůstat a pokračovat v rozdělané práci."
„Ale je moje nadřízená..."
Maisel se rozchechtal. „Jste příliš mladá, než abyste věděla, že nadřízené a manžely nám nepřidělilo nebe."
„No dobře, ale ona je Piper Suttonová..."
„Chápu a ani trochu vám nezávidím, že jí budete muset zavolat a říct, že o její nabídku nestojíte. Ale jste přece dospělá."
Snad, pomyslela si Rune. „Nevím, co si počít, Lee," přiznala. „Co si o té mojí reportáži myslíte? Ale naprosto upřímně."
Maisel se zamyslel. Zlaté hodiny začaly odbíjet desátou večer. Když udeřily poosmé, řekl: „Když se budu snažit být taktní, leda vám tím uškodím. Co si myslím? Že si to berete moc osobně. A to je neprofesionální. Působíte na mě dojmem, že jste vytáhla na křížovou výpravu. A..."
„Ale on je nevinný a nikdo jiný..."
„Rune," přerušil ji drsně, „ptala jste se na můj názor. Tak mě nechte domluvit."
„Promiňte."
„Nenazíráte to z širší perspektivy. Musíte pochopit, že povinností žurnalistiky je naprostá nestrannost. A vy nestranná nejste. Pokud jde o Boggse, jste jedna z nejpředpojatějších novinářek, s jakými jsem kdy pracoval."
„To je fakt," připustila.
„Je to od vás sice šlechetné, ale do novinařiny to nepatří."
„Piper mi taky říkala něco v tom smyslu."
„Kam se podíváte, všude samá korupce a neschopnost, porušování lidských práv v Jižní Americe, Africe a Číně, bezdomovci, zneužívání dětí v pečovatelských centrech... Tolik závažných problémů, ze kterých si média musejí vybírat, a tak málo času, který jim mohou věnovat. Vy jste si vybrala jednu drobnou nicotnost. Netvrdím, že je to špatný námět na reportáž, jen že je bezvýznamný."
Rune odvrátila pohled a roztržitě si prohlížela zeď. Třeba tam najde znamení - starou mapu Anglie nebo tak něco. Ale nenašla.
Uběhla minuta.

Maisel řekl: „Musíte se rozhodnout sama. Nejlepší rada, kterou vám můžu dát, je: Vyspěte se na to."
„Tím myslíte, že se mám celou noc převracet v posteli a dusit ve vlastní šťávě."
„I to někdy pomáhá."
Dvacátý okrsek v Upper West Side považovala většina policajtů za terno.
Hispánské gangy se podařilo vytlačit na sever, Černí panteři už nebyli nic víc než nostalgická vzpomínka a území nikoho -Central Park - měl na starosti speciální okrsek, aby se vypořádával s tamními přepadeními a drogovými dealery. Ve dvacátém okrsku se řešily především rodinné rozepře, krádeže v obchodech, tu a tam znásilnění. Hromádky tříště z autoskel připomínající droboučké zelenomodré ledové krystalky poukazovaly na zločin, který tu byl vůbec nejrozšířenější - krádeže autorádií Blaupunkt a Panasonic z palubních desek. Čas od času se do sebe pustili pěstmi dva mladí podnikatelé, kteří o sebe před Zabařs škrtli nárazníky svých BMW. Jindy spáchal nějaký šmelinář s akciemi sebevraždu. Ale k ničemu horšímu tu obvykle nedocházelo.
Na policejní stanici, v nízké budově z cihel a skla ve stylu šedesátých let, bylo rušno, lidé neustále proudili dovnitř a ven. Kladné vztahy s veřejností tu byly jednou z priorit a mezi lidmi, co procházeli prosklenými dveřmi dvacátého okrsku, bylo víc těch, kteří šli na smluvené schůzky nebo si jen tak poklábosit s policisty, než těch, kdo šli ohlásit přepadení.
A tak seržant na příjmu - tělnatý blonďák s knírem - nečekal nic špatného, když k němu zamířila ta mladá maminka v minisukni, která za sebou vedla tří- nebo čtyřletou holčičku roztomilou jako anděl íček. Přistoupila k němu a prohlásila, že si chce stěžovat na úroveň policejní ochrany zdejších občanů.
To policistu pochopitelně nijak nenadchlo. Uvědomělé občany měl rád asi stejně jako hemoroidy a skoro litoval drobné pouliční dealery, povaleče a opilce, které dnes a denně sekýrovali kvůli těmhle počestným daňovým poplatníkům s planoucím pohledem v očích a pusou plnou kázání. Ženy byly ze všeho nejhorší. Ale vystudoval na policejní akademii předmět vztahy s veřejností, a tak teď - ačkoli se nedovedl přimět k tomu, aby se na tu drobnou ženu přívětivě usmál - chápavě pokýval hlavou, jako by ho upřímně zajímalo, co má na srdci.
„Co na těch svých pochůzkách děláte? Šly jsme s mojí holčičkou po ulici, prostě jsme si vyrazily na procházku..."
„Ano, slečno. Obtěžoval vás někdo?"
Zamračila se na něj, že jí skočil do řeči. „Vyrazily jsme si na procházku, a co si myslíte, že jsme nenašly na ulici?"
„Nát," řekla holčička.
Policista by si mnohem radši povídal s ní. Přísných úctyhodných občanů měl plné zuby, ale děti miloval. Předklonil se a zazubil se jako Santa Claus, který první den pózuje u vchodu do obchodního domu. „Tak se jmenuješ, pusinko?"
„Nát."
„Ehm, to je hezké jméno." Byla tak roztomilá, až z toho přecházel zrak. Jak se legračně hrabala v té svojí miniaturní kožené kabelce a snažila se tvářit dospěle! Nelíbila se mu ale ta brčálově zelená sukýnka, co měla na sobě, a říkal si, že o ty sluneční brýle, co má kolem krku na žluté šňůrce, by si mohla ublížit. Matka by ji neměla oblékat jako hastroše. Malé holčičky mají nosit takové ty krajkové šatičky, jaké jeho žena kupuje neteřím.
Matka-uvědomělá občanka holčičce poručila: „Předveď mu, co jsme našly, broučku."
Policista promluvil zpěvavým tónem, o kterém jsou dospělí přesvědčeni, že ho děti milují. „Holčička mého bratra má taky takovou kabelku. Copak to v ní máš, zlatíčko? Panenku?"
Kdyby panenku! Armádní tříštivý granát. „Nát," řekla holčička a oběma rukama mu ho podávala.
„Proboha!" zalapal po dechu policista.
„Tady to vidíte," řekla matka. „Prostě jen tak ležel na ulici. Byly jsme..."
Policista praštil do tlačítka požárního poplachu a skočil po telefonu, aby newyorské centrále ohlásil nález výbušného zařízení.
Pak mu došlo, že s tím požárním poplachem to nebyl nejmoudřejší nápad, protože těch čtyřicet, padesát lidí pracujících v budově se mohlo dostat ven jen třemi východy - zadním, bočním a hlavním - a většina si vybrala hlavní, ani ne tři metry od děcka s půlkilovou náložíTNT v rukou.
Další dění se rozmazalo do nezřetelného sledu vjemů. Dva detektivové holčičce granát vyškubli a položili ho na zem v protějším rohu vstupní haly. Jenže dál si nikdo nevěděl pořádně rady. Šest policistů jen stálo a zíralo. Pojistka nebyla odjištěná, a tak začali řešit, jestli do granátu není zespodu vyvrtaná díra, což by
znamenalo, že je to replika, jaké jsou k dostání v armádních obchodech a v inzerátech na zadní straně časopisu Zbraně a střelivo. Jenže ten, kdo granát odnesl do kouta, ho nechal ležet tak, že spodek nebylo vidět, a jelikož za vylomeniny tohohle druhu jsou placeni pyrotechnici, rozhodli se na ně prostě počkat.
Pak si ale někdo všiml, že granát leží na sluníčku, a začalo v nich hlodat, jestli by to nemohlo vyvolat výbuch. Vypukla hádka, jeden z policistů byl ve Vietnamu, kde bývalo na slunci přes čtyřicet stupňů a granáty nikdy samy od sebe neexplodovaly, no jo, jenže co když je tenhle starý a nestabilní...
A kdyby vybuchl, přišli by o okna a vitrínku s trofejemi a někdo by si to šeredně odskákal.
Nakonec seržanta na příjmu napadlo zakrýt tu věc neprůstřelnými vestami. Přistoupili k tomu se vší vážností, opatrně vesty jednu po druhé na granát skládali, každý sprintoval a nevěděl, jestli si má volnou rukou chránit dřív oči nebo rozkrok.
A pak tam ti chlapi jako hora zůstali jen tak stát a zírali na hromádku vest, dokud za patnáct minut nedorazili pyrotechnici.
Někdy tou dobou starostlivá maminka - která se předtím bez povšimnutí mihla kolem seržanta na příjmu a prošla vylidněnou budovou do skladiště dokumentů - vyklouzla zadním vchodem a zastrkovala si přitom do ohavné leopardí kabely přes rameno nějaké papíry.
Ruku v ruce s holčičkou přešla přes parkoviště plné modrobílých policejních aut, minula benzínovou pumpu a zahnula

na Columbus Avenue. Pár policistů a kolemjdoucích se po ní podívalo, ale nikdo jí nevěnoval větší pozornost. V policejní budově se ještě pořád děly mnohem zajímavější věci.
Rune napustila u Sama v kuchyni vodu do dřezu a vykoupala Courtney. Pak ji utřela a dala jí na noc plenku. Teď už měla tu rutinu v malíčku, a i když by to za nic na světě nepřiznala, oblíbila si vůni dětského pudru.
„Povez mi pohádku!" škemrala holčička. „Přečteme si jednu prima novou," řekla Rune. „Pojď sem."
Vyhlédla ven, aby se ujistila, že se Healyho služební dodávka ještě nevrátila. Pak se v obýváku uvelebila na starém odřeném gauči s rozvrzanými péry a Courtney se jí vydrápala na klín.
„Přečteš mi o kachničkách?" dožadovala se Courtney. „Ta pohádka o káčátku je fakt super."
„Tahle je ještě lepší," ujistila ji Rune. „Je to policejní zpráva."
„Bezva."
Holčička přikývla a Rune se pustila do čtení svazku papírů s razítkem Majetek 20. okrsku. Bylo tu několik fotografií Hoppero-va mrtvého těla, pěkně drastických, a tak je rychle zastrčila dozadu, aby si jich nevšimla Courtney. Četla, až ji rozbolelo v krku z toho, jak se snažila mluvit hlubokým dramatickým hlasem, který se dětem líbí. Tu a tam se odmlčela a pozorovala Courtney, jak jezdí očima po laciném bílém papíře. Smysl slov jí musel naprosto unikat, ale stejně ji to fascinovalo, bavilo ji prohlížet si ty abstraktní klikyháky černých písmenek.
Po dvaceti minutách jí spadla víčka a svezla se Rune na rameno.
Očividně jí bylo fuk, co se jí předčítá, policejní procedury ji dokázaly uspat stejně spolehlivě jako káčátka. Rune ji uložila do postele a přikryla. Zadívala se na plakát U2, který Healyho syn Adam koupil tátovi k narozeninám (a Healy si ho jako vzorný otec hned zarámoval a vyvěsil na čestném místě). Rozhodla se, že obětuje nějaké peníze na reprodukce s pohádkovými postavičkami a vyzdobí Courtney pokoj na hausbótu. Přesně tohle děti po
třebují - obry a kouzelné hrady. Třeba by jí mohla sehnat nějakou Rackhamovu ilustraci ke Snu noci svatojánské.
Vrátila se k policejní zprávě.
Zrovna jsem se vrátila ze Zabat's. Procházela jsem kolem okna obýváku a uviděla na dvoře stát ty dva muže. Jeden vytáhl -pistoli... Zablesklo to a ten druhý muž upadl. Rozběhla jsem se k telefonu zavolat na tísňovou linku, jenže pak jsem zaváhala - bála jsem se, jestli nejde o vyřizováni účtů mezi mafií. Každou chvíli se píše o nějakém zavražděném svědkovi. Taky mě napadlo, že by v tom mohly být drogy. Vrátila jsem se k oknu, abych se ujistila, že to nebyl jen vtip - znáte dnešní mládež. V tu chvíli už tam stálo policejní auto...
V policejní zprávě stála jména tří lidí, které policie vyslechla v souvislosti s Hopperovou vraždou. Všichni tři bydleli v prvním patře Hopperova domu, odkud bylo vidět na dvůr. První dva nebyli v osudnou chvíli doma. Třetí byla žena, která policii poskytla výpověď, prodavačka z obchodu se sportovním oblečením pro mládež.
To má být všecko? Vyslechli všehovšudy tři lidi? A jenom jednu očitou svědkyni?
Do dvora mělo okna nejmíň třicet, čtyřicet bytů. Jak to, že ty lidi nevyslechli všechny?
Něco kryjí, pomyslela si. Je to spiknutí. Travnaté návrší v Dallasu, Warrenova komise.
Dočetla zprávu. Moc už tam toho neobjevila. Zaslechla, jak na příjezdovku vjíždí Healyho vůz, a rychle složku schovala. Zašla se mrknout na Courtney a dala jí pusu na čelo.
Holčička se probudila. „Mám tě ráda," řekla.
Rune vletěly slzy do očí a chvíli se nezmohla na slovo. Pak ze sebe vymáčkla: „Jasně. Já tebe taky." Ale to už Courtney zase spala.
„Přihodila se taková divná věc," řekl Sam Healy příštího rána. „Jaká?"
„Z pyrotechnické jednotky se ztratil cvičný granát a krátce nato ho prý někdo našel na ulici ve dvacátém okrsku." „To je fakt divné."
Zrovna se vrátil zvenku, kde sekal trávník. Voněl posečenou trávou a benzínem. Rune to připomínalo dětství strávené nedaleko Clevelandu, sobotní rána, kdy táta zastříhával zimostrázy, sekal trávu a rozhazoval mulčovací kůru kolem keříků svídy.
„V rádiu se o tom nezmiňovali," podotkla.
„Podle hlášení ho našla nějaká mladá žena s malou holčičkou. Mám dojem, že ses včera stavovala u pyrotechniků, že je to tak? I s Courtney?"
„Možná jo. Nepamatuju se přesně."
„Tohle říkají všichni obžalovaní," podotkl Healy. „Jo, stál jsem nad tou mrtvolou s pistolí v ruce, ale už se přesně nepamatuju, jak jsem se tam dostal."
„Snad si nemyslíš, že s tím mám něco společného?"
„Musím přiznat, že mě to napadlo."
„Chceš, abych ti dala čestné slovo?"
„Odpřisáhneš to na bratry Grimmy?"
„Klidně." Zvedla ruku.
„Rune... Nenapadlo tě, že je nebezpečné vyvádět takové kas-kadérské kousky s dítětem?"
„Ne že bych se někde toulala s granátem, ale i kdyby jo, dala bych si bacha, aby to byla maketa."
„Mohli mě kvůli tobě vyrazit z práce. A tys mohla skončit ve vězení."
Snažila se tvářit zároveň nešťastně, kajícně a dotčeně. Healy otevřel dvě plechovky piva Pabst.
S vážnou tváří řekl: „Nezapomínej na jedno: teď už nesmíš myslet jen na sebe."
Rune projelo vzrušení. Naznačuje jí: Mysli na mě. Já teď taky patřím do tvého života. Jenže Healy ji vzápětí uzemnil, protože kývl hlavou směrem k ložnici a dodal: „Musíš myslet i na ni. Nechceš přece, aby během měsíce přišla o dvě mámy, že ne?"
„Ne."

Chvilku mlčky popíjeli pivo. Pak Rune prolomila ticho: „Same, chci se tě na něco zeptat: Pracoval jsi někdy na nějaké vraždě?"
„Jestli jsem se účastnil vyšetřování? Ne. Když jsem dělal u zá-sahovky, často jsme vyjížděli na místa činu, ale nikdy jsem nedělal černou práci. Nuda."
„Ale trochu se v tom vyznáš?"
„Trochu. O co jde?"
„Dejme tomu, že někoho zabijou..."
„Hypoteticky?"
„Jo, hypoteticky ho zabijou. A policajti najdou očitého svědka a ten učiní výpověď. Přestanou pak policajti s vyšetřováním? Nikoho jiného už vyslýchat nebudou?"
„Proč by měli? Pokud je ten svědek věrohodný."
„Naprosto věrohodný."
„Tak to je jasné. Detektivové mají na krku vražd, že nevědí, kam dřív skočit. Pokud najdou očitého svědka - což se u vražd hned tak nestává -, tak ho prostě nechají podepsat výpověď a předhodí ho prokurátorovi. A honem k dalšímu případu."
„Čekala bych, že se budou snažit víc."
„Když mají očitého svědka? Rune, co lepšího by mohli chtít?"
Dějiště tragédie.
Odehrála se sice před třemi lety, ale jak Rune kladla nohy na ošlapané dláždění - pomaličku, jednu po druhé - cítila, jak se přenáší v čase do těch morbidních, děsivých chvil Hopperovy smrti. Bylo osm večer, zataženo, dusný večer. Stály s Courtney na dvorku ze všech čtyř stran obklopeném domy. Nad nimi se rýsoval čtvereček šedorůžového městského nebe.
Kde přesně Hopper zemřel? zajímalo by ji. V tom trojúhelníku slabého světla, dopadajícího na dvorek z ocelové lampy nad zastřešeným vchodem? Nebo naopak někde ve stínech?
Jestlipak se zoufale plazil ke světlu?
Rune zjistila, že ji to trápí - to, že neví, kde přesně ten muž ležel, když umíral. Říkala si, že by tam měla být nějaká značka, nějaká připomínka toho, kde se odehrál ten osudový zvrat - okamžik, ve kterém se prolomila hranice mezi životem a smrtí. Ale kde nic, tu nic.
Hopper se musí spokojit s nápisem na náhrobku. Byl bohatý, takže nepochybovala, že se dočkal nějakého výmluvného epitafu.
Zavedla Courtney do omítnuté chodby. Vstup do středově-kého hradu. Čekala přinejmenším řady brnění a sbírku kopí, mečů a kyjů. Ale spatřila jen nástěnku s vybledlým záhlavím Zprávy nájemníkům a štůsek letáků z čínské restaurace. Stiskla zvonek.
„Taková roztomilá holčička! Ale vy jste na maminku hrozně mladá."
„Však víte, jak to chodí," řekla Rune.
Žena pokývala hlavou. „Já měla Andrewa v šestadvaceti a Beth v devětadvaceti. Na tehdejší dobu to bylo pozdě. Na tehdejší generaci. Pojďte, ukážu vám fotky."
V bytě to bylo k zbláznění. Rune to připomínalo film, který kdysi viděla, laserové paprsky tam křižovaly velitelské stanoviště ve vesmírné lodi, a když člověk o nějaký zavadil, spustil se alarm. Tady sice nebyly žádné laserové paprsky, ale zato křehké porcelánové hrníčky, figurky zvířat, vázičky, pamětní plakety, sbírka keramických náprstků, džbánečky a tisíce dalších drobnůstek, většinou kytičkovaných a ohavných jak půlnoc. Všechny stály na samém okraji poliček a stolků z nápodoby teakového dřeva a jen čekaly, až budou moct spadnout na podlahu a roztříštit se.
Courtney se při pohledu na všechny ty ničitelské příležitosti blýskalo v očích, a tak ji Rune držela za pásek kalhot jako ve svěráku.
Žena se jmenovala slečna Breckmanová. Byla hezká. Měla manýry prodavačky - vstřícná, energická, zdvořilá. Rune z policejní zprávy věděla, že jí je k šedesátce, ale vypadala mladší. Byla podsaditá, s dvojitou bradou a tělem jako váleček, ale slušelo jí to. „Posaďte se, prosím."
Prokličkovaly mezi nástražnými keramickými minami a usadily se na křesla s přehozem. Rune se sebezapřením pochválila slečně Breckmanové sbírku dekorací.
Žena se rozzářila jako sluníčko. „Většinu jsem dostala od matky. Měly jsme stejný vkus na výzdobu. Asi zapracovaly geny."
Pak se rozpovídaly o dětech, o přátelích a manželech (slečnu Breckmanovou ten její opustil před deseti lety, takže teď byla - jak se sama vyjádřila - „k mání").
Ale ze všeho nejvíc se jí chtělo mluvit o Runině práci ve zpravodajství.
„Takže vy jste reportérka?" Prohlížela si Rune, jako si entomolog prohlíží neznámý druh brouka.
„Popravdě řečeno spíš producentka. Ne jako reportéři z novin.
V televizi to chodí trošku jinak."
„Já vím, já vím. Sleduju úplně všecky zpravodajské pořady. Vždycky se snažím protlačit do denní směny, abych to stihla domů na zprávy v pět. Bývají to tak trochu drby, ale copak drby nemáme všichni rádi? Zprávy v šest mě moc nebaví, to je hlavně ekonomika, a tak si tou dobou udělám večeři a sednu si s ní k zprávám ze světa v sedm." Zamračila se. „Doufám, že se neurazíte, když vám řeknu, že večerní zprávy na vaší stanici nejsou nic moc. Ten moderátor, Jim Eustice se jmenuje, vypadá legračně a občas neumí vyslovovat cizí jména. Ale Aktuality jsou ze všeho nejlepší. Znáte se s Piper Suttonovou? To se ví, že určitě ano. Je vážně tak úžasná, jak vypadá? Chytrá..., milá..."
Kdybyste jen tušila, dámo...

Rune ji začala nenápadně směrovat k Randymu Boggsovi, i když sama pořádně nevěděla kudy do toho. Jestli má pravdu a Boggs je nevinný, pak v podstatě obviňuje tuhle milovnici porcelánových figurek ze lži - a když se to vezme kolem a kolem, tak taky z křivé přísahy. Radši se rozhodla mlžit. „Točím pokračování k reportáži o Hopperově vraždě a ráda bych vám položila pár otázek."
„Hrozně ráda vám pomůžu. Byly to snad nejdobrodružnější chvíle, co jsem kdy zažila. Byla jsem v soudní síni a přímo přede mnou seděl ten vrah a díval se na mě." Na moment zavřela oči. „Byla jsem bez sebe strachy. Ale splnila jsem svou povinnost.
V koutku duše jsem doufala, že až půjdu ze soudní síně, nahrnou se ke mně všichni ti novináři a začnou mi strkat pod nos mikrofony - víte, já přímo zbožňuju takové ty mikrofony, co jsou na nich loga televizních stanic..."
„Aha. Co kdybych si připravila kameru?"
Zatímco to Rune dělala, slečna Breckmanová si vysadila Courtney na klín a začala s ní hrát „takhle jedou páni". Brát s sebou malou holčičku byl brilantní nápad - měla na dospělé přímo blahodárný vliv.
Když se na kameře Ikegami rozsvítila červená kontrolka, slečně Breckmanové se rozzářily oči tak, jak se jí to za pultem při projíždění kreditních karet čtečkou nejspíš nikdy nestalo.
„Mohla byste si přesednout sem?" požádala ji Rune a ukázala na vysoké křeslo s tmavozeleným vyšívaným potahem.
„Kamkoli budete chtít, zlato." Slečna Breckmanová si přesedla a chvilku se uvelebovala.
„Můžete mi povědět, jak se to přesně seběhlo?"
„Ovšem." Vylíčila do kamery, jak došlo k vraždě. Jak přišla domů z nákupu a uviděla dva muže, jak se hádají. Pak jeden z nich vytáhl zbraň. Třeskl tlumený výstřel. Hopper upadl. Doběhla k telefonu. Zaváhala...
„Viděla jste toho druhého stisknout spoušť?"
„No, viděla jsem záblesk a ta zbraň byla přímo u těla toho ne-božáka,"
„Všimla jste, co to bylo za zbraň?"
„Ne, bylo tma."
„A neslyšela jste, co si říkali."
„Ne." Odvrátila se a zadívala se dolů na dvůr. „Sama vidíte..."
Bezva záběr! Rune sklouzla kamerou za ni a zaostřila na dlažbu.
„...jak je to daleko."
Rune zalovila v kabele a vytáhla kus papíru. Podívala se na něj. „V policejní zprávě stojí, že vás vyslechli až den po vraždě. Je to pravda?"
„Ano. Přišli sem za mnou dva detektivové. Ale nevypadali jako Kojak nebo někdo takový. Docela mě zklamali."
„Takže jste se jim neozvala hned?"
„Ne. Jak už jsem vám říkala, hrozně to mnou otřáslo. Bála jsem se. Co kdyby to byli drogoví dealeři? Víte, co člověk slýchá ve zprávách. Skoro každý den zabijou nějakou mámu nebo děti jenom proto, že viděly, co neměly. Ale příští den běžela v Dobrém ránu reportáž, kde říkali, že toho lumpa zatkli. Žádný nájemný zabiják nebo tak něco. A tak když tu ti detektivové zazvonili, neváhala jsem a všechno jim řekla."
„Ve zprávě taky stojí, že se vás policisté ptali, jestli jste něco viděla, a vy jste jim odpověděla: Omlouvám se, že jsem za vámi
nešla dřív, viděla jsem to všechno. Viděla jsem tu střelbu. A detektiv se vás zeptal: Viděla, jste kdo to udělal? A vy jste odpověděla: Ovšemže ano. Byl to Randy Boggs. Řekla jste to přibližně takhle?"
„Ne přibližně. Přesně takhle."
Rune se usmála a jen tak tak odolala pokušení dodat: Nemám žádné další otázky.
Zničehonic na ni padl stín a vibrace, které se z něj šířily, nevěstily nic dobrého. Rune se ohlédla, aby se podívala, jaký anděl smrti se to nad ní v redakci zpravodajství vznáší, a ocitla se tváří v tvář Piper Suttonové.
„Dobrý den," pozdravila.
Suttonová neodpověděla.
Rune těkala očima sem a tam a lámala si hlavu, proč se na ni moderátorka tak zavile mračí.
„Hádejte, co jsem zjistila," řekla. „Mluvila jsem s tou svědkyní a..."
Výšleh vzteku byl prudký jak světlo fotografického blesku. A tak drtivý a neúprosný, že Rune zalapala po dechu. Pak se Piper ovládla, ale její oči dál zůstávaly jako úštěpky ledu. „Potřebovala byste dostat od života lekci." Zdálo se, že se jen tak tak zarazila a nedořekla ještě něco sarkastického, nejspíš mladá dámo.
„Co jsem...," začala Rune.
A vtom jí svitlo - do háje! Ta práce v Londýně.
„Nikdo vás nenutí, abyste tu pracovala." Z moderátorky už zase sršel vztek - ten pověstný suttonovský vztek. Valil se jako lavina a Rune hrozilo, že ji zasype. „Máte na vybranou. Ale jestli tu pracovat chcete, tak se koukejte chovat jako dospělá, nebo..."
„Chtěla jsem za vámi kvůli tomu místu v Londýně jít. Omlouvám se."
„...nebo si běžte stoupnout ke kase v nějakém pitomém bufetu!" Výhružně snížila hlas. „Vezmu vás do restaurace, kde mi vy a ten váš spratek uděláte nebetyčnou ostudu, a nabídnu vám místo, jaké někomu ve vašem věku ještě nikdy nikdo nenabídl!" Skoro ječela. Rune tam seděla jako přikovaná s vytřeštěnýma očima. „A vy se mi ani neuráčíte odpovědět!"
Celé studio zpozornělo. Nikdo se neodvážil podívat jejich směrem - ale všichni špicovali uši.
„Mrzí mě to."
Suttonová přidala ještě několik decibelů. „Že byste vůči mně vykázala aspoň tolik slušnosti jako k podomnímu obchodníkovi? Že byste aspoň řekla: Děkuju, ale rozhodla jsem se, že to nevezmu? Nebo požádala: Dejte mi prosím

ještě pár dní na rozmyšlenou, Piper? Dokonce ani to ne. Neřeknete ani ťuk. Ani popel. Prostě se seberete a jdete si po svém."
„Omlouvám se." Rune slyšela, jak to zní ufňukaně, a ani trochu se jí to nezamlouvalo. Odkašlala si. „Zabrala jsem se do té reportáže. Chtěla jsem za vámi jít..."
Suttonová ji mávnutím umlčela. „Omluvy nesnáším. Je to projev slabosti."
Rune měla na krajíčku, ale ze všech sil se ovládala.
Suttonová obrátila oči ke stropu. „S touhle reportáží to byla od začátku pitomost. Věděla jsem, že dělám chybu. Jsem prostě pitomá. Pitomá, pitomá."
Rune polkla. Hmátla po složce. „Vysvětlím vám to. Mluvila jsem s tou svědkyní..."
Suttonová se ledově usmála a okázale zakroutila hlavou, aby dala najevo, že nechápe. „S jakou svědkyní?"
„S tou, co usvědčila Randyho Boggse."
„No ovšem, tím se vaše chování rázem vysvětluje." Z jejího hlasu čišel sarkasmus.
„Ne. Ale můžu dokázat, že Boggse neviděla."
„Jak?"
„Ta ženská je... prostě zprávomol."
„Zprávomol? Co si pod tím mám sakra představit?"
„Dnes a denně hltá všechny zprávy. Popsala Boggse až potom, co ho viděla zatčeného v televizi. Když..."
Suttonová mučednicky rozhodila ruce. „Kam tím míříte?"
„Když ji policajti přišli vyslechnout, prohlásila: Viděla jsem, kdo to udělal, byl to Randy Boggs."
Ticho. Takové, že by bylo slyšet spadnout špendlík. Pak se Suttonová krátce uchechtla. „A to má být ten váš důkaz?"
„Z jejího okna není na dvůr pořádně vidět - a navíc bylo tma. Slečna Breckmanová viděla Randyho ve zprávách. Poté, co ho zatkli. A podle toho ho identifikovala - podle televize. Jak jinak by věděla, jak se jmenuje? Ne že by ho napřed popsala. Rovnou řekla Udělal to Randy Boggs."
Mediální cirkus...
Suttonová se nad tím zamyslela, dokonce projevila nepatrný náznak zájmu. Pak se rozesmála. „Pokračujte dál, moje milá. Ještě před sebou máte dlouhatánskou cestu."
„Copak to nedokazuje, že je jako svědek nedůvěryhodná?"
„Je to jeden dílek skládačky. Toť vše. Hledejte další."
„Myslela jsem..."
„Že nám to bude stačit?"
„Tak něco."
Suttonová namířila na Rune špičatým nehtem, který vypadal jako jasně rudá dýka. „Jde o nejsledovanější pořad v hlavním čase. V jednom kuse na to zapomínáte. Neodvysíláme reportáž, která není naprosto neprůstřelná." Rázně odkráčela na klapajících podpatcích a zaměstnanci se jí bleskově a nenápadně klidili z cesty, jak to jen šlo.
n
Rune si na chodbě obhlížela práci, co ji čeká, a moc se jí to nezamlouvalo.
Seznam nájemníků čítal přes stovku jmen.
„Můžu vám s něčím pomoct?" Vrátný mluvil s ruským přízvu-kem. I když Rune vlastně vůbec netušila, jak takový ruský pří-zyuk zní, ten muž v obnošené šedé uniformě s oblýskaným zadkem klidně mohl být Čech, Rumun nebo Jugoslávec, ne-li třeba Řek nebo Argentinec. Ať pocházel odkudkoli, byl vysoký a působil falešně a nevlídně.
„Jenom jsem si prohlížela ten seznam."
„Koho hledáte?
„Nikoho. Jenom..."
Vychytrale se usmál, jako by ji zrovna načapal při pokusu švindlovat v kartách. „No ovšem. Tohle už jsme tu měli."
„Jsem studentka."
„Studentka, to se rozumí," protáhl s notnou dávkou ironie.
„Jak dlouho tu pracujete?" zeptala se Rune.
„Půl roku. Co jsem se sem přistěhoval, do týhle země. Chvíli jsem bydlel u bratrance."
„Kdo tu pracoval před vámi?"
Pokrčil rameny. „Nemám páru. Jak to mám vědět? Sype vám to hodně? Víte, na co se ptám."
„O čem to mluvíte? Jsem studentka."
„Je mi to jasný jako facka. Jak by ne?"
„Studuju umění. Architekturu. A..."
„No jasně." Potměšile se křenil. „Kolik vám to vynáší?"
„Co kolik mi vynáší?" nechápala Rune.
„Za kolik je prodáváte?"
„Co?"
„Ta jména." Kývl k nim hlavou. „Prodáváte je společnostem, co pak rozesílají tuny reklamní pošty. V mojí zemi žádný re klamní letáky nemáme. Zato tady! Jsou všude, kam se člověk koukne."
„Ale já bych si jenom chtěla promluvit s pár lidmi, co tu bydlí. O architektonickém uspořádání jejich bytů."
Ironicky pokýval hlavou.
Není nic horšího, než když člověka obviňují z něčeho, co neprovedl - i když zrovna páchá jinou nepravost.
Rune se chvilku prohrabávala útrobami kabely, až našla zbrusu novou bankovku. Dvacetidolarovku. Čerstvě vyzvednutou z bankomatu. Podala mu ji.

Šup. Bankovka mu zmizela v kapse.
„Kolik vám to sype?"
Další dvacetidolarovka následovala svoji kamarádku.
„No tak jo." Vrátný odkráčel a mnul si přitom kapsu, ve které si hověly zbrusu nové, nevratně ztracené bankovky. Rune se pustila do svého úkolu.
Nejmoudřejší by bylo zjistit, které byty mají okna do dvora, kde Lance Hoppera zastřelili, ale nevěděla, za jak dlouho se ten slovansko-balkánsko-jihoamerický kapitalista vrátí, aby z ní vysál další úplatek. A tak to vzala pěkně odshora.
Nadzvukovou rychlostí si opisovala všechna jména, počínaje Myronem Zuckerma-nem z bytu 1B až po pana L. Peterse nebo snad paní L. Petersovou z bytu 8K.
Za dvacet minut byl vrátný zpátky, přesně ve chvíli, kdy dopsala poslední slovo.
„Pořád ještě studujete?" zeptal se uštěpačně.
„Zrovna jsem skončila."
„Povězte mi, pro kterou společnost pracujete. Pro některý z těch mamutích kolosů?"
„Je velká," přitakala Rune.
„A sídlí v Jersey, že jo?"
„Jak jste to uhodl?"
„Už tu jsem nějaký ten pátek. Mám oči dokořán. Mě neoblafnete."
„O to bych se ani nepokoušela."
Záda ji bolela jako čert. Ucho měla v jednom ohni. Hlas se jí změnil z hlubšího sopránu v chraplavý alt a každých pár minut si musela odkašlat. Seděla ve studiu ve svojí kóji a mluvila do telefonu bez přestávky už skoro osm hodin.
Dobrý den, pracuji jako producentka pro Aktuality, ten zpravodajský pořad, pane Zuckermane, Norrisi, Williamsi, Rothe, Gellinkere, točíme reportáž o vraždě Lance Hoppera, toho muže, co ho před několika lety zabili na dvoře vašeho domu, jistě se na to pamatujete, doufám, že mi pomůžete, snažím se zjistit...
Už bylo pozdě, osm pryč. Courtney už měla být dávno v posteli. Místo toho seděla Rune u nohou a vytrhávala z rozpisů zpravodajských relací velikonoční zajíčky.
Jak dlouho už bydlíte v bytě3B, 3C, 3D, 3E, 3F...?
„Koukni, Rune, zajíček."
Rune zakryla dlaní mluvítko a zašeptala: „Ten se ti povedl, prcku. Teď mám telefon. Udělej ještě mámu zaječici."
„Tohle je máma!"
„Tak udělej tátu."
Runina statistika zatím vypadala následovně:
Jedním z nájemníků byla slečna Breckmanová. Osm jich nebylo uvedeno v telefonním seznamu. Dvacet nezastihla doma. Třiatřicet se přistěhovalo až po Hopperově smrti. Osmnáct nebylo v noc vraždy doma (nebo to aspoň tvrdili). Devatenáct bylo doma, ale nic neviděli (nebo to aspoň tvrdili).
Na seznamu zbývalo dvanáct jmen.
Pitomé číslo. Kdyby ta jména zbývala tři, obvolala by je. Kdyby jich bylo dvacet, vykašlala by se na to a šla se domů vyspat. Ale dvanáct...
Rune se s povzdechem protáhla, přičemž jí nesouhlasně za-praštělo v kostech.
Courtney zažívala a rozkošnicky přetrhla zajíčka vejpůl.
Nejvyšší čas zabalit to, pomyslela si Rune. Jdu domů. Ale když si vzpomněla na drsný, jedovatý tón Suttonové a její planoucí pohled, zase sáhla po sluchátku.
Což bylo štěstí, protože když se pana Frosta z bytu 6B zeptala, jestli neví něco o vraždě Lance Hoppera, na okamžik zaváhal a pak řekl: „Popravdě řečeno... viděl jsem, jak se to seběhlo."
„Kdyby byla v láhvi, to by teprve bylo něco," řekla Rune.
Prošla kolem starého muže, který jí přišel otevřít, dovnitř do bytu a zastavila se u skleněné vitríny. Uvnitř trůnil dokonale propracovaný model lodi - žádná plachetnice ani vojenské plavidlo, ale moderní nákladní loď. Metr dvacet dlouhá. „Paráda," okomentovala ji Rune.
„Díky. Nikdy jsem nestavěl lodi v láhvích. Upřímně řečeno, na koníčky si moc nepotrpím."
Rune se představila.
„Bennett Frost," odvětil muž. Bylo mu asi pětasedmdesát. Měl na sobě laciné šedé kalhoty a propínací svetr s prožranou dírou od molů na rameni. Byl proplešatělý a na tváři i na hlavě měl tmavá mateřská znaménka. Naznačil úklonu a potřásl si s Rune rukou. Tiskl ji o chvilku déle, než je běžné, a přitom si Rune zaujatě prohlížel. Ten dotyk a pohled však v sobě neměly nic sexuálního. Otipovával si ji. Když skončil, pustil její ruku a kývl hlavou k vitríně.
„Minnesotská princezna. Zvláštní jméno pro loď, která strávila většinu času ve Středomoří a v Atlantiku, viďte? Moje úplně první loď. Ne, to říkám špatně. První loď, která mi vynášela. Což je podle mě lepší než první loď. Pojmenoval jsem ji po Minnesotě, protože jsem se tam narodil."
Zamířil dál do rozlehlého bytu a Rune ho následovala. V přecpaném obýváku jí padly do oka kufry.
„Chystáte se někam?"
„Mám domek na Bermudách. Nejradši jsem míval Haiti. Hotel Oloffson - to bývala klasa. Teď už se to o něm pochopitelně říct nedá. Nikdy jsem netíhl k britským koloniím, ale víte, jak to chodí všude jinde." Spiklenecky na ni mrkl. Rune s úsměvem přitakala.
Frost sjel pohledem ke kameře.
„Máte novinářský průkaz nebo tak něco?"
Ukázala mu průkaz z Networku. Znovu si ji změřil od hlavy k patě, jako by jí rentgenoval duši. „Jste mladá."

„Oproti někomu ano. Oproti jiným ne."
Pousmál se. „Já byl taky mladý, když jsem rozjížděl podnikání."
„Co jste dělal?"
Zadíval se na model. „Tohle byl můj příspěvek námořnímu průmyslu a estetice. Není krásná, není to žádná majestátní loď."
„Podle mě vypadá prima."
„A majestátní lodě plují dál / v přístav svůj ve stínu hor. / Ach, kéž vrátí se, co bývalo / i slov dávných neslyšný chór. Ten-nyson. Dneska už poezii nikdo nezná."
Rune uměla pár dětských říkadel a něco ze Shakespeara, ale pomlčela o tom.
Frost pokračoval: „Ale ta loď vydělávala spoustu peněz spoustě lidí." Zvedl těžkou karafu a začal nalévat do skleniček rubínový likér. „Dáte si portské?" zeptal se.
Přijala skleničku a ucucla si. Pití bylo husté jako med a chutnalo jako sirup proti kašli.
„Začínal jsem od píky. Víte jak?"
„Jako plavčík?" zkusila to.
„Ne, jako ten, kdo se stará o zásoby. Zásobovač. Ať si kapitán zamanul, že chce cokoli, počínaje ozubenými převody a konče vepřovým bůčkem, sehnal jsem mu to. Začal jsem v sedmnácti, vždycky jsem nasedl na člun a zamířil k lodi, hned jak spustila kotvu, ještě dřív, než dorazili komisionáři a začalo se vykládat. Nabízel jsem slevy, chtěl jen polovinu obvyklé zálohy, vystavoval jsem jim působivě vypadající účtenky a pokaždé jsem obstaral, co potřebovali, nebo náhražku, která byla lepší nebo levnější."
„Zajímalo by mě...," spustila Rune, ale Frost ji zarazil.
„Poslouchejte. Tohle je důležité. Ve třicátých letech jsem se dal přímo na lodní dopravu."
Rune nechápala, co je na tom tak důležitého, ale nechala ho mluvit.
A že mu jela pusa! Během následující čtvrthodiny se dozvěděla o jeho rostoucích úspěších v lodním byznysu. Vykládal jí, že sám navrhoval lodní šrouby: „Pojmenovali to Frostův výkonný šroub. Byl jsem z toho v sedmém nebi! Výkonný šroub! Moje lodě díky tomu zvládly cestu z Hormuzské úžiny do newyorského přístavu za třiatřicet dní. Měl jsem nejrychlejší ropné tankery na světě. Třiatřicet dní!"
„Chtěla bych vám položit pár otázek," řekla Rune. „Ohledně vraždy Lance Hoppera."
„Snažím se k něčemu dobrat."
„Promiňte."
„Odešel jsem z loďařství. Předvídal jsem, jak to dopadne s ropou. Uměl jsem si představit ty ztráty. Nechtělo se mi opustit svoje lodě, rvalo mi to srdce. Ale člověk musí myslet dopředu. Slyšela jste, jak výrobci drožek krachovali, když se objevila auta? Víte, v čem spočíval jejich problém? Neuvědomili si, že kola pokroku zrychlila. Tak je to!" Očividně si v tom výroku liboval, nejspíš ho opakoval už potisícáté. „Takže do čeho jsem se vrhl?"
„Do letadel?"
Frost se opovržlivě uchechtl. „Veřejná doprava? Ze všech těch regulací bych se zbláznil. Uvažoval jsem o tom, ale bylo mi jasné, že by stačili dva tři demokrati, aby celé to odvětví poslali ke dnu. Ne, rozdělil jsem svou pozornost více směry - finančnictví, těžař-ství, výroba. A stal se ze mě čtvrtý nejbohatší člověk na světě... Nevěříte mi. Vidím vám to na očích. Nikdy jste o mně neslyšela. Starý blázen, říkáte si, který mě sem vylákal s bůhvíjakými postranními úmysly. Ale já nelžu. V sedmdesátých letech jsem měl tři miliardy dolarů." Odmlčel se. „A v těch dobách miliarda něco znamenala."
Posedl si a Rune vytušila, že se chystá dobrat k dlouho oddalované pointě.
„Ale co jsem si měl s takovou kupou peněz počít? Zajistit ženu a děti. Nakoupit si pohodlné boty, sadu golfových holí, teplý kabát, byt, ve kterém nezlobí potrubí. Nekouřím a nóbl jídla mi nedělají dobře. Milenky? Byl jsem jednačtyřicet let šťastně ženatý. Zaplatil jsem dětem školy, založil svěřenecké fondy pro vnoučata, i když nijak přehnaně tučné, a ...," významně se usmál, „...skoro všeho ostatního jsem se vzdal. Díky tomu jste teď tady."
„Já? Jak tohle všechno souvisí s Hopperovou vraždou?"
Frost se na chvilku zamyslel. „Chci se přiznat."
Rune vyvalila oči.
„Pochopte, že by se tím bývalo stejně nic nezměnilo," dodal.
„Ehm..., co přesně tím myslíte?"
„Měli tu druhou svědkyni. Nemůžete mi to zazlívat."
„Mohl byste mi to vysvětlit?"
„Když došlo k té vraždě, byl jsem ještě bohatý. Platil jsem spoustě lidí - pracovali pro mě, záviselo na mně jejich živobytí. A jejich rodiny. Vy z médií - člověk si před vámi neuchrání soukromí."
Na chvilku se odmlčel a pak pokračoval: „Prostě jsem měl strach. Bál jsem se ohlásit na policii, že jsem tu vraždu viděl. Ocitl bych se ve zprávách. Musel bych vypovídat u soudu. Psalo by se o tom, jak jsem bohatý. Mohli by po mně - nebo po mojí rodině -vyrukovat únosci. Sesypali by se na mě otravové z charit a uháněli mě, abych přispěl na dobročinnost. Zpočátku jsem se cítil provinile, ale pak jsem se dozvěděl, že ta Breckmanová zezdola všechno viděla a identifikovala vraha. To ze mě sejmulo veškerou tíhu."
„A teď mi povíte, co jste viděl? Teď už vám to nevadí?"
Frost došel k oknu a vyhlédl na zšeřelý dvůr. „Teď už na život nahlížím jinak."
Prosím, prosím, žebronila Rune v duchu, udělejte to. Povězte mi, jak to bylo. A ať je to bomba. „Můžu?" ukázala na kameru.
Zaváhání. Pak přikývl.
Rozsvítily se kontrolky. Kamera se rozvrněla. Rune namířila na Frostovu protáhlou tvář.

„Je pozoruhodné, co s člověkem udělá, když se vzdá bohatství," řekl. „Je to něco úžasného. Nechápu, proč se to ještě ne-uchytilo." S vážným výrazem se na ni zahleděl. „Povězte mi, víte o někom jiném, kdo by se vzdal miliardy dolarů?"
„Mezi svými kamarády ne," odpověděla Rune. „Bohužel."
Rune s Piper Suttonovou seděly u moderátorčina stolu a dívaly se na obrazovku, z níž se plechově rozléhaly hlasy.
„Pane Troste, viděl jste tu střelbu?"
„Měl jsem to jako na dlani. Byla to hrůza. Viděl jsem, jak ten chlap přistoupil k panu Hopperovi, vytáhl takovou malou pistoli a zastřelil ho, prostě bez okolků namířil a stiskl spoušť. Připomnělo mi to záběry Rubyho, rozumíte, Jacka Rubyho, když zastřelil Oswalda. Pan Hopper zvedl ruce, jako by chtěl kulku odrazit..."
Suttonová se zavrtěla, ale nic neřekla.
„Dovedl byste ho popsat?"
„Byl tlustý. Ne všude po těle, jenom měl pivní pupek. Jako tym-pán."
„Prosím?"
„Jako buben. Špinavě blond vlasy. Knír... Cože? Ano, vím jistě, že měl knír. A kotlety. Větrovku. Světlemodrou."
Rune řekla Suttonové: „To je Jimmy. Ten chlap, co Randymu zastavil a svezl ho do New Yorku."
Suttonová se zamračila a mávnutím ji umlčela.
„Proč jste nešel na policii?"
„Už jsem vám to říkal."
„Tak mi to zopakujte. Prosím."
„Bál jsem se pomsty. A publicity. Byl jsem tehdy hodně bohatý. Měl jsem strach o sebe a svoji rodinu. A toho vraha stejně dopadli a identifikovali. Identifikovala ho ta žena zezdola a četl jsem, že policisté ho chytili téměř při činu. Tak na co by potřebovali mě?"
„Ukážu vám něčí fotografii... Povězte mi, je tohle ten muž, kterého jste tehdy viděl na dvoře?"
„Kdo? Tenhle hubeňour? Ne, ani náhodou."
„Odpřisáhl byste to?"
„To se rozumí."
Cvak.
I
Rune se dál dívala na monitor - pyšná školačka, která čeká na pochvalu paní učitelky.
Ale Suttonová jen vydechla: „Sakra."
Rune jen tak tak potlačila nadšený, vítězoslavný úsměv.
Suttonová se mrkla na hodinky a řekla: „Přijdu pozdě na schůzku s Leem. Udělala jste si kopii té nahrávky?"
„To se ví," přitakala Rune. „Vždycky si dělám kopie. Mám ji zamčenou ve skříňce."
„V pátek máme redakční poradu. Přineste tam návrh svého scénáře. Oba nás s ním seznámíte a budete připravena obhájit každičké slovo. Rozumíte?"
„Na to vemte jed."
Suttonová vykročila pryč. Na odchodu se ještě zastavila a tiše dodala: „Pochvaly mi moc nejdou. Ale řekněme, že neznám moc lidí, kteří by se do něčeho takhle obuli a vykopali to, co vy." Pak se zamračila a zase to byla stará známá Suttonová. „Teď se běžte vyspat. Vypadáte otřesně."
„Tohle je příběh muže odsouzeného za zločin, který nespáchal, nespravedlivě. .."
Ale ne!
„...muže nespravedlivě odsouzeného za zločin, který nespáchal..."
To dá rozum, že když ho nespáchal, tak to bylo nespravedlivé.
„...příběh muže odsouzeného za zločin, který nespáchal..."
Se slovy byl kříž.
Rune se zatočila na židli a potichu zmučeně zaúpěla. Slova -nemohla je ani cítit. Rune se kolem sebe uměla dívat a dělala to ráda. Utkvívaly jí v paměti věci, které viděla, ale zapomínala věci, které jí někdo řekl. Slova jsou prostě záludné mrňavé potvůrky.
„Tohle je příběh muže odsouzeného za zločin, který nespáchal, muže, který promarnil dva roky svého života jen proto, že..."
Proč? Proč?
„.. .protože právní systém v téhle zemi je pes..."
Pes? Právní systém je pes? Přeskočilo ti? „Kecy!" zařvala. „Kecy, kecy, kecy!" Polovina lidí v redakci se po ní ohlédla. Jak se na tyhle žvásty bude tvářit Lee Maisel? A jak se bude tvářit Piper?
„...protože právní systém v téhle zemi..., ne, protože zdejší právní systém..., ne, protože americký právní systém je jako pták se zlomenými křídly..."
Kecy, kecy, kecy!
Fred Megler hýřil nadšením asi tak, jak se dalo čekat, vezme-li se v úvahu, že zrovna do sebe místo oběda soukal dva párky v rohlíku (s kysaným zelím a ošizenými cibulkami) a dietní pepsi a že při jídle měl vyhlídku na budovu trestního soudu - nejponuřejší, nejušmudlanější soudní budovu na celém Manhattanu.
A vezme-li se v úvahu, že jednomu z jeho klientů hrozilo — jak Rune objasnil -, že ho odsoudí za vraždu druhého stupně ve všech třech bodech obžaloby.
„Pitomec jeden. V podstatě si sám pod sebou podřízl větev. Co já teď s tím mám dělat?"
Megler, pořád stejně vychrtlý a pořád stejně šedivý, přežvyko-val, popíjel a mluvil, to všechno naráz. Rune se držela stranou, mimo letovou dráhu drobečků, které mu tu a tam odletovaly od odulých, mastných rtů. To, co mu řekla o

Frostovi, na něj udělalo dojem, i když se to snažil nedat najevo. „Zdá se, že by to Boggso-vi přece jen mohlo vyjít," přisvědčil. „Na zrušení rozsudku to sice asi nestačí, ale soudce by mohl povolit nový proces. Netvrdím, že to udělá, ani netvrdím, že ne. Každopádně je to nový důkaz. Důkaz, který mohl být objeven v době konání původního procesu."
„Pořád mi to nejde do hlavy. Jak to, že jste Frosta nevy
šťoural?"
„Heleďte, pracoval jsem na tom případě za pár supů. Na rozdíl od vás novinářů si nemůžu účtovat výdaje. A neuvidíte mě v pět odpoledne vysedávat v Algonquinu a ucucávat manhattan."
„Co je to manhattan?"
„Koktejl. Režná, vermut a hořké pivo. Heleďte, dělal jsem při Boggsově obhajobě, co se dalo. Měl jsem omezené možnosti. Jeho vina - neměl ani floka."
Poslední kousek párku mu zmizel v ústech. Rune to připadalo, jako když velká ryba polyká malou.
„To je mi teda pěkná spravedlnost."
„Spravedlnost?" zopakoval Megler. „Chcete vědět, co je to spravedlnost?"
To se ví, že chtěla, a když stiskla knoflík nahrávání na maličké videokameře JVC ukryté v leopardí kabele, Megler - který by jí nejspíš dovedl spatra odříkat všechny paragrafy týkající se tajného nahrávání - měl dokonce tolik slušnosti, že než promluvil, přestal přežvykovat a nasadil přemýšlivý výraz. „Spravedlnost, to je v téhle zemi otázka štěstí, náhody, okolností a osobního prospěchu. Dokud se to nezmění, lidi jako Randy Boggs budou zavíráni za činy, které nespáchali."
„Ujmete se toho případu?"
„Byla řeč o mém honoráři..."
„Ale no tak. Je nevinný. Copak mu nechcete pomoct na svobodu?"
„Je mi to jedno. Nerozdávám peníze bezdomovcům. Tak proč bych měl se svým časem nakládat velkoryseji?"
„Nevěřím vám." Rune zvýšila hlas. „Přece..."
„Zaplatí mi to vaše stanice?"
Na tom se jí něco nezdálo. „To by bylo neetické," namítla.
„Cože? Neetické? Mě by kvůli tomu výčitky svědomí ne-užíraly."
„Měla jsem na mysli novinářskou etiku."
„Ach tak, tu vaši etiku." Vyzunkl zbytek pepsi, sklopil oči a všiml si flíčku na námořnicky modré kravatě. Vytáhl z kapsy propisku a čmáral po skvrně, dokud ji nezamaloval. „Řeknu vám to takhle: U mě jde jedno ruku v ruce s druhým - pracuju, dostávám zaplaceno. Tak to mám vtesáno do kamene. Ostatně máte na vybranou. Existuje přece bezplatná právní pomoc. A Americká unie pro občanská práva - ti jsou blahem bez sebe, když se dostanou k takovémuhle případu. Nějaký z těch puncovaných dobroditelů z Columbie nebo Harvardu třeba chytne vítr a ujme se toho. Odvysílejte tu reportáž a garantuju vám, že kdejaký třasořitka, co zrovna vylezl ze školy, vám bude bušit na dveře a žebrat o Bog-gsovo telefonní číslo."
„Jenže to by trvalo měsíce. A on se potřebuje dostat ven co nejdřív. Jde mu o život."
„Podívejte, za dvacet minut se musím vrátit zpátky na rožeň a stoupnout si vedle chlapa, který podle všeho odpráskl automatem tři členy soupeřícího gangu a přitom vykládal jedné ze svých milenek fóry. Budu tam muset stát a poslouchat, jak mu soudce objasňuje, že příštích přinejmenším patnáct let stráví v cele tři krát šest metrů. Když za mnou přišel, prohlásil: Frede, slyšel jsem o tobě, že jseš dobrej. Vysekej mě z toho. Uděláš to? Vysekáš mě?" Rozchechtal se a poplácal se po hrudi. „Nevysekal jsem ho. Nijak ho to netěší a je to zabiják a jeho kamarádi jakbysmet. Tím chci říct, že Boggsovi jde možná o krk, ale mně taky. Popřemýšlejte o tom. Vy sama na tom možná nejste o moc líp. Tvrdíte, že policajti, žalobci i vaši vlastní zaměstnavatelé jsou sebranka pacholků. Život je zkrátka o hubu. Co dodat?"
Megler se mrkl na hodinky. „Nejvyšší čas jít přispět svou troškou do mlýna, abychom zušlechtili Ameriku a odklidili z ulic další smetí."
„Mám pro vás návrh," řekla Rune.
Právník se ohlédl. „Sem s ním, ale rychle. Nechávat čekat drogové bossy se nevyplácí."
„Víte, kolik lidí sleduje Aktuality?"
„Ne, a taky nevím, jaké jsou průměrné roční srážky v Ama-zonii. A je mi to u nohy." Vykročil po schodech.
„Vážně? Copak nechcete, aby deset milionů lidí vidělo vaše jméno a obličej a vyslechlo si, jak jste dobrý?"
Fred Megler se zastavil.
„Deset milionů," zopakovala Rune.
Megler se podíval na vchod do soudní síně. Něco si zamumlal pod vousy a vrátil se zpátky k Rune.
„Něco o sobě, tak dobře. Narodil jsem se v Atlantě a bydleli jsme tam deset let, ale pak se táta rozhodnul, že vyrazí do slibnějších končin, přesně tak to říkal, dodneška si to pamatuju..."
Z třináctipalcové obrazovky japonské televize, která měla nevyrovnané barvy a příliš křiklavou červenou, vykládal Randy Boggs svůj životní příběh.
„prý do slibnějších končin. Vyjukalo mě to, protože jsem si myslel, že umřeme - popletl jsem si slibnější končiny se zemí zaslíbenou
a od baptistů z církve Nanebevstoupení jsem si pamatoval, že to znamená nebe. Bylo mi tehdy jedenáct a byl jsem děsně pobožnej. Ve škole jsem se kvůli tomu každou chvíli s někým porval. Stačilo, aby nějakej starší kluk zaklel Kristepane, a já začal vidět rudě a vyrukoval jsem po něm, ať se omluví, a pokaždý to skončilo tak, že ze mě div nevymlátil duši. Radši ani nemluvit, kolikrát jsem si takhle naběhnul."
Stříhat videonahrávku bylo stokrát snazší než stříhat klasický film. Byl to elektronický proces, ne mechanický a Rune připadalo, že symbolizuje převratný civilizační pokrok - přechod od věcí, u kterých člověk vidí, jak fungují, k věcem, u

kterých to vidět není. Líbilo se jí to, protože jí to připomínalo kouzla a v ta věřila, jediný rozdíl spočíval v tom, že u kouzel nejsou potřeba baterie. Jednoduchost střihu jí nicméně nevyřešila zásadní problém - že má příliš mnoho dobré stopáže. Stovky a stovky metrů. Tenhle konkrétní záznam pocházel z jejího prvního rozhovoru s Boggsem a měl takový švih, že za živého boha nevěděla, co obětovat.
„...no, neskončili jsme v nebi, ale v Miami a slibný to tam nebylo ani trochu. Prostě celej můj táta. Bylo to krátce po Batistově pádu, všude samí Kubánci. Ještě celý léta jsem pak Hispánce nesnášel. Ale byla to blbost, protože před pár rokama jsem jel do Střední Ameriky -to bylo jedinkrát, co jsem byl v cizině - a strašně se mi tam líbilo. No nic, abych se vrátil k tomu, o čem jsem mluvil... Když jsem byl děcko, vídal jsem ty bohatý Kubánce, co už nebyli bohatý, a to jsou ti nejnešetrnější lidi pod sluncem. Je to vidět na jejich chůzi, na tom, jak se dívaj na svoje auto, který není zdaleka tak hezký, jako bejvalo to, co mívali dřív. Jenomže bělochům vyžírali pracovní místa. Nemyslím to nijak rasisticky. Ale oni ti Kubánci pracovali skoro zadarmo. Nic jinýho jim nezbejvalo, potřebovali sehnat aspoň nějakou práci, aby uživili rodinu. Měli ohromný rodiny. Nikde jinde jsem neviděl tolik mrňat pod jednou střechou. Myslel jsem, že můj táta je lump. Vždycky se vrhnul na mámu, a šup, už byla těhotná. Měl jsem šest sester a dva bráchy, jeden zařval ve Vietnamu a jedna ségra umřela na rakovinu vaječ-níku... Táta byl mechanik, ale nikdy se nepředřel, já jsem jeho pravej opak. Když mi zaplatíte, budu pro vás makat až do úmoru. Práce mě baví. Když nepracuju, moje svaly jsou z toho celý nervózní. Ale jsem dřevo na počty. Táta byl většinou nezaměstnanej. Můj nejstarší brácha se dal naverbovat k mariňákům a mně tou dobou táhlo na šestnáct, tak
jsem přemejšlel, že to udělám taky, ale nakonec jsem místo toho šel makat..."
Pracovní zkušenosti Randyho Boggse: skladník, pouťový vy-volávač, pak obsluha kolotoče, uklízeč v Piggly Wiggly, prodavač párků v rohlíku u dálnice poblíž Cape Kennedy (viděl odtamtud start Apolla k Měsíci a přitom ho napadlo, že by chtěl být pilotem), doplňovač zboží v obchodě, rybář, vrátný, kuchař.
Pak zloděj.
„Jednou jsme jeli do Clearwateru - s Booniem, tak jsem říkal bráchovi, a s jeho kamarádem z armády. Stavili jsme se v rychlým občerstvení, ti dva se bavili o tom, kolik si vydělávaj a jak si Boonie chce pořídit motorku Bulltaco, takovou tu s nízkejma řídítkama, a já... Panebože, bylo mi devatenáct a brácha za mě musel platit, když jsme šli do kina. Hrozně jsem se styděl. Ten večer šli do..., no, prostě do bordelu, najít nějakej v Clearwateru byla pěkná fuška, a mně nechali na pár hodin auto. Děsně mě žralo, že nemám ani floka, a tak jsem zajel zpátky do toho bufetu, zrovna zavírali, odlákal jsem jejich pozornost - zapálil jsem poblíž nějaký křoví -, a když se všichni vyběhli kouknout, co se děje, vlítnul jsem dovnitř a chtěl jsem šlohnout peníze. Jenže tam žádný nebyly. Už je spakovali a někam na noc odnesli, nejspíš do banky. Běžel jsem ven a přitom jsem vrazil přímo do jednoho z majitelů. Byl jsem tehdá hubeňour zrovna jako teď a tomu chlapovi doklaplo, o co kráčí, a hravě mě složil na lopatky. Víte, co mi přišili? Teďka už mi to připadá k smíchu. Nemohli mi přišít krádež ani vloupání. Tak mě zatkli za žhářství. Za to, že jsem zapálil prachobyčejnej plevel. Věřila byste tomu?"
Nahrávka pokračovala dál a dál, donekonečna.
Příspěvky do Aktualit měly přesně daný formát a to Rune ztěžovalo práci. Piper Suttonová trvala na tom, aby značnou část času strávila před kamerou ona sama. Většinu reportáže budou tvořit rozhovory, které teď Rune sestřihávala. Ale zhruba každé tři minuty má přijít vstup Suttonové, která bude číst pokračování reportáže ze čtecího zařízení. Nesmějí chybět ani další záběry -místo činu, navození atmosféry, další rozhovory. Odhalení Bennetta Frosta. Sladit všechno dohromady - komentář, dialogy, vstupy Piper Suttonové -, to byla nadlidská dřina.
(„A bůh vás chraň, jestli jí vložíte do pusy pokulhávající metaforu nebo sérii sykavek," varoval Lee Maisel.)
Ale co na tom, že to byla fuška? Rune byla v sedmém nebi. Sedí tady - ve tři ráno, s pochrupující Courtney a plyšovým medvědem u nohou - a sestřihává z nahrávek třeskutou reportáž do zpravodajského pořadu v hlavním vysílacím čase, který trhá žebříčky sledovanosti. A co je ještě lepší, na její reportáž se bude dívat deset milionů lidí, a pokud si hned se závěrečnou zatmí-vačkou neodskočí na záchod nebo si dát něco na zub, uvidí všichni taky její jméno.
A co je vůbec ze všeho nejlepší: Pomůže z vězení nevinnému člověku - člověku, který je nervózní, když nemá do čeho píchnout.
Prométheus se už brzo odpoutá.
Konferenční místnost.
Legendární konferenční místnost ve čtyřicátém patře mrakodrapu společnosti Network.
Právě tady šéfové a nejostřílenější novináři promýšleli zvláštní zpravodajství o zavraždění Martina Luthera Kinga a Bobbyho Kennedyho, o Nixonově rezignaci, o rukojmích v Iránu a výbuchu Challengeru. Místnost nevypadala nijak velkolepě - žlutě vymalované stěny, otlučený a pokecaný oválný stůl a deset otáčivých židlí, jejichž polstrování už z někdejší blankytné modři vybledlo skoro doběla. Ale ani omšelost nijak neumenšovala fakt, že se v těchhle prostorách zaznamenávaly - a občas dokonce i tvořily — dějiny.
Rune se před teakovými dveřmi zarazila. Bradford Simpson, kterého na schůzku nepozvali, jí podal dokumenty, které jí pomohl přinést. „Zlom vaz," popřál jí a dal jí pusu na tvář — Rune připadalo, že trvala o chviličku déle než běžná pusa pro štěstí. Pak se vytratil zpátky mezi plebs v redakci.
Rune nakoukla dovnitř. U stolu seděli Lee Maisel a Piper Sut-tonová. Za nimi visela mapa světa, na které červené samolepky vyznačovaly, kde všude má Network stálé zpravodaje. Ty červené puntíky od sebe nikde nedělilo víc než pár centimetrů, s výjimkou oceánů a Severního a Jižního pólu.
Rune se nikdy ani nesnilo o tom, že by se do téhle místnosti mohla podívat. Když se v Networku ucházela o místo pomocné kameramanky, bylo jí řečeno, že nemá šanci povýšit do výroby zpráv a sama produkovat reportáže - ta místa jsou vyhrazena pro zkušené novináře a hvězdy vycházející z žurnalistických fakult.
Ale teď tu je, pracuje jako producentka pro Lee Maisela a v rukou nervózně žmoulá hrubou verzi scénáře, který vlastnoručně napsala pro Piper Suttonovou.

Bojovala s náporem úzkosti.
Přehodila si těžký stoh poznámek a nahrávek z jedné ruky do druhé. Srdce jí divoce tlouklo a na černých kazetách zůstávaly fleky od zpocených dlaní. Suttonová si jí všimla a kývla na ni. „Pojďte dál," poručila jí stroze. „Na co čekáte?"
Maisel jí věnoval jen letmý, roztržitý pohled.
„Tak do toho," vybídla ji Suttonová. „Mrkneme se na ten scénář."
Rune jim každému podala štůsek papírů, oba se mlčky začetli a místnost se pohroužila do ticha rušeného jen tím, jak Piper Suttonová netrpělivě poklepávala o stůl zlatým perem značky Cross. Prošli všech šestnáct stránek, aniž by hnuli brvou. Pak odložili papíry na stůl, napřed Suttonová, potom Maisel.
„No dobrá," řekla Suttonová. „Proč je pro vás ta reportáž tak životně důležitá?"
Přišlo to jako blesk z čistého nebe. Takovou otázku Rune nečekala. Polkla, zalétla pohledem k Maiselovi, ale ten jí nepomohl. Chvilku se rozmýšlela a pak spustila. Věděla, co chce říct, ale neuměla to zformulovat (slova, zase ta zpropadená slova!). A tak se jí do řeči vetřela spousta „ehm", „vlastně" a „prostě", každou chvíli se opravovala, říkala tytéž věci dvakrát. Působila defenzivně. Snažila se dívat Suttonové do očí, jenže se jí přitom vždycky zasekly myšlenky na půl cestě. Horlila o spravedlnosti a o novinářské zodpovědnosti.
Všechno to bylo pravda, ale Rune pochopitelně Suttonové zatajila jeden klíčový důvod. Neřekla jí: Proč po té reportáži tolik prahnu? Protože bych v koutku duše chtěla být jako vy. Chtěla bych být vysoká, mít super blond vlasy, co drží tvar, umět chodit na vysokých kramflecích a nevypadat přitom jako nemehlo. Chtěla bych, aby se po mně šéfové mamutích společností dívali se závistí a touhou v očích. Chtěla bych mít mysl pohotovou a ohebnou jako tělo držitele černého pásu. Chtěla bych si vyzkoušet váš druh moci, ne tu svou. Ne čarování z pohádek, ale mnohem mocnější kouzelnické umění - umění působit dojmem, že vždycky přesně vím, co dělám a říkám...
Místo toho mluvila o novinařině, o nevině, o Boggsovi. Když skončila, opřela se na židli. Suttonovou její odpověď zřejmě uspokojila. „No dobře a teď vám položím pár konkrétnějších otázek."
To bylo ještě horší, protože chtěla vědět věci, které měly Rune samotnou dávno napadnout. Vyslechla jste policisty, kteří vraždu původně vyšetřovali? (Dobrý nápad - Rune na to vůbec nepomyslela.) Mluvila jste s Boggsovými předchozími právníky? (Rune ani netušila, jestli nějaké měl.) Navštívil někdy kvůli svým kriminálním sklonům psychiatra? (Neptala se ho.)
Deset minut to všichni tři probírali a nakonec Maisel i Suttonová přikývli a řekli, že reportáž může na obrazovku, pokud se v ní nebude tvrdit, že je Boggs nevinen - musí se zůstat u toho, že existují závažné pochybnosti o jeho vině.
Takže už zbývalo jen dořešit, kdy reportáž půjde do vysílání.
Chtěli slyšet její názor.
Rune si odkašlala, urovnala papíry a prohlásila: „Příští týden."
„To snad nemyslíte vážně," řekl Maisel.
A rozpoutal se boj.
„Jde o to," vysvětlovala Rune, „že Boggs se potřebuje dostat z vězení co nejdřív. Vzali si ho na mušku. Říkala jsem vám přece, že se ho pokusili zabít."
„Kdo?" zeptala se Suttonová.
„Ostatní vězni."
„Proč?" chtěl vědět Maisel.
„To netuším. Dozorce mi říkal, že Boggs není zrovna oblíbený. Je samotář. Je..."
„Dneska je pátek," vyštěkl Maisel. „Rune, aby se mohla ta reportáž vysílat už v úterý, musela by být touhle dobou celá natočená a sestříhaná. V pondělí musí být v počítači. To se nedá stihnout."
„Ale on do dalšího týdne nepřežije. Už jednou se ho pokusili zabít a zkusí to znova."
Suttonová a Maisel se podívali jeden na druhého. Pak se Suttonová obrátila zpátky k Rune: „Naším úkolem je oznamovat, co se kde děje, ne zachraňovat někomu kůži. I kdyby Boggs přišel o život, ta reportáž bude pořád použitelná. Dá se..."
„Jak můžete něco takového říct?"
„S tímhle na mě nechoďte," odbyla ji Suttonová.
„Piper má pravdu, Rune," ozval se Maisel. „Důležitá je ta reportáž, ne záchrana vězně. Nedá se to stihnout. Prostě nemáme čas."
„Vždyť už mám scénář komplet hotový," namítla Rune. „A poslední tři noci jsem trávila stříháním nahrávek. Mám všechno rozplánované přesně na vteřinu."
„Prý přesně na vteřinu." Suttonová si otráveně povzdechla.
Maisel řekl: „Piper by musela natočit spojovací komentáře v neděli večer nebo v pondělí ráno."
Rune tiše, neústupně prohlásila: „Chci, aby ta reportáž běžela příští týden." Složila si ruce v klíně.
Oba na ni zůstali zírat.
Rune pokračovala: „Co když se provalí, že jsme mu mohli zachránit život, ale prostě jsme tu reportáž nestihli dodělat včas?"
Ticho. Suttonová s Maiselem se dívali jeden na druhého. Napjaté ticho prolomil Maisel. „Co ty na to?" zeptal se moderátorky.
Rune křečovitě zaťala zuby. Sutonová odpověděla otázkou: „Co jiného jsme měli na programu?"
„Ty Araby v Queensu," odvětil Maisel. „Už je to napůl sestříháno."
„To téma nestojí za nic," prohlásila Rune.
Suttonová přikývla. „Je to vata. Vatu nesnáším."

„Zato moje reportáž ne," chytila se toho Rune. „To je žhavá zpráva."
„Předpokládám, že se budete chtít objevit v titulcích," poznamenala Suttonová.
Aby to vidělo deset milionů lidí...
„Na to vsaďte boty."
Moderátorka podotkla: „Ale s tím vaším jménem to nepůjde. Budete si ho muset změnit."
„Žádné obavy," řekla Rune. „Mám profesionální jméno."
„Profesionální?" Maiselovi cuklo v koutcích.
„Irene Dodd Simmonsová."
„To je vaše pravé jméno?" zeptala se moderátorka.
„Tak trochu."
„Tak trochu," zopakovala Suttonová. Zavrtěla hlavou a pak dodala: „No, aspoň to zní jako jméno člověka, který ví, co dělá." Vylovila diář, z kabelky to zavonělo parfémem a kůží. „Tak dobře, moje milá, nejdřív si spolu sedneme a dáme dohromady scénář..."
„Scénář?" nechápala Rune. „Vždyť už ho mám hotový." Kývla hlavou k papírům na stole.
Suttonová se rozesmála. „Ale no tak, děvenko, já myslím opravdový scénář. Sejdeme se zítra ráno v půl sedmé v redakci."
Rune prolétlo hlavou: Do háje, budu si muset sehnat někoho na hlídání. Kde ho splašim? Ale usmála se a řekla „Jestli chcete, tak třeba už v šest."
„V půl sedmé to bude stačit."
Nemáte nárok telefonovat, ale obvykle vám to dovolí. Je to privilegium, ne právo. (Boggs jednou slyšel jednoho vězně, jak pořvává: „Pusťte mě k telefonu. Mám svoje práva!" A dozorce opáčil, za daných okolností ještě poměrně zdvořile: „Máš jenom ta, co ti povolím, ty hajzle.")
Ale protože Boggse pobodali, anebo možná proto, že nebyl hajzl, anebo prostě proto, že byl hezký teplý den, uvolil se dozorce, který měl na starosti poštu a telefon, že pro Boggse někoho pošle, aby si přišel telefon vzít.
„Jak je vám, Randy?" zeptala se Rune.
„To jste vy, slečno?"
„Už vás pustili z nemocnice?"
„Včera mě odtamtud vyrazili. Už mě to ani nebolí, pokud se zrovna neprotahuju. Četl jsem si ten příběh. Z tý knížky, co jste mi dala. Líbí se mi. Ale nemyslím si, že bych se tomu chlapovi podobal. A kdybych někdy šlohnul bohům oheň, nemám ponětí, kterýmu překupníkovi bych ho střelil..." Odmlčel se a Rune se rozesmála, jako by věděla, že se to od ní čeká, jako by tušila, kolik námahy ho ten vtip stál.
„Hádejte, co je nového," řekla.
„Nemám páru."
„Objevila jsem dalšího svědka."
„Dalšího svědka?"
„Jo!"
„No tak mi o tom povězte."
Pověděla mu všechno od A do Z, všechno o Bennettu Frostovi, a Randy ze sebe za celou dobu nevypravil ani slovo. Vlastně ani nedutal.
Když domluvila, na dlouhou dobu se rozhostilo ticho.
„Tak co?" vyzvídala. „Nic neříkáte."
„Ale usmívám se od ucha k uchu, to mi věřte. Sakra, vůbec tomu nemůžu uvěřit. Jste prostě jednička, slečno."
„Teď se snažím protlačit tu reportáž do vysílání už příští týden. Megler tvrdí, že když v ní ukážu jeho obličej a jméno, zadarmo požádá o obnovení procesu."
„To že pan Megler řekl?"
„Šlo mu to parádně proti srsti! Bylo na něm vidět, jak se musí přemáhat, ale slíbil to. Tvrdí, že pokud soudce žádost schválí, mohli by vás okamžitě propustit."
„Jenže taky se může stát, že ji neschválí, co?"
„Fred tvrdí, že hodně pomůže, když ta reportáž poběží v Aktualitách. Soudce by to mělo oblomit, aby vás propustil - tím spíš, jestli hodlá kandidovat znova."
„Sakra... Krucinál. Co mám teď dělat?"
„Jenom na sebe dávejte bacha. Nenechte se znovu pobodat."
„Nenechám, madam... Ještě něco... Jak...?"
Odmlka.
„Prostě bych vám rád poděkoval."
„Beru to tak, že se právě stalo."
Když zavěsili, Randy Boggs - ve tváři pořád úsměv od ucha k uchu - opustil administrativní budovu a vydal se za Severnem Washingtonem, aby se s ním podělil o žhavé novinky.
Když Boggs vyšel z budovy, vyrazil v jeho stopách jiný vězeň, prťavý Kolumbijec, a pak ho předběhl. Ve čtyřicátých letech se muklům jeho druhu říkalo důvěrníci, teď byli pro každého syčáci, pávl nebo prostě bahno. Zrovna měl za sebou stručný rozhovor s dozorcem, pro kterého pracoval, s dozorcem, který odposlouchával telefonické hovory vězňů. Usmál se na Boggse, pozdravil ho „Buenas dias," a šel dál, ani si neposlechl, co mu Boggs odpověděl. Bylo mu to fuk. Měl naspěch. Chtěl se co nejrychleji dostat k Juanu Ascipiovi.
Rune připadalo, že objevila zbrusu novou drogu, skvělou, lacinou a naprosto legální. Jmenovala se „bdění" a ani ji

nebylo potřeba brát. Stačilo třicet hodin nezamhouřit oka a člověk se ocitl na tom nejúžasnějším psychedelickém tripu, jaký si lze představit.
Z obrazovky vylézali skřeti, z reflektorů se snášeli draci. Trollové pověsili na hřebík hlídám mostů a křepčili jí na stole. Všude kolem se vznášely prapodivné améby.
Bylo úterý, šest odpoledne, a příčinou těch halucinací - a ne-vyspání - byla malá umělohmotná kazeta s originálem zpravodajské reportáže, která za několik málo hodin poběží v rámci Aktualit. Reportáž se jmenovala Lehkomyslná spravedlnost. Už do ní byly přimixovány komentáře a všechno bylo přesně sestříháno, včetně „živých" vstupů Piper Suttonové.
Nahrávka, která měla přesně požadovanou délku, si hověla někde v útrobách počítačového systému Networku, který funguje jako brilantní manažer, co nikdy nespí, a který ji pustí do vysílání na chlup ve správný okamžik, v 8:04:36 večer. Reportáž bude trvat přesně jedenáct minut a čtrnáct vteřin - tak v Networku vypadá čtvrthodina. Pravda, je o něco kratší než za časů Edwarda R. Murowa, jenže tehdy každá minuta reklamního času nevynášela půl milionu dolarů jako dneska.
Rune zamrkala, aby odehnala přízraky, a rozvalila se na židli.
Posledních pár dní bylo učiněná noční můra.
Piper Suttonové se člověk nezavděčil, ani kdyby se přetrhl. „Co je tohle? Co to má být?" vykřikovala a přecházela sem a tam za Rune, která se ustrašeně krčila a vší silou vůle se snažila přesvědčit ruce, aby se jí při psaní netřásly. „Snad se nepokoušíte o poezii? O umění?"
Dál pochodovala Rune za zády a za ní se táhl cigaretový kouř a vůně Chanelu číslo 5.
Ať Rune napsala cokoli, Suttonové se to nelíbilo. „Tohle jsou fakta? Je to ověřené? Z jakého je to zdroje? Co má sakra být tohle? Obrazné vyjádření? Spravedlnost je neohrabaná jako medvěd/ No ovšem, už jsem viděla spoustu neohrabaných medvědů. Naše publikum si v mžiku bude umět představit neohrabaného medvěda. Jen se podívejte na Broadway, Rune, kolik tam potkáte medvědů? No tak, děvenko..."
Kdykoli Rune něco napsala, Suttonová se naklonila k obrazovce a zaměřila se na písmenka jako odstřelovač.
„Tady, pusťte mě k tomu...," odstrčila Rune loktem.
Ťuk, ťuk, ťuk... A klávesa delete spolkla několik dalších vět. Nikdy se jí nezlomil nehet. Jako by je měla z rudého kevlaru.
Ale nakonec se přece jen povedlo dát reportáž do kupy.
Suttonová s Maiselem odkývali scénář v pondělí večer (přesněji řečeno jeho osmadvacátou verzi). Suttonová natočila svoje vstupy a poslala je do střižny spolu se sestřihem z Runiných rozhovorů a záběry navozujícími atmosféru. Když v úterý v jednu ráno odcházela ze studia, Rune její zeptala: „To... ehm... vždycky trávíte s producenty tolik času?"
„Ne, ehm, netrávím. Většina producentů ovládá pravopis."
„Aha."
Teď už Rune neměla na práci nic jiného než udržet oči otevřené a dívat se na vysílání. Zápolila s pocitem, že se vznáší. Měla několik možností. Původně chtěla zůstat doma a dívat se na televizi s Healym. Jenže toho odvolali, aby jel prozkoumat podezřelý balíček před interrupční klinikou v Brooklynu. Taky by mohla zajít do baru nedaleko hausbótu - bývala tam stálým hostem a všichni by se s ní určitě rádi podívali na její výtvor. Naštěstí bylo úterý, takže nehrozila konkurence sportovních programů, což by pro některé hosty mohlo představovat nepříjemné dilema.
Jenže to by znamenalo, že by musela vstát a někam jít. A to byl nadlidský výkon, na který se v danou chvíli nezmohla.
A tak zůstala sedět na místě - u pracovního stolu. Před ní trůnila pěkná barevná obrazovka a možná - jenom možná - se k ní připojí Piper a Lee. Budou reportáž sledovat spolu s ní, pak jí pogratulují, jakou odvedla báječnou práci, a po skončení pořadu ji pozvou do nějakého nóbl baru na drink.
Vzápětí se její myšlenky stočily jinam a přistihla se, že myslí na Randyho Boggse. Doufala, že mu dozorci dovolí, aby se na Aktuality díval. To pomyšlení jí přišlo legrační - „dovolí mu, aby se díval". Jako když byla děcko a prosila rodiče, aby jí dovolili zůstat vzhůru, aby si ještě mohla číst pohádky nebo se koukat na televizi.
„Hele, Rune..."
Vzhlédla a prolétlo jí hlavou, že ty halucinace jsou čím dál roztodivnější: Nějaký hromotluk se odpojoval od kamery a blížil se k ní. Jak to udělal? Bylo to, jako když ta potvora ve Vetřelci vylézala z potrubí, aby sežrala Sigourney Weaverovou.
„Rune...," zopakoval. Soustředěně přimhouřila oči. Poznala Morricho Weinberga, hlavního technika pořadu. Měl na sobě nepsanou uniformu technického personálu - džíny, černou košili a tvídové sako.
„Ahoj, Morrie," pozdravila ho. Mračil se - to u něj viděla poprvé. Technici obvykle bývají pochodující uzlíčky nervů, ale Morrie nevěděl, co znamená slovo stres. Představila si ho jako neohrabaného medvěda a div se nahlas nerozchechtala.
„O co kráčí?"
„O tvůj příspěvek."
Rune se zahihňala. „No a co?"
„Co je s ním?" vyhrkl nervózně. Hlas mu přeskakoval.
Rune kvapem přecházel humor. „Co by s ním mělo být?"
„Kristepane, to je otázka! Jak to, že jsi ho ještě neodevzdala? Lehkomyslnou spravedlnost. Měla být v počítači do tří. Už takhle má den zpoždění. Fakt jsme ji potřebovali do tří. Vždyť to přece víš."
Rune se rozhlédla kolem. Slyší dobře? „Vždyť jsem to odevzdala! Dala jsem to Charliemu někdy kolem čtvrté. Ale tvrdil, že je to v pohodě."
Morrie se podíval na psací podložku. „Někde nastal problém. Ještě nám to nedorazilo. V osm nula čtyři třicet šest nám

začíná jedenáct minut prázdného vysílacího času."
„Zkontroluj to znova." Do hlasu se jí vkrádala panika.
„Zrovna jsem to udělal. Před pěti minutami."
„Koukni se znova, koukni se znova!" Už žádný smích, žádní nemotorní medvědi, žádné améby. Adrenalin z ní vysál veškerou energii.
Morrie pokrčil rameny a kamsi zatelefonoval. Zakryl sluchátko dlaní a oznámil jí: „Nic."
„Jak se to mohlo stát?"
„Obvykle to bývá tím, že producent neodevzdá nahrávku včas."
„Ale já ji odevzdala." Tápala v mlze vzpomínek. Přece to nemohla takhle zpackat. Tohle byl moc velký úlet i na ni. Jako kdyby pilot před přistáním zapomněl vysunout podvozek.
Ale co, existují i jiné nahrávky. Udělala si kopii konečné verze. Je to nepříjemnost, ale ne tragédie.
Ruce se jí klepaly. Morrie už měl zase sluchátko u ucha a poslouchal. Podíval se na ni a oznámil jí: „Máš to v suchu. Charlie tvrdí, že si pamatuje, jak jsi mu tu kazetu dávala. Nacpal ji do počítače, ale bůhvíjak to zmizelo. Máš kopii?"
„Jasně."
Morrie řekl do telefonu: „Během pěti minut ti doneseme náhradní." Zavěsil. „Tohle se ještě nikdy nestalo. Zaplaťpánbůh za kopie."
Jenže ta radost byla předčasná. Kopie se taky ztratila. Rune v panice div neječela. „Dávala jsem si to sem. Na stůl." Zoufale ukazovala na prázdný roh.
„Panebože...," zhrozil se Morrie.
„Dávala jsem to přesně sem."
Nedůvěřivě si prohlížel prázdné místo.
„Nekecám!"
„Že bysme použili hrubé sestřihy?" Morrie se mrkl na hodinky. „Do prdele, na to nemáme čas. Ale třeba..."
Rune otevřela šuplík. „To snad ne!" zalapala po dechu.
„Taky jsou pryč?" zeptal se Morrie.
Rune kývala hlavou. Nezmohla se na slovo.
„Proboha. Do prdele! Jedenáct prázdných minut. To se ještě nestalo. To se ještě nikdy nestalo!"
Vtom si Rune na něco vzpomněla. Vrhla se ke skříňce a otevřela ji.
Originální nahrávka rozhovoru s Bennettem Frostem, tím novým svědkem, a její kopie byly taky pryč. Z celé reportáže o Randym Boggsovi jí zbyl všehovšudy scénář, poznámky a okrajové rozhovory.
„Někdo to ukradl," zašeptala. Zpanikařeně se rozhlédla. „Kdo to mohl udělat?" Podívala se na Morricho. „Koho jsi tu dneska viděl?"
„Koho jsem tu viděl?" zopakoval kousavě. „Asi tak desítku reportérů a stovku lidí ze štábu. Toho blonďáka, co ti pomáhá s reportáží. Taky tu byla Piper, Jim Eustice, Dan Semple... Prošla tudy polovička Networku." Morrie nervózně zabloudil pohledem k telefonu a Rune bylo jasné, na co myslí: Někdo musí zavolat Piper Suttonové. Velké nástěnné hodiny - pro Rune pulz vše-homíra - ukazovaly, že jim zbývá čtyřiačtyřicet minut, než půjdou Aktuality do vysílání. Čtyřiačtyřicet minut, než se stanou prvním televizním pořadem v historii, který v hlavním čase odvysílá jedenáct minut a čtrnáct vteřin prázdnoty.
Jediné, co zabránilo Piper Suttonové, aby vletěla dvojitými lítačkami do studia jako fúrie, byl fakt, že z místa ani ne deset metrů za Rune se zrovna vysílaly večerní zprávy s Jimem Eus-ticem, vlajkový zpravodajský pořad Networku. Přihrnula se k Ru-ninu stolu v tichosti, ale působilo to jako mrazivá předzvěst nastávající vichřice.
Zkušený moderátor Eustice si během přenosu počínal tak kultivovaně a přesvědčivě, že dokonce i členové štábu se na něj rádi dívali. Dneska se ale na jeho drsnou hranatou tvář upíraly jen oči hlavního kameramana a producenta. Všichni ostatní v rozlehlém studiu viseli pohledem na Suttonové a Maiselovi, kteří se přiřítili ke stolům, odkud se vysílaly Aktuality, jako chirurgové uhánějící k urgentnímu případu na operační sál.
„Co se sakra stalo?" zasyčela vztekle Suttonová.
„Já nevím." Rune měla slzy na krajíčku. Zuřivě si zaťala nehty do dlaní, zabolelo ji to a nutkání k pláči polevilo. „Někdo mě okradl. Všecko mi vzal."
Maisel se podíval na hodiny. „Takže nemáme nic? Vůbec nic?"
„Netuším, co se stalo. Odevzdala jsem tu nahrávku..."
„Vážně to udělala," zastal se jí Morrie. „Charlie tu nahrávku dostal. Dal ji do počítače. Někdy po čtvrté se ztratila."
„Do háje! Jak byl ten příspěvek dlouhý?"
Morrie se sklonil k psací podložce, ale Rune odpověděla zpaměti: „Jedenáct minut, čtrnáct vteřin."
Suttonová rozzuřeně sykla: „Vždycky si máte pořizovat záložní kopie, vždycky..."
„Já to udělala! Taky mi je někdo ukradl. Všecko je pryč. Dokonce i původní nahrávky..."
„Do prdele!" neudržela se Suttonová. Pak se obrátila k Maise-lovi, který zjevně myslel na totéž co ona, protože jí rovnou odpověděl na nevyřčenou otázku. Na programu dnešních Aktualit byly ještě tři příspěvky, ale po ruce neměli nic, čím by se dala nahradit Lehkomyslná spravedlnost. „Budeme muset dnešní vysílání zrušit," prohlásil.
„Co použít ty Araby v Queensu?" zeptala se Suttonová.
„Nestihneme to sestříhat. Přestali jsme na tom dělat kvůli té reportáži o Boggsovi."
„Co ten medailon bývalého starosty?"
„Ještě nemáme všechno natočeno a většinou jde o samá neověřená tvrzení. Po právní stránce je to ošemetné."
„Co Andělé strážní?" vyštěkla.
„Máme obrazový materiál, ale ne scénář."

„Ani nástin?"
„No, v hrubých obrysech. Ale..."
„Já ten příběh znám," mávla rukou. „Uděláme to."
„Jak to myslíš?" zamračil se Maisel. „Co uděláme?"
„Odvysíláme ty původní tři reportáže plus Anděly strážné."
Maiselovi zaskřípalo v hlase. „Piper, musíme to zrušit. Odvysíláme radši reprízu." Otočil se k Morriemu a začal mu udílet instrukce. Ale Suttonová ho zarazila: „Reprízu zpravodajského pořadu, Lee? Uděláme ty Anděly."
„Nechápu, o čem mluvíš, Piper. Nemáme scénář. Nemáme natočené záběry s tebou. Nemáme..."
„Odvysíláme to živě."
„Živě?"
„Jo."
Maisel se podíval na Morricho. „Na to už je pozdě, ne?"
Morrie vyrovnaným hlasem upozornil: „Nedá se to udělat půl na půl. Museli bychom vypnout počítač a odvysílat i ty ostatní
příspěvky manuálně, se stopkami v ruce. Jako za starých časů. A vy budete muset být živě ve všech vstupech, Piper. Nemluvě o tom, že budeme muset ručně spouštět všechny reklamy, a víte, kolik patnáctivteřinových spotů se vysílá během Aktualit? Bude to jako zlý sen."
„No tak to bude jako zlý sen," odvětila moderátorka.
„Piper," ozval se Maisel, „můžeme místo toho pustit něco jiného."
Nevzrušeně opáčila: „Lee, ve všech televizních programech v novinách i časopisech po celé Americe stojí, že dneska večer vysíláme Aktuality. Umíš si představit, jak se shodíme, když místo toho pustíme reprízu nebo nějakou jinou vycpávku?"
„Svedeme to na technické potíže."
„Ve cvém pořadu technické potíže nepřipustím."
„Piper...," začala Rune.
Ale Suttonová ji neposlouchala. Kamsi s Maiselem odspěchali a Rune osaměla ve své kóji. Stočila se na židli do klubíčka, jako to občas dělávala Courtney, a přitáhla si nohy k břichu. Myslela na všechnu tu dřinu, kterou si bude muset zopakovat. Byla celá otupělá a ochromená úžasem, jako by někdo umřel.
Ach jo, pomyslela si. Jako by někdo měl umřít.
Randy Boggs.
V 7.58 seděl Lee Maisel na kontrolním stanovišti shlížejícím na studio, odkud se vysílaly Aktuality. Kolem něj se tísnilo třikrát víc lidí než obvykle (většinou lidé ze štábu připravujícího zprávy s Ji-mem Eusticem, kteří měli zkušenosti s náročným uměním živého vysílání).
Maisel se nepodílel na živém vysílání už roky, předkláněl se na židli, celý upocený a nervózní jako kapitán zasažené lodi, který zuby nehty dál bojuje s nepřítelem. V ruce křečovitě svíral drahé digitální stopky.
Se Suttonovou stihli dát dohromady půlku scénáře k Andělům strážným, ale v 7.56 toho museli nechat a nacpat text, tak jak byl, načmáraný v ruce, do čtecího zařízení. „Doříkám to spatra," prohlásila Suttonová.
Maisel tlampačem zavolal: „Začne desetisekundové odpočítávání, pak pět sekund znělka..."
Suttonová, nalíčená, zalitá září horkých reflektorů, letmo přikývla a posadila se do černého koženého křesla za stůl s logem Aktualit. Technik jí připjal na klopu maličký mikrofon, zastrčil jí do ucha sluchátko a překryl je kadeří vlasů, aby si ho nikdo nevšiml a nepojal mylné podezření, že nosí naslouchátko.
Maisel zavolal: „Dobrá, jdeme na to."
Suttonová znovu přikývla a zadívala se na čtecí zařízení.
Lee Maisel na kontrolním stanovišti odložil tlampač a začal mluvit do mikrofonu, přes který ho díky sluchátkům slyšela Suttonová i zbytek štábu. Zalétl pohledem k velkým nástěnným hodinám a začal odpočítávat. „Sedm, šest, pět, čtyři, tři, dva, jedna... Grafika... Znělka..."
Přesně za čtyři vteřiny poručil: „Prolnout na kameru jedničku... Konec znělky... Fajn, Piper, jsi tam."
Oči Piper Suttonové se zaklesly do očí deseti milionů lidí. Srdečně se usmála a hlubokým konejšivým hlasem, kterému spousta lidí důvěřovala víc než svým manželům, rodičům, dětem a přátelům, pozdravila: „Dobrý večer. Vítejte u Aktualit v úterý dvacátého dubna. Jsem Piper Suttonová..."
Pořad začal.
Přesně o padesát šest minut později přes obrazovku ďábel-ským tempem běžely titulky, diváci po celé zemi vstávali, protahovali se, debatovali o reportážích, kritizovali, co si Piper Suttonová vzala tenhle týden na sebe, nebo dumali, na jaký sitcom teď přepnout, a vůbec netušili, jaké drama se odehrávalo ve studiu.
Morrie Weinberg dohlédl na to, aby kontrolu nad vysíláním zase přebral počítač, a systém za padesát milionů dolarů začal chrlit do amerických domácností falešné pozlátko televizních reklam.
Jakmile se vypnuly mikrofony, celé studio propuklo v aplaus. Suttonová se uvolila vzít to na vědomí, usmála se a lehce se svému publiku uklonila.
Maisel opustil kontrolní stanoviště, došel k ní, objal ji a dal jí pusu na tvář.
Dan Semple a Jim Eustice taky celou dobu sledovali vysílání z kontrolního stanoviště. Teď se k těm dvěma připojili. Eustice Suttonové zdvořile potřásl rukou, složil jí poklonu a pak s Maise-lem odešli. Semple Suttonovou letmo políbil a společně se vzdálili chodbou.
Ani živáček nevěnoval pozornost Rune, která seděla u stolu a civěla na obrazovku, na které měla běžet její reportáž.
Ráno ji probudila Courtney, která jí vlezla do postele. „Půjdem do zoo?"

Rune ji večer vyzvedla hned po skončení pořadu. Vrátily se domů, daly si k večeři sendviče s tuňákem a jako dezert kukuřičné lupínky s rozinkami. V deset šly obě spát.
Rune se překulila na bok a posadila se. „Cože?"
„Půjdem do zoo?"
„Nejdřív si dáme kafe a pak si to rozmyslíme."
„Já chci džus. Kafe je hnusný."
Rune se hned cítila o něco líp, když se konečně vyspala. Včerejší šok se otupil. Sice jí ukradli nahrávky, ale mělo to i svoje kladné stránky. Především to jasně dokazovalo, že Hoppera zavraždil někdo jiný. Randy ty nahrávky sebrat nemohl, musel to udělat skutečný vrah. Navíc teď reportáž dostala novou šťávu: Někdo se vloupal do studia mamutí televizní společnosti a ukradl zpravodajský pořad - to by samo o sobě vydalo na reportáž.
Ukázalo se, že katastrofa není zas až tak veliká. Ztratila se jen kazeta s hotovým sestřihem, její kopie a nahrávka Bennetta Frosta. Od skoro všeho ostatního se Bradfordovi - zaplaťpánbůh za něj! -podařilo najít kopie. Reportáž se z toho dá sestříhat znova, jen bude potřeba ještě jednou natočit Frosta.
Největší starost Rune dělalo, že Randymu pořád hrozí nebezpečí. Ale pak ji napadlo, že k tomu, aby ho propustili, třeba není nutné odvysílat tu reportáž. No jasně, nebude to tak elegantní, jako kdyby se dostal na svobodu právě díky ní. Ale o co jí od samého začátku jde? O to, aby ho dostala z vězení.
Aktuality klidně můžou reportáž odvysílat až po jeho propuštění. Dokonce by to tak mohlo být ještě lepší. Natočí záběry, jak se Randy prochází po New Yorku jako svobodný člověk. A taky třeba, jak se znovu setkává se svými sourozenci.
V kuchyňce nalila Courtney brusinkový džus a udělala jí mušli.
„Chci do zoo."
„To víš, že půjdem do zoo, zlatíčko. Ale nejdřív ještě musím něco vyřídit. Zaskočíme k někomu na návštěvu. K jednomu pánovi."
„K jakému pánovi? Je hodný?"
„Moc ne," řekla Rune a vyhledala si v diáři adresu Freda Meglera.
„Přišel jsem kvůli tomu o poker," postěžoval si Megler. „Ta reportáž přece měla běžet včera večer, ne? Co se stalo? Zůstal jsem kvůli tomu doma a propásl partii pokeru. A to mě pěkně štve." Zvedal plechovky od limonády a hledal mezi nimi nějakou plnou.
„Někdo nám ji ukradl."
„Cože? Někdo ukradl televizní pořad?"
„Jo, tu nahrávku."
„Děláte si prdel?" Zarazil se a podíval se na Courtney.
„Prdel," zopakovala holčička.
„Udělám tu reportáž znova," řekla Rune. „Ale napadlo mě, že byste zatím mohl podat..., jak se tomu říká? Aby se Randy dostal ven."
„Podnět k obnovení řízení."
„Tak. Mohl byste přivést k soudu pana Frosta a..." Nedořekla.
Megler se tvářil zaraženě. „Vy to ještě nevíte?"
„Co jestli nevím?"
„O té nehodě." Jeho hlas, tenký stejně jako postava, se ještě zvýšil. Mluvil, jako by o všem už dávno vědělo celé město.
Jen to ne... Rune zavřela oči. „Co se stalo?"
„Uklouzl ve vaně. Utopil se."
„Cože? Kristepane... Kdy se to stalo?"
„Před pár dny." Megler konečně objevil plnou plechovku dietní pepsi. Obličej se mu nad tím nálezem rozjasnil. „Ještěže jste si ho natočila. Jinak bychom byli v..." Podíval se na Courtney. „...víte kde."
Alláh praví:
Těm, kdo dobré konali, bude patřit odměna nejkrásnější a ještě jim bude přidáno, jejich tváře nepokryje ani chmura, ani ponížení a budou rájem obyvateli a v něm věčné bude jejich přebývání.
Čtvrtek dopoledne. Severn Washington čekal na Randyho Boggse před knihovnou. Seděl na betonovém schůdku a četl si v koránu. Dělal to často. Čtení ve svaté knize mu přinášelo obrovské osobní uspokojení, stejně jako modlitby pětkrát denně, rituální koupele a odmítání alkoholu a vepřového. Nosil ji pořád při sobě.
Písmenka v jeho výtisku byla drobná a hustá. Jak knihu neustále ohmatával svými mohutnými špalkovitými prsty, tenký křehký papír ještě zprůsvitněl. Líbilo se mu to. Představoval si, že kdykoli si v knize čte, Alláh se natahuje z nebe a činí ji čím dál průhlednější. Nakonec bude úplně neviditelná, nezbude z ní víc než duch - a ten zmizí, odebere se do nebe.
A Washington ho pak bude následovat a jeho hříchy - všechny jeho hříchy, hlavně ta střelba v obchodě s alkoholem - mu budou odpuštěny a on započne nový život.
Nechtěl to ale nijak uspěchat. Současný život měl i své světlé stránky. Dokonce i tady v kriminálu. Vězeňský život se zas až tak moc nelišil od toho, jak žil dřív. Namísto cihlového činžáku teď bydlel v kamenném bloku s celami (v budově, která nebyla počmáraná graffiti a nepáchlo to v ní výkaly). Namísto manželčiných neslaných nemastných špaget, kuřat a brambor jedl neslané nemastné špagety, hamburgery a brambory z vězeňské kuchyně. Namísto aby se poflakoval po ulicích a čas od času se nechal najmout někde na stavbě, se poflakoval po dvoře a pracoval v dílně. Namísto aby ho otravovali a vyhrožovali mu drogoví dealeři a gangy s automaty, ho otravovalo a vyhrožovalo mu Árijské bratrstvo

vyzbrojené palicemi a noži.
Když se to vezme kolem a kolem, bylo to v base dokonce lepší než na svobodě. Člověk sice nedostával výplatu, ale taky ji k ničemu nepotřeboval.
Měl tu kamarády, třeba Randyho Boggse.
Měl svůj korán.
Ne, nebylo proč si stěžovat. Znovu se podíval do svaté knihy.
A když se tě Bůh dotkne zlem, nikdo kromě Něj tě toho nezbaví. A když bude pro tebe chtít dobro, nic nemůže odvrátit od tebe milost Jeho, neboť On prokazuje ji těm, komu chce ze služebníků Svých. A On...
Tahle věta byla poslední, co si kdy Severn Washington přečetl.
A poslední, co slyšel, byl svist ocelové činky, která ho udeřila do týla.
Nežil ani tak dlouho, aby postřehl, jak mu korán vyletěl z rukou a se zašustěním spadl na zem, kde zůstal ležet otevřený v blátě - kniha, která se nakonec přece jen neodebrala do nebe dřív než on.
Bavili se spolu tlumeně.
„Jdi do prdele, člověče," zavrčel Juan Ascipio. „Museli jsme toho negra oddělat. Povídal jsem ti přece..." Spěšně mluvil k jednomu ze svých hispánských kumpánů na místě poblíž knihovny, kam právě odvlekli Washingtonovu mrtvolu.
„Odpravíme Boggse, šoupnem mu do ruky činku a negrovi kudlu. Bude to vypadat, jako že negr chtěl Boggse vošoustat, ten se nedal a negr ho odkrágloval."
„Já vim," odpověděl druhý muž. „Dyť nic neříkám."
„Ksichtíš se, ale jinak to nešlo."
„Já jen, že jim bude jasný, že jsme to byli my."
„Táhni do prdele!" vyštěkl Ascipio. „Že jim to bude jasný, eště neznamená, že nám to budou moct dokázat."
„Už jsme to zkusili jednou. Je jim jasný jak facka, že v tom máme prsty. Moh jim to vyžvanit."
„Ten sráč nic nevyžvanil. Strachy ani neceknul." Ascipio se rozchechtal.
„No jo."
Přiběhl k nim třetí muž. „Boggs je tam úplně sám."
Ascipio se znovu uchechtl.
Randy Boggs chodil do knihovny rád.
Čtení patří k činnostem, o kterých člověk nemá valné mínění, dokud si je nevyzkouší. Když byl na svobodě, rád dělal některé věci prostě proto, že se mu líbil ten poklid. Třeba večer jen tak vysedával se čtvrtinkou piva, poslouchal cikády, sovy, šustot listí a povrzávání větví. To by vydržel třeba donekonečna. Možná se to zdá jako prachobyčejné nicnedělání, ale ve skutečnosti je to jeden z nejdůležitějších způsobů, jak může člověk trávit čas.
Teď nějak podobně vnímal čtení.
Většina zdejších knížek nestála za nic. Kdosi - nejspíš nějaká škola - věnoval vězeňské knihovně spoustu učebnic. Sociologie, psychologie, statistika, ekonomika. Nebetyčná nuda. Jestli si tohle lejou do hlavy studenti na vejšce, pak není divu, že to dneska nikomu pořádně nemyslí.
Ani některými romány se nedokázal prokousat. Zvlášť ty staré - v knihovně měli převážně knížky z dvacátých a třicátých let -byly pěkná fuška. Hlava mu z nich šla kolem. Musel se jimi pozvolna propracovávat, jako když člověk drhne podlahu: Napřed vydrbat, potom setřít, potom umýt znovu a otřít. Krůček po krůčku. Pak objevil nějaké novější knížky. Třeba Hlavu XXII, ta se mu fakt líbila. Když ji dočetl, ještě dlouho se smál. Potom před ním někdo zmínil Kurta Vonneguta, v knihovně od něj sice nic neměli, ale dozorce, se kterým se spřátelil, mu půjčil Kolíbku a pár dalších knížek. Kdykoli se pak spolu potkali, Boggs na něj zamrkal a řekl: „Tak to chodí." Taky si zamiloval cestopisy Paula Therouxe. Vyzkoušel Johna Cheevera. Povídky ho za srdce nechytily, ale zato ten román z vězení ho zasáhl na citlivém místě. Byl nejen o vězení, ale ještě o něčem dalším. To bylo zřejmě poznávací znamení dobré knížky. Že je o něčem víc, než se na první pohled zdá, i když člověk přesně neví o čem.
Boggs dospěl k přesvědčení, že ta knížka, co mu přinesla reportérka, zas až tak dobrá není. Byla napsaná staromódně a některé věty musel číst třikrát i čtyřikrát, aby pochopil, o co kráčí. Ale neodložil ji, občas se k ní vrátil a přečetl si dalších pár stránek. Chtěl ji dočíst, aby se o ní mohl bavit s Rune.
To ho opět přivedlo k myšlenkám na tu dívku, dumal, proč asi v úterý nevysílali její reportáž. Nezavolala mu, aby mu to vysvětlila. Ale nebyl si úplně jistý, o jakém dni to vlastně mluvila. Třeba měla na mysli až úterý příští týden. Možná slovem „příští" nemyslela hned tohle úterý, ale až to další a on si to popletl.
Ta holka, to teda byla trefa! Měsíce a měsíce si láme hlavu, jak se odtud dostat, uvažuje o útěku, o tom, že onemocní, že si podá odvolání, a pak se zčistajasna objeví ona, udělá všechno za něj a jeho to nestojí sebemenší úsilí ani peníze. Je...
Vtom uslyšel ty zvuky a po zádech mu přeběhl mráz. Vězeňská budova byla stará, ale knihovnu k ní přistavěli dodatečně, poměrně daleko od bloků s celami. Vypadalo a vonělo to tam jako v předměstské škole. Měla jenom jeden vchod. Boggs se rozhlédl. Knihovna zela prázdnotou. Bylo mu jasné, že se to rozkřiklo. Nikde žádní jiní vězni, nikde žádní dozorci. Za stolem žádný hlídač. Začetl se a nepostřehl, že všichni ostatní odešli.
Sakra... Boggs slyšel, jak se chodbou k těm jediným dveřím blíží kroky několika mužů.
Věděl, že u dveří hlídá Severn Washington a že na toho se může spolehnout, jak jen se na přítele ve vězení spolehnout dá. Jenže v tom je právě háček. Ve vězení. Tady uvnitř lze kohokoli podplatit. A kohokoli lze zabít, když na to tak přijde.
Boggs pořád netušil, proč na něj má Ascipio spadeno. Ale bylo mu jasné, že po něm jde. O tom nebylo nejmenších pochyb. A když teď slyšel kroky blížící se ke dveřím, věděl - nebyla to předtucha nebo něco takového, prostě to věděl -, že se k něčemu schyluje.
Instinktivně vstal. Může se bránit buď knížkou, nebo židlí. Jenže ani jedno mu moc nepomůže.
Nechtěl se zase střetnout s nožem. Ta skleněná čepel, to bylo něco příšerného. Příšerného...

Podíval se na židli. Nedala se rozebrat. A když se ji pokusil zvednout, projela mu břichem a bokem spalující bolest z toho, jak ho tehdy pobodali.
Přesto to zkusil znovu, podařilo se mu židli nadzvednout a svíral ji oběma rukama.
Jedna část jeho já mu našeptávala: Proč se namáhat?
Vtrhnou dovnitř, obklíčí ho a stejně ho dostanou. Má to spočítané. Co může dělat? Ohánět se po nich židlí? Jednoho srazit, zatímco ostatní po něm snadno skočí zezadu?
A tak se Randall Boggs, nezvedený syn nezvedeného otce, prostě jen posadil k laminátovému stolu v ošumělé vězeňské knihovně a bůhvíproč začal znenadání a umanutě myslet na Atlantu a na to, co míval jako dítě k nedělnímu obědu.
Vytáhl z kapsy knížku, kterou dostal od té reportérky, a položil na ni ruce, jako by to byla bible. Napadlo ho, že to vlastně sedí, protože pro ty tehdejší lidi, Řeky nebo Římany nebo co byli vlastně zač, tahle kniha mýtů nejspíš něco jako bible byla.
Prométheus se dočkal osvobození.
Jenže něco takového se podruhé nestane. Ne tady a teď.
Kroky se zastavily a k Boggsovi tlumeně dolehly hlasy.
Polkl a pokoušel se rozpomenout na nějakou modlitbu. Nešlo mu to, a tak jen znovu polkl a snažil se nemyslet na nadcházející se bolest.
Dveře se rozletěly.
„Hej, Boggsi!"
Zamrkal a vyvalil oči.
„Pojď sem, Boggsi. Pohni kostrou."
Zvedl se a vykročil k dozorci. Užuž otvíral pusu, aby něco řekl, ale nevyšla z něj ani hláska, což bylo jedině dobře, protože stejně nevěděl co říct.
„Tak jdem, Boggsi."
„Co se děje?"
Dozorce měl ospalé oči i hlas. „Správce ti něco chce. Tak sebou hni."
„Máte krásnou holčičku," řekl Fred Megler Randymu Bogg
sovi.
Právník přecházel sem a tam po kanceláři. Nedokázal vydržel na jednom místě, jako by si potřeboval vybít energii.
Randy Boggs seděl v mírném předklonu na židli, ruce pevně sepjaté, jako by na nich měl želízka. Měl na sobě džíny a modrou džínovou košili, totéž, v čem před třemi roky do věznice nastoupil. Rune usazená hned vedle něj z jeho oblečení cítila kuličky proti molům.
„Krásnou holčičku, ano, pane." Boggs horlivě přikyvoval, všechno každému odsouhlasil. Ale při zmínce o holčičce vrhl tázavý pohled po Rune. Ta mu přistrčila Courtney. Boggs k ní natáhl ruce a Courtney ho plaše objala.
„Táta," řekla a ohlédla se po Rune, jestli si to zapamatovala správně. Rune s úsměvem přikývla a obrátila se k Boggsovi. „Pan Megler nevěděl, že máte holčičku. Právě díky tomu byl tak laskavý a rozhodl se vám pomoci, i když se ta reportáž ještě nevysílala."
„Aha," řekl Boggs a soustředěně přimhouřil oči, jestli mu to třeba nepomůže pochopit, o co kráčí. Nepomohlo. „Hrozně si toho vážím."
Megler dál rázoval po místnosti. Polyesterová kravata poupravená propisovačkou mu splývala přes košili, která na něm visela jako pytel, a pohupovala se v místech, kdy by měl břicho, kdyby vážil o nějakých dvacet kilo víc. Vlasy mu z úzké lebky trčely na všechny strany, jako by prošel vichřicí. „Věci se mají následovně," spustil. „Tahleta mladá dáma objevila důkazy, které by vás dostaly na svobodu, jenže nějaký hajzl..." Ohlédl se po Courtney, ale ta si hrála s tatínkovými tkaničkami a ten jadrný výraz jí unikl. „Nějaký člověk se vloupal do studia a ukradl je. To za prvé. Krom toho..."
„Měl jste to vidět!" skočila mu do řeči Rune. „Byla to skvělá reportáž, Randy. Obratem by vás dostala ven. Všecky zatmívačky a rozetmívačky jsem udělala perfektně. Zvuk byl namixovaný jako symfonie. A měla jsem úplně super záběry vaší matky.
„Mámy? Fakt?" Boggs se zakřenil. „Co o mně vykládala?"
„Popravdě řečeno, nedávalo to moc smysl. Ale působila skrznaskrz mateřsky."
„Jo, to ona umí."
„Necháte mě domluvit?" ozval se Megler.
Courtney na něj namířila svým mrňavým ukazováčkem jako pistolí a vypálila. Měla náladu na hraní. Megler se neochotně usmál a vystřelil na oplátku po ní. Chytila se za hruď a skácela se na podlahu. Z Meglerova výrazu bylo patrné, že by byl nejradši, kdyby hrála mrtvou hodně dlouho.
Rune nepustila právníka ke slovu a sama se obrátila Boggsovi s otázkou: „Tušíte, kdo to udělal? Kdo byl ten vrah?"
„Ne. To kdybych věděl..." Boggs pokrčil rameny.
„Byl to ten chlap, co vám zastavil. Jimmy."
Boggs vrtěl hlavou. „Já fakt nic nevím."
„Počkat, počkat, počkat." Rune se na židli vrtěla. „Hned vám řeknu, jak jsem na to přišla. Problém je, že Jimmy se nějak dozvěděl o té reportáži a všechno ukradl. Jednou jsem se prořekla před reportérem a vyšla o tom zmínka v novinách, takže si ji nejspíš přečetl a přijel do města, aby ten pořad zarazil..."
Courtney zase ožila a vydrápala se Rune na klín.
„No nic, prostě jsem Fredovi přišla říct, že se důkazy ztratily. Hrozně nás to sebralo, že jo, Courtney?"

„Sebralo, jo," přitakala holčička.
Megler pokračoval: „A já řekl tady mladé dámě, že když nemá nahrávku s tím novým svědkem..."
Rune mu skočila do řeči a pověděla Boggsovi o Frostově smrti.
Boggs se zamračil. „On se zabil?"
„Patolog tvrdí, že to byla nehoda, ale kdo ví?" odpověděl Megler, který se chtěl mermomocí vrátit do středu pozornosti. „Každopádně to po jeho smrti vypadalo nahnutě. Ale když máte takovou roztomilou holčičku, kterou musíte živit..."
Megler nepostřehl pohled, který Boggs vyslal k Rune, ani to, jak Rune zvedla oči k ušmudlanému stropu.
„Říkal jsem si, že by se z toho dalo u soudu něco vykřesat. Získal jsem výpověď té první svědkyně, slečny Breckmanové, připustila, že vás identifikovala především na základě toho, že vás po vašem zatčení viděla v televizi. A pak..." Dramatická odmlka. „Domohl jsem se zvláštního slyšení na návrh jedné strany a tam představil nového tajného svědka."
Boggs naklonil hlavu ke straně. „Vy jste našel dalšího svědka?"
Rune se teatrálně uklonila. „Mě!"
„Předvolal jsem Rune, aby svědčila místo Frosta. Frost jí řekl, co viděl - že Hoppera zabil někdo jiný. Za normálních okolností by se to považovalo za svědectví z doslechu, což je nepřípustné, ale jelikož je Frost po smrti, tak místo něj svědčit může."
„Byla jsem skvělá," pochlubila se Rune. „„Přísaháte, že budete mluvit pravdu a nic než pravdu..."
„Taky jsem mezi řečí utrousil, že je reportérka z Aktualit. Spravedlnost je krásná věc, ale média jsou média... Soudce se div nepřerazil, jak se ujišťoval, že si jeho jméno zapsala správně."
„A šup - propustil vás," řekla Rune.
„Bez dalších průtahů," doplnil Megler slavnostně. „To se moc často nestává."
„Takže jsem volný?"
„Dokud prokurátor nerozhodne o novém procesu. Pak vás nejspíš zprostí viny nadobro. Ale do soudního rozhodnutí musíte zůstat v New Yorku. Smíte cestovat, pokud to předem nahlásíte prokurátorovi, ale nesmíte opustit stát."
„Panebože!" vydechl Boggs. „Nevím, co na to říct." Předklonil se a plaše Rune políbil na tvář. Pak vstal a přešel k oknu.
Megler poznamenal: „Získal jste právo brodit se bahnem New Yorku jako všichni ostatní... Máte nějaké peníze?"
„Při propuštění člověku něco málo dají. Ale ne moc."
Megler otevřel náprsní tašku a vyndal štůsek dvacetidolaro-vek. Pár stovek dolarů. Podával peníze Boggsovi, ale ten vrtěl hlavou. „Děkuju, pane, ale ne."
„Berte to jako půjčku. No tak. Až budete moct, tak mi to vrátíte. Když to neuděláte, tak vás zažaluju, to si pište."
Boggs od něj peníze přijal, ale červenal se přitom jako pivoňka a co nejrychleji je schoval do kapsy.
Megler mu dával rady, kde a jak se má poohlížet po práci.
Boggs se zatvářil vážně. „Něco bych rád udělal. Zabili mi ve vězení kamaráda. Chtěl bych zajet za jeho rodinou. Do Har-lemu."
„Říkáte to, jako byste žádal o dovolení," poznamenal Megler. „Když chcete, tak si tam prostě zajeďte." „No jo, jasně. Ještě mi to nedošlo."
Pak Boggs poznamenal, že si bude muset sehnat ubytování v hotelu... Ne, hotel počká, nejdřív se půjde najíst. Ne, nejdřív by se rád prošel... Co je tamhleto za ulici? Boggs ukazoval z okna.
„Tohle? Broadway," odpověděl Megler.
„Chtěl bych se projít po Broadwayi. A taky bych se rád zastavil v pár obchodech."
„Máte jich tam spoustu na výběr," podotkl právník. „Samé předražené sračky pro turisty."
„Sračky," zopakovala Courtney jako ozvěna.
„Rád bych si prohlídnul i další ulice. Nikdo mi to nebude zakazovat..."
„Ani živá duše."
Boggs se křenil.
Rune řekla: „Nějaké nahrávky mi zůstaly, ale budu s vámi muset znovu udělat rozhovor. Chtěla bych se do toho pustit co nejdřív."
Boggs se rozesmál. „Ani se nemusíte ptát. Jenom bych vás chtěl nejdřív poprosit o jedno."
„Jasně."
„Nemohli bysme si někde koupit pivo? Už jsem ho neměl sto let a mám na něj děsnou chuť."
Igelitka cinkala jako rolničky na saních. Uvnitř byla přehlídka všech možných značek piva: Heineken, Moosehead, Grolsch, dva Budweisery („Ne že by bylo nejlepší, ale je to první pivo, co jsem kdy ochutnal - nebude vám vadit, když si ho koupím z nostalgie?"), Tecate a šestibalení Corony. Rune si pro sebe koupila ještě Amstel, ale Randy Boggs světlé pivo v lásce neměl. „Upřímně řečeno, něčím takovým se mi slavit svobodu nechce."
Zahnuli na Christopher Street a zamířili k řece Hudson. Když na semaforu naskočila zelená, přešli West Side Highway, Courtney se Rune pevně držela za ruku a rozhlížela se na obě strany, jak ji to Rune naučila.
„Kam to jdeme?" sondoval Boggs a nejistě se díval k liduprázdnému molu.
Rune si vedle něj připadala jako nefalšovaná Jižanka, a tak po jižansku protáhla: „Támhle."
Podíval se, kam ukazuje, a rozesmál se. „Tam?"
Když šli po žlutém můstku na hausbót, Boggs se culil a rozhlížel kolem. „Asi nemá cenu, abych to nějak komentoval. Jestli tady nějakou dobu bydlíte, tak už jste si určitě vyslechla všechny možný i nemožný komentáře."
Uvnitř Boggs procházel z místnosti do místnosti a nesměle si všechno prohlížel. Opatrně se dotýkal plyšáků, cárů krajky, které měla Rune přehozené přes lampičky, růžových a modrých kouzelných krystalů, knížek. Tu a tam se

uchechtl, jak se snažil přijít na kloub účelu některých předmětů - třeba kleštičkám na ondulo-vání řas nebo nefunkčnímu letitému loupáčku na jablka, který si Rune koupila v domnění, že je to středověká zbraň.
Rune v kuchyni vybalila piva a naservírovala jídlo - křupky, konzervy fazolí v omáčce, garnáty ve skleničkách se sundávacími víčky. „Tohle mám děsně ráda. A ty skleničky se pak dají použít na pití."
„Chci džus," škemrala Coutney. Rune jí nalila Ocean Spray, pak jí nandala fazole do misky s obrázkem medvídka Pú a podala jí lžíci.
„Fuj," ohrnula nos Courtney. „To je hnusný." Vzala si lžíci a trucovitě se v jídle šťourala.
„Předvádí se před návštěvou," objasnila Rune Boggsovi. „Courtney, víš, jak se máš chovat," pokárala ji přísně.
„Hnusný jídlo." Holčička nakrčila nos, ale začala jíst způsobně.
„Ubrousek," připomněla jí Rune a Courtney jeden sebrala ze štůsku uprostřed stolu a položila si ho na klín. Zase se pustila do jídla.
Boggs je celou dobu sledoval. „Na mámu jste dost mladá. Kdo je otec?" Uculil se. „Teda kromě mě."
„To je dlouhá historie," povzdechla si Rune. Pak se zeptala: „Se kterým pivem začneme?"
„Třeba s Budweiserem. Kupujte americké. Když jsem před třemi lety šel sedět, právě tenhle slogan všichni omílali: Kupujte americké. Ale nikdo neumí pivo tak jako Mexičani. Coronu si nechám jako dezert."
„Pojďte sem." Rune ho vyvedla na palubu, kde měli jakés takés soukromí, ale přitom odtamtud viděla na Courtney.
„Nechci o tom mluvit před ní." Pověděla mu, jak se Claire na holčičku vykašlala.
Boggs zavrtěl hlavou. „Teda někoho, kdo by udělal takovou sviňárnu, jsem jakživo neviděl."
„Claire je mentálně nedospělá."
„Já žádný děti nemám." Zašklebil se. „Nebo o nich aspoň nevím. Ještě mě nikdo nezažaloval kvůli výživnýmu."
„Já a dítě..." Rune zakroutila hlavou. „Vy mě zas až tak dobře neznáte, ale je to úplné prohození rolí."
„Mně připadá, že si spolu bezvadně rozumíte."
Rune se rozzářily oči. „Je prostě super. Děti mi vždycky připadaly jako děsná nuda. Vždyť víte, musejí si odbýt tu fázi, kdy nemluví, ale zato řvou jako tygři. A nejedí, jenom v jednom kuse blinkají. Ale víte, co jsem zjistila? Jsou úplně jako dospělí. Některé dny jsou v růžové náladě, jindy mají náladu pod psa. A báječně si
spolu povídáme! Chodíme spolu na procházky a já jí vykládám všechno možné. A ona mi rozumí. Jako bychom byly naladěné na stejné vlně." Rune zalétla pohledem ke Courtney. „Až vyroste, bude zrovna jako já."
„Znám matky, co nemluví o svých vlastních dětech zdaleka tak nadšeně jako vy."
Boggs si vychutnával Budweiser, jako by to bylo archivní víno. Rune mu přistrčila pytlík křupek, ale zavrtěl hlavou.
„To musí být prima, když s váma někdo žije," poznamenal. „Já měl několik přítelkyň, ale ženatej jsem nikdy nebyl. Já nevím, připadá mi, že to pro mě není to pravý ořechový. Žít s někým, když nemusíte... Tam vevnitř pochopitelně nemáte na vybranou." „Kde vevnitř?" ‚V base."
„Aha... No, já obvykle mívám spolubydlící. V New Yorku je to nutné zlo, při těch horentních nájmech. Ale dřív jsem často žila sama. Dalo se na to zvyknout. Všechno je otázka zvyku." „Nebývalo vám občas smutno?"
„To víte, že jo. Pamatuju si večery, kdy jsem jenom tak vysedávala před černobílou televizí - znáte takové ty televize, co mají anténu jak věšák na kabáty? - a koukala na reprízy Gilliganova ostrova. Čučela jsem na televizi a najednou jsem zaslechla, jak pode dveřmi někdo prostrkuje papír. Užuž jsem se zvedala, že se půjdu podívat, o co jde, ale pak jsem si to rozmyslela. Protože mi bylo jasné, že je to jenom reklamní leták čínské restaurace, co ho nějaký brigádník strká pod všechny dveře v domě. Jenže co kdyby to náhodou bylo něco jiného? Co když je to vzkaz a v něm stojí: Ve 3-G je párty. Spousta lidí. Přijď v převleku. Anebo třeba záhadné: Sejdeme se za úplňku přesně o půlnoci na rohu Avenue A a Deváté." Boggs se na ni díval a snažil se všechno si to přebrat. „Ale kdepak, pokaždé to byl jenom leták. A tak jsem se vrátila k sitcomům a reklamám. Ale tak to chodí, někdy je člověk dole, někdy nahoře - to k životu patří." Poklepala si na hruď. „Mám tuhý ohijský kořínek."
„O něčem bych si s vámi chtěl promluvit...," začal Boggs. Rune čekala, jestli vznese otázku ohledně spaní, protože přesně tak to znělo. Jenže vtom Courtney křikla: „Chci džus!"
„Řekni prosím."
„Chci prosím."
„Fakt vtipný," zamumlala si Rune pro sebe. Křikla: „Hned to bude, prcku," a pak se obrátila k Boggsovi: „Mám hlad, dala bych si něco pořádného. Zbylo mi v lednici pár hamburgerů. Dáte si taky?"
„Jasně. Jeden mi ohřejte."
Rune zamířila do kuchyňky. Boggs se zničehonic zarazil. Kroutil hlavou ze strany na stranu jako pes, když zaslechne ultrazvukovou píšťalku. Zvedl obličej k nebi a zhluboka nasál vzduch. „Co vy na to?"
„Na co?"
„Cítíte to?"
„No jo, v New Yorku to nevoní zrovna po konvalinkách."
„Tak jsem to nemyslel. Ve vzduchu je tu tisíc různých pachů a vůní."
Začichala a zavrtěla hlavou. „Já jich tak moc necítím."
Boggs se znovu nadechl. „Ve vězení je cítit pořád dokolečka jenom pár věcí. Desinfekci. Cibuli nebo olej z kuchyně. Pot. Jarní vzduch. Letní vzduch... Zvyknete si na to. Ale tady..., víte, co cítím?"
„Rybinu, psí výkaly, odpadky a výfukové plyny."
„Ne. Cítím svobodu."
Myšičko, myš...
Jack Nestor pomalu procházel starými doky u řeky Hudson a hlavou mu táhlo: Na Floridě ať si lidi bydlí na lodích. Zvlášť na jižní Floridě, v okolí Everglades, tam je i na pevnině všude voda, patří to k životu. Domy stojí na pilotech a

každý má na dvorku zaparkovaný aspoň jeden člun.
Ale žít na lodi v New Yorku, to je pěkně uhozené.
.. .pojď ke mně blíž...
Nestor zaparkoval auto na Desáté, nedaleko řeky. Půjčil si vůz z půjčovny, což nedělal rád, protože tím za sebou zanechával stopy. Ale bylo mu jasné, že po tom, k čemu se chystá, se jeho popis nejspíš roznese po celém městě, včetně přístavů, letišť a vlakových
i autobusových nádraží. Nikdo a nic mu ale nezabrání odjet z New Yorku autem.
Slunce už zapadlo a nebe mělo divně modrou barvu, jakou na Floridě nikdy nemívalo. Šedomodrou, ocelově modrou, modrou jako odpad na šrotišti. Nestor měl žízeň, ale nechtělo se mu hledat občerstvení - jenom by ho uviděli další lidi. Posadil se na lavičku otočenou k městu a čekal, až se ještě trochu setmí. Naposledy zhluboka potáhl z cigarety a típl ji, připadalo mu, že mentolová příchuť pomáhá zmírnit jeho žízeň.
...nepůjdu, kocourku, nebo měsníš.
Modrobílé auto zaparkované opodál u silnice, ve kterém policajti ukusovali sendviče a popíjeli kafe, konečně odrazilo od obrubníku, líně vy kroužilo otočku a zamířilo na sever.
Nejvyšší čas pustit se do práce. Nestor vytasil pistoli a pomalu vykročil k hausbótu.
„Tak třeba jsem se naučil spoustu právních věcí. Ve vězení mají kupu právnických knížek. Někteří chlapi si sami píšou odvolání. A parádně jim to jde."
Rune pokyvovala hlavou. Boggs už se propracoval ke Coroně - a ještě pořád nepůsobil opile ani unaveně - a Rune usrkávala bylinkový čaj a křoupala sušenky Twinkies. Chtěla si ho natočit a pořádně se ho vyptat na život za mřížemi. Ale uprosil ji, ať to odloží. Pro dnešek už toho prý má dost. Zítra, slíbil. Zítra si mě natáčejte, jak je libo.
Courtney už začala být utahaná, bylo na ni sice ještě brzo, ale měla za sebou perný den - pomáhala dostat vězně na svobodu a hrála roli odsouzencovy dcery -, a tak ji Rune opláchla a uložila do postele. Holčička téměř vzápětí usnula.
Rune se vrátila do obýváku. Boggs seděl na gauči a vypadal nejistě a nervózně.
Odkašlal si, dlouze se na ni zadíval a pak se odvrátil.
Měl něco na srdci a Rune zajímalo, jestli znovu nadhodí otázku spaní anebo jí dokonce něco navrhne.
Muž a žena, kteří jsou spolu sami...
Muž, který strávil tři roky za mřížemi a teď se najednou ocitl o samotě se ženou.
Ale nic se nekonalo. Boggs načal další pivo a dál nervózně brebentil o všem možném. Tlachali o životě ve městě, o Atlante, o politice a Washingtonu (na člověka, který se jevil jako naprostý venkovský buran, toho věděl překvapivě mnoho). Rune čekala, že každou chvíli na ni vyrukuje s něčím jako: Víte, napadlo mě, že možná budu mít potíže sehnat ubytování... Ale zrovna ve chvíli, kdy na to zase myslela, Boggs zažíval, mrkl na hodinky a prohlásil: „Měl bych si jít sehnat nocleh."
Rune samotnou překvapilo, když zareagovala: „Jestli chcete, můžete přespat tady v obýváku. Matraci jsem dala Courtney, ale určitě by se to dalo nějak zaonačit."
Boggs zavrtěl hlavou. „Ne, nedokážu to vysvětlit, ale radši bych strávil noc o samotě. Chápete?"
„Jasně." Sice nechápala vůbec nic, ale spadl jí kámen ze srdce. „Tak já vám zabalím ta zbylá piva. A kus pizzy k snídani."
„Ne, děkuju. Mám radši musli."
„Nějaké tu mám," řekla Rune. „Chcete, abych vám dala pár balíčků s sebou?"
Odpovědi se nedočkala.
V tu chvíli se s ohlušivým zapraštěním rozletěly dveře a narazily do stolu, až se z něj sesypala hromada knížek.
Když Rune spatřila pistoli v ruce tlusťocha, který vtrhl dovnitř, instinktivně se vrhla ke dveřím komůrky, ve které spala Courtney. Přibouchla je a odbojně před nimi zůstala stát. Dívala se do tváře muži, o němž ani v nejmenším nepochybovala, že zabil Lance Hoppera a Bennetta Frosta.
Tak tohle je Jimmy.
Boggs vyskočil na nohy, až převrhl pivo a to se rozlilo po podlaze.
Tlusťoch se zastavil a pak za sebou pomalu, nevzrušeně zavřel dveře, jako by ho pozvali dál.
Zůstal tam stát s rukama nemotorně spuštěnýma podle boků. Opatrně, ale sebejistě se rozhlížel kolem, obhlížel si místo a jeho obyvatele. To, co viděl, mu zjevně strach nenahnalo.
Randy Boggs na něj civěl, oči vyvalené šokem. Jak tam tak strnule stál, s jednou nohou předsunutou a vytočenou do strany, vypadal v té póze jako voják. Ne, spíš jako boxer. Byla to praště
ná představa, protože i kdyby nezvaný návštěvník neměl zbraň, Boggs by ho nepřepral - ten tlusťoch oproti němu měl nejmíň čtyřicet kilo navrch a vypadal na surového rváče, co tluče pod pás.
„Co tu chcete?" zašeptala Rune.
Ignoroval ji a namířil si to přímo k Boggsovi. Uplynulo pět vteřin hrobového ticha, kdy ti dva upřeně hleděli jeden druhému do očí, jako by zkoušeli, kdo to vydrží déle.
Nikdo se ani nepohnul.
A pak se Randy Boggs usmál a prohlásil: „Jacku Nestore, ty grázle jeden! Čekal jsem tě nejdřív za několik dní."
Tlusťoch se rozchechtal a zavýskl. Zastrčil si pistoli za opasek a objali se spolu jako dva ztracení a znovunalezení bratři.
2S
Myslí jí problesklo: Umí Courtney plavat?
Rune plavat uměla - asi tak, jak to může umět holka ze Středozápadu, která se poprvé dostala k moři, když jí bylo deset. Sakra, přinejhorším bude Courtney prostě držet nad vodou -představovala si, jak bude holčička vyděšeně křičet a

mávat rukama- a nějak se dohrabou k protějšímu břehu. Kolik je to metrů? Třicet, čtyřicet?
A řeka Hudson je tak špinavá a hnusná, panebože...
Ale to je fuk. Jestli odtud okamžitě nevypadnou, do pár minut je s nimi amen.
Rozrazila dveře komůrky, vtrhla dovnitř a jen matně si uvědomovala, co se děje za ní v obýváku. Kroky, hlasy.
Zabouchla za sebou a otočila klíčem v zámku. „Courtney, vzbuď se!"
Holčička spala jako dřevo.
Rune se opřela zády o silné dřevěné dveře a horečně si rozvazovala zašněrované boty. Bylo jí jasné, že jestli se nevyzuje, utopí se. „Courtney!" křikla.
„Džus," ozval se slabý hlásek.
„Prober se!"
Třeba by některé hračky mohly nadnášet. Na zdi visel napůl splasklý balon. Rune ho strhla a přivázala ho holčičce k zápěstí. „Chci spát," zakňourala Courtney.
Rune už měla jednu botu rozvázanou. Začala se potýkat s druhou.
Dveře se s hlasitým zapraštěním rozletěly a udeřily Rune do ramene. Narazila do protější stěny a sesula se na zem. Do místnůstky vtrhl Jack Nestor a mžoural do tmy. Jakmile se rozkoukal, zamířil k Rune.
Když byl u ní, vyrazila proti němu.
Moc účinný výpad to nebyl. Zasáhla ho ramenem do tváře a on ucukl a překvapeně zamžikal, jak se kousl do jazyka nebo do
tváře. „Čubko mrňavá," zavrčel. Rune do něj bušila pěstmi. Ale bylo to jako tlouct do boxerského pytle, vůbec mu to nevadilo. A měl sílu. Zvedl ji z podlahy, popadl ji a odnesl zpátky do obýváku.
Ječela, kroutila se a kopala kolem sebe.
Nestor se chechtal. „Páni, to je ale fúrie." Hodil ji do plastového křesílka s konstrukcí z ohýbaného železa. Rune ho kopla do stehna. Škubl sebou a neurvale jí poručil: „Nech toho!" „Ty hajzle!" Vyskočila"z křesla a vrhla se k Boggsovi.
Nestor zařval: „Sedni si!" Chytil ji, jako když chytač v baseballu lapne pecku z šedesáti metrů, a mrštil jí zpátky do křesílka, až si při dopadu vyrazila dech.
Otírala si slzy. „Ty parchante!" Zabodávala pohled do Randy-ho Boggse, ale ten před ní uhýbal očima.
„Jsi tu autem?" zeptal se Nestora.
„To se ví. Půjčil jsem si u Hertze nějakou kraksnu. Ale pořád lepší než pár přes hubu. Hergot, vypadáš dobře na někoho, kdo tři roky nevystrčil nos na slunce."
„Zato ty vypadáš odporně jako vždycky," opáčil Boggs.
Nestor se rozchechtal a ještě chvíli se dobromyslně pošťuchovali. Boggs uštědřil Nestorovi levý hák a tlusťoch prohlásil: „Ty hajzlíku, odjakživa jsi měl postřeh. Nemáš páru víc než batole, ale jseš rychlej."
„Zej tra ráno tam budeš mít modřinu od každýho mýho kloubu."
Nestor se rozhlédl: „Musíme zvednout kotvy."
„Nemám námitky."
„Takže vy jste to přece jen udělal?" osopila se Rune na Boggse. „Fakt jste to udělal?"
Nestor se nenechal rušit. „Doděláme, co je potřeba, a zahnem kramle." Vytáhl zpoza opasku pistoli a zadíval se na Rune.
Úsměv se z Boggsovy tváře vytratil. „Co tím myslíš?"
Nestor pokrčil rameny. „Jasný jak facka, ne? Řek bych, že nemáme moc na vybranou."
Boggs sklopil oči a uhýbal pohledem před oběma. „Hele, Jac-ku, jestli to uděláš, tak z toho nebudu dvakrát nadšenej."
Rune civěla na zbraň. Bála se pohlédnout Nestorovi do tváře. Zdálo se, že je takový ten typ, co vás odpráskne tím spíš, když se mu podíváte do očí.
„Musíme, Randy. Ta holka ví všecko."
„Já vím, ale nechce se mi do toho, sakra. Prostě mi to nepřipadá správný."
„Správný?"
Rune se klepaly ruce. Na čele jí vyrazil pot a cítila, jak jí stéká z podpaží až k pasu.
„Má děcko," objasnil Boggs. „Malou holku."
Nestorovi potemněl obličej. „Děcko?"
„Jo, tam vevnitř. Malý dítě."
„Tam?" Nestor se podíval ke komůrce. „Žádný jsem tam neviděl."
„Nemůžeš to tomu děcku udělat, Jacku. To ti nedovolím."
Ale když zastřelí mě, tak je všechno v nejlepším pořádku? Rune se rozbrečela.
„Děcko bych neoddělal," prohlásil Nestor. „Natolik mě snad znáš, Randy. Teda aspoň doufám, po tom všem, čím jsme spolu prošli."
„Jenže co si počne dítě bez mámy? Dyť umře hlady!"
„Na mámu je pěkně mladá."
Rune se nějak zmohla na to, aby ze sebe vysoukala: „Neubližujte jí, prosím. Jestli... jestli uděláte něco mně, tak zavolejte na policii nebo někomu a řekněte jim, že je tady. Prosím!"
Nestor váhal.
„Projednou tě o něco prosím, Jacku," přimlouval se Boggs. „Nech tuhletu holku na pokoji."
Nestor si povzdechl. Pak přikývl a zastrčil si pistoli za opasek. „Do prdele, no tak teda jo. Udělám to pro tebe, Randy. Je to podle mě pěkně pitomej nápad, to ti povídám, ale vyjdu ti vstříc. Ale..." Došel ke křesílku a popadl Rune za tvář. Prsty mu páchly po cibuli. „Dobře poslouchej. Vím, kdo jsi a kde bydlíš. Jestli o nás někomu něco vyzvoníš, tak se

vrátím. Jezdím do New Yorku každou chvíli. Vrátím se a oddělám tě."
Rune přikývla. Z očí se jí řinuly slzy - slzy strachu, slzy úlevy.
A taky toho nejbolestivějšího - zrady.
Vy mu věříte? zeptala se jí kdysi dávno Piper Suttonová, jako by mluvila s dítětem. Vy mu věříte, že je nevinný? Nestor se na ni neurvale osopil: „Slyšíš mě?" Nedokázala ze sebe vymáčknout ani slovo. Jen pokývala hla
vou.
Šňůrou od lampy ji přivázali ke křesílku a zacpali jí pusu starou vlněnou šálou.
Boggs si klekl a překontroloval uzly. Nesměle se pousmál. „Asi jste na mě pořádně naštvaná - nemám vám to za zlý. Pomůžete mi ven a já se vám odvděčím takhle. Ale člověk občas musí myslet jenom na sebe. Aby přežil, víte. Mrzí mě, že to takhle dopadlo, ale zachránila jste mi krk. Do smrti vám za to budu vděčnej."
Měla sto chutí vmést mu do tváře Jdi se vycpat! nebo Táhni do prdele!, nebo Ty Jidáši! A tisíce dalších věcí. Jenže měla pusu zacpanou roubíkem a navíc ani sebehorší nadávka by neobsáhla ten bezbřehý vztek, který vůči tomuhle člověku chovala. A tak se mu bez mrknutí dívala do očí, neuhnula ani o milimetr a dávala mu najevo, jak strašně ho nenávidí. Jak trpce lituje, že Prométheus nezůstal přikovaný ke skále a orel mu dál netrhá játra.
Boggs jejímu pohledu chvíli čelil. Pak polkl a odvrátil se.
„Padáme, kámo," vybídl ho Nestor. „Silnice nás volá."
A vzápětí byli pryč.
Panečku, nad jízdu autem není, říkal si Randy Boggs.
Nic na světě se jí nevyrovná. Jak pneumatiky sviští po asfaltu. Jak auto tancuje po vytlučeném dláždění. Jak člověk ví, že silnice tu budou vždycky, že může jet pořád dál a dál a nevracet se dvakrát na stejné místo, když se mu nebude chtít.
Ford Tempo s Jackem Nestorem za volantem už nechal daleko za sebou New Jersey i Pensylvánii a hnal se po dálnici napříč Marylandem. Měl namířeno na jih.
Pohyb je jako jemná whisky. Jako droga, rozvíjel Randy Boggs svoje úvahy.
A co je vůbec ze všeho nejlepší: když člověk jede v autě, je pohyblivý cíl. Je v bezpečí, jak jen může být. Nic mu nemůže ublížit. Ani zkrachovalá láska, ani práce, ani příbuzní, ani sám ďábel...
„Koukej, jestli někde nemaj kraby," řekl mu Nestor.
Nikde je neměli, a tak se místo toho stavili u McDonalda na cheeseburgery, které měl Boggs beztak radši a o kterých Nestor prohlásil, že jsou i pro něj lepší, protože drží dietu.
Popíjeli pivo z vysokých pohárků s plastovými víčky, ze kterých předtím vylili limonádu. Jeli na hranici povolené rychlosti, ale na Boggsovu prosbu stáhli všechna okénka, takže se zdálo, jako by se řítili nejmíň stošedesátkou.
Randy Boggs si sklopil sedadlo spolujezdce, pohodlně se rozvalil, ucucával pivo brčkem, ukusoval dvojitý cheeseburger a dál dumal o svobodě a o pohybu. Uvědomil si, že právě proto pro něj bylo vězení tak nesnesitelné. Někteří lidé radši zůstávají na místě, jiní potřebují být neustále v pohybu a on patřil k těm druhým.
Tyhle myšlenky mu táhly hlavou a věřil, že se v nich skrývá nějaká univerzální pravda. Ale s Jackem Nestorem se o ně nepo-dělil. Ne že by Jack byl hlupák. Nejspíš by to pochopil, ale Boggs se mu prostě nechtěl moc svěřovat.
„Tak co, jak je?" zeptal se Nestor.
„Dobře. Fakt dobře."
„Co tamta holka? Je to žihadlo. Užil sis s ní?"
„Ne, kdepak."
„Ale ty její kozy nestojej za nic."
„Byli jsme jenom kamarádi. Mrzí mě, že jsem se s ní nemoh nějak vyrovnat."
„Udělals, cos musel."
„Já vím. Už jsem nemoh zůstat vevnitř ani o chvíli dýl, Jacku. Dělal jsem, co se dalo. Ale potřeboval jsem vypadnout. Někdo po mně šel."
„Negři?"
„Ne. Nějakej grázl, ani nevím odkud... Z Kolumbie nebo tak něco. Možná z Venezuely. Z nějakýho důvodu mi šel po krku. Pobodal mě."
„Pobodal?"
„Jo, před čtrnácti dny. Už to skoro nebolí."
„Mě taky jednou pobodali. Pěknej opruz. To už je lepší schytat to pistolí. Míň to bolí."
„Nejlepší je vyhnout se obojímu."
„Dobrá životní filozofie," uchechtl se Nestor. Byl v růžovém rozmaru. Rozpovídal se o floridských restauracích, o tamním rybolovu, o tom, jaká marjánka se tam dá sehnat, a o jakési Kubánce s ohromnými prsy a tetováním, co jí kdosi udělal pomocí zubů a pera Parker. O horku. O domě, co si kupuje, a o tom, jak musí bydlet v zavšiveném hotelu, dokud nebude všechno vyřízeno.
„Kdy budem v Atlantě?" vyzvídal Boggs.
„Zejtra. Já pak jedu na Floridu. Jestli chceš jet se mnou, budu jenom rád. Máš rád Španělky?"
„Nikdy jsem žádnou neměl."
„Ani nevíš, o co přicházíš."
„Fakt?"
„Jo. Ta, co jsem ti o ní vykládal - člověče, ta by nás nejspíš zmákla oba naráz."
Boggs si pomyslel, že bez toho se obejde. „Když já nevím.
„Nech si to projít hlavou. Půjdeš si vyzvednout ty prachy?"
„Jo."

„Máš u sebe papíry k účtu?"
„To si piš."
„Stejně je div, jak to funguje," prohodil Nestor. „Necháš prachy ležet v bance, a nejenže tam zůstanou, ještě ti přibejvaj. Každej den ti k nim přihoděj pár dolarů. A ty nemusíš hnout ani prstem."
„Jo jo."
„Vsadil bych se, že sis přilepšil o nějakejch deset táců."
„Neděláš si srandu?"
„Ne. Podle mě je na tom účtu úrok pět, šest procent."
Boggsovi se rozlil tělem hřejivý pocit. Na úroky vůbec nepomyslel. Nikdy neměl na účtu úspory, které by stály za řeč.
„Ale na jedno by sis měl dávat bacha. Slyšel jsi o všech těch zkrachovalejch bankách?"
„Ne. O co jde?"
„Spousta bank šla ke dnu. Lidi přišli o prachy." „Pěkná sviňárna."
„Posledních pár let se to stává každou chvíli. Copak jste se tam vevnitř nekoukali na zprávy?"
„Obyčejně jenom na grotesky a na sport." Boggs byl utahaný. Sklopil si sedadlo ještě o kus. Poslední auto, kterým jezdil, byl ohromný pontiac ročník 76 s lavicí místo sedadel, která se nedala sklopit. Tohle vozítko se mu líbilo. Rozhodl se, že si taky koupí auto, nový model. Natáhl se, zavřel oči a snažil se vypudit z hlavy myšlenky na Rune.
„Měl bys pouvažovat, jestli nechceš ty prachy do něčeho investovat," nadhodil Nestor.
„Jo, to udělám."
„Máš ponětí do čeho?"
„Ne. Zatím ne. Budu se muset po něčem poohlídnout. Když má člověk prachy, lidi na něj rázem koukaj jinak."
„Prachy nadevšecko," prohlásil Nestor.
„Jo, přesně tak," souhlasil Randy Boggs.
Courtney se za tři hodiny probudila a dostala chuť na džus.
Pomalu se posadila a vyhrabala se z deky, do které se ve spánku zamotala. Přešplhala okraj matrace jako Edmund Hillary, když se potýkal s Everestem, a sedla si na zem, aby se obula. Vypořádat se s tkaničkami bylo nad její síly, ale když z bot vlály dlouhé bílé cancoury, nevypadalo to dobře, a tak se po pěti minutách rozmýšlení sehnula a zastrkala tkaničky dovnitř.
Slezla po schodech, opatrně bokem jako krab, a došla k Rune, která byla přivázaná ke křesílku. Podívala se na šňůru, na Runin rudý obličej. Zpoza šály se ozývalo ochraptělé, nesrozumitelné chrčení.
„Vypadáš srandovně, Rune," řekla Courtney a zamířila do kuchyňky.
S otevřením ledničky si poradila jako nic a na druhé poličce objevila kartónovou krabici jablečného džusu. Potíž vězela v tom, že nevěděla, jak se dostat dovnitř. Podívala se na Rune, která zírala do kuchyně a pořád vydávala ty legrační zvuky, vzala krabici do obou rukou a obrátila ji vzhůru nohama, aby našla otvor.
Z krabice, která, jak se ukázalo, přece jen byla načatá, vychrstl na zem lepkavý vodopád. „Jejda." Courtney se provinile ohlédla
po Rune, pak postavila prázdnou krabici na sporák a vrátila se k ledničce.
Nikde žádný další džus. Spousta studené pizzy, které už měla až po krk, ale taky balíček sušenek Twinkies, které přímo zbožňovala. Hned si jednu vzala a přitom se procházela po kuchyňce a hledala, s čím by se dalo hrát.
Moc toho nebylo. Do oka jí padl ohromný porcovací nůž na pultě. Sebrala ho a zašermovala jím jako mečem, jak to viděla v jedné z Runiných knížek. Několikrát přitom zasáhla lednici.
Rune, která to všechno sledovala, začala chroptět ještě hlasitěji, vrtěla se a houpala se sem a tam.
Courtney prohledala šuplíky a nakoukla do několika skoro nepoužívaných kuchařek, protože v nich hledala obrázky kachniček, draků a princezen. Našla ale jenom fotky polévek, pečeného masa a koláčů, a tak ji to po pěti minutách omrzelo a šla si radši hrát s knoflíky sporáku. Byly staré a masivní, z nablýskaného chrómu s červeným okrajem.
Courtney jedním otočila doprava, kam až to šlo. Nad její hlavou se ozvalo zasyčení. Nedohlédla na vršek sporáku, a tak netušila, odkud se ten zvuk bere, ale líbil sejí. Sss.
Otočila druhým knoflíkem. Sss.
Rune huhňala čím dál hlasitěji, ale pořád jí nebylo rozumět ani slovo.
Když Courtney docílila třetího zasyčení, hra s knoflíky ji přestala bavit. Začalo se totiž dít něco mnohem zajímavějšího. Nad její hlavou se objevila narudlá záře, zaprskalo to a vyšlehly plameny.
Courtney o krok ustoupila a sledovala, jak se krabice od džusu vzňala. Odlétávaly z ní kousíčky rozžhaveného plastu jako při ohňostroji. Jeden kousek přistál na stole a podpálil týden staré noviny New York Post. Vzápětí stejný osud stihl i kuchařku Stovka nejlahodnějších moučníků.
Courtney se plameny strašně líbily, zaujatě pozorovala, jak se pomalu rozlézají po stole. Něco jí to připomínalo... Film o nějakém zvířátku. Že by o kolouškovi? Hrozný požár v lese... Soustředěně přimhouřila oči a snažila se rozpomenout, ale brzo ztratila nit, a tak poodstoupila a kochala se ohněm.
Hrozně se jí líbilo, jak plameny požírají plakáty s plemeny psů, které Rune tak přepečlivě vylepila po zdech.
Pak se rozlezly po stropě a po zadní stěně hausbótu.
Když už začalo být nepříjemné horko, Courtney o kus poodešla, ale k odchodu se neměla. Byla to nádhera. Vzpomněla si na další film. Zamyslela se. Jo, je to přesně jako v té scéně, kdy čaroděj ze země Oz křičel na Dorotku a jejího pejska. Všude kouř a plameny... Všichni si lehali na zem a ten obrovský obličej vyfukoval dým a hulákal... Ale tohle je ještě lepší. Mnohem lepší. Dokonce lepší než sobotní ranní program v televizi.
Ti turisté byli shodou okolností z Ohia, Runina rodného státu.
Byl to pár ve středních letech, jeli v obytném voze z Cleve-landu do Maine, protože žena odjakživa toužila prohlédnout

si mainské pobřeží a taky proto, že oba zbožňovali humry. Měli naplánováno, že to vezmou přes New York nahoru do Newportu, pak přes Boston, Salem a nakonec zakotví v Kennebunkportu, o kterém si loni přečetli v časopise Parade. Ale udělali si neplánovanou zastávku na Manhattanu, aby ohlásili závažný požár na řece Hudson.
Když vyjeli z Hollandova tunelu, všimli si, že po jejich levici stoupá k nebi sloup černého dýmu, zdálo se, že vychází přímo z řeky. Zpomalili jako téměř každý, kdo projížděl kolem, a spatřili, že tam stojí starý hausbót, celý v plamenech. Pomalu se šinuli v koloně aut a naslouchali, jestli se rozječí požární sirény. Manžel se rozhlížel, kam hasičům uhne z cesty.
Ale po hasičích nikde ani stopy.
Vyčkávali čtyři, pět minut. Šest.
Pak se žena zeptala: „Touhle dobou už jim určitě někdo zavolal, co myslíš?"
„Člověk by čekal, že jo."
Zaskočilo je, že kolem projela nejmíň stovka aut, ale nikdo se zjevně neobtěžoval zavolat tísňovou linku. Asi se všichni spoléhali, že to udělá někdo jiný. Anebo jim to bylo fuk a jen se kochali pohledem na to, jak hausbót stravují plameny.
Manžel, bývalý mariňák a šéf místní pobočky Obchodní komory, muž, kterému nedělalo potíže jednat, vyjel přes obrubník na chodník. Prudce zabrzdil na molu, kde zuřil požár, vytáhl zpoza sedadla hasicí přístroj a vyběhl ven.
Žena zatím utíkala k telefonní budce. Muž rozkopl dveře hausbótu. S kouřem to uvnitř nebylo tak hrozné, díra ve stropě fungovala jako komín a většinu ho vysávala ven. Zastavil se na
prahu a zůstal nevěřícně zírat na výjev, který se mu naskytl. Dvě ženské bytosti - jednak malá holčička, která se chechtala jako Nero a zálibně pozorovala, jak se zadek hausbótu mění na uhel, a jednak mladá žena ve žluté minisukni, dvou pánských tričkách bez rukávů a kotníkových botách s cvočky, přivázaná na křesílku. Kdo mohl něco takového provést? Četl už o Greenwich Village kdeco, ale připadalo mu, že tohle je i na takovou Sodomu příliš silná káva.
Strhl z hasicího přístroje pojistku a vyprázdnil obsah do nenasytných plamenů, ale nemělo to žádný účinek. Vynesl malou holčičku ven k manželce, pak odspěchal zpátky do ohnivého pekla a cestou otevřel kapesní nožík. Přeřezal šňůru, kterou byla mladá žena svázaná, a pomohl jí ven, protože měla úplně zmrtvělé nohy.
Když byli všichni uvnitř vozu, holčička si povšimla, že starší dívka pláče, a usoudila, že je namístě dát se taky do breku.
Za chviličku dorazili hasiči. Zlikvidovali oheň během dvaceti minut. Pak na dveře auta zaťukali policisté. Obě zachráněné vylezly ven a manželé je následovali.
Nad molem se vznášel oblak černého dýmu. Vzduch byl prosycen pachem spáleného dřeva a gumy z pneumatik zavěšených na boku hausbótu, aby ho chránily před nárazy do mola. Loď se nepotopila, ale většina palubní nástavby byla v troskách.
Jeden z detektivů se zeptal starší dívky: „Mohla byste nám vysvětlit, co se stalo?"
Dívka přecházela sem a tam. „Ten hajzl mizerná! Podrazil mě, lhal mi, najdu si ho a poletí zpátky do basy, že se nestačí divit... Sakra! Sakra, do prdele!"
„Do prdele," zopakovala malá holčička a manželé se na sebe podívali.
Policie je vyslýchala skoro půl hodiny. Dívka jim vykládala o muži, kterého nespravedlivě odsoudili za vraždu, pak ho propustili, ale teď je jasné, že to přece jen spáchal, a taky tam prý byl nějaký veliký tlusťoch jménem Jack Nestor, který měl pistoli, chtěl je zabít a krom toho měl prsty v té první vraždě. Manželům unikala spousta detailů - stejně jako musely unikat policii -, ale radši už nic víc slyšet nechtěli. Už takhle měli habaděj materiálu na štěpnou historku z cest, kterou budou vykládat svým kama
rádům, sobě navzájem i každému, koho potkají cestou do Maine, historku, která na rozdíl od většiny ostatních, které měli v zásobě, ani nepotřebuje nijak zvlášť přibarvovat. Nakonec se objevil vysoký proplešatělý muž ve flanelové košili a džínách, s policejním odznakem na opasku a dívka se mu vrhla do náruče, už bez breku a hysterie. Pak ho od sebe odstrčila a spustila novou tirádu.
„Panebože," zakroutila hlavou žena.
Když se dívka uklidnila, pověděla tomu policistovi, že jí manželé zachránili život, a on se jim představil a poděkoval jim. Chvilku klábosili o Ohiu. Pak policista navrhl, že by obě dívky měly odjet k pyrotechnikům a počkat tam, dokud mu neskončí služba, a malá holčička se zeptala: „Dostanu zase granát? Prosím!"
A v tu chvíli se manželé rozhodli, že neudělají to, co jim diktovalo jejich středozápadní uvažování - že nenabídnou té dívce s holčičkou, aby přespala u nich v obytném autě. Usoudili, že bude moudřejší pokračovat v cestě do další naplánované zastávky, do Mysticu v Connecticutu, který v průvodci vynášeli do nebes.
V jedenáct večer Jack Nestor prohlásil, že se potřebuje pořádně napít, a sjel z dálnice k motelu kdesi ve Virginii.
„Já bych se krom toho potřeboval taky pořádně najíst," řekl Randy Boggs. Nejradši by si dal steak, navrch opečený a uvnitř krvavý. Když se ocitl za mřížemi, zpočátku se mu po dobrém jídle stýskalo, ale pak na ně dočista zapomněl - stejně jako na většinu ostatních životních radovánek. Anebo mu ty věci spíš začaly připadat nesmírně vzdálené. Jako fakta v učebnici dějepisu. Pamatoval si je, chápal je, ale nic mu neříkaly.
Teď byl ale venku a měl chuť na steak. A když už se Nestor zmínil o něčem pořádném k pití, Boggs si uvědomil, že už tři roky neokusil whisky.
Zaparkovali a vešli do recepce. Nestor udal falešné jméno, ukázal falešný řidičák a požádal o pokoj vzadu, vysvětlil mladému nočnímu recepčnímu, že špatně spí a provoz na dálnici ho ruší. Mladík apaticky přikývl, přijal peníze a podal mu klíč. Na Boggse udělalo dojem, jak suverénně si Nestor počíná. On sám by nebyl zdaleka tak opatrný, klidně by nechal auto stát vepředu.
Ale Nestor si počínal správně, ta holka už se touhle dobou nejspíš osvobodila a udala je. Anebo si třeba někdo v New Yorku povšiml jejich poznávací značky. Boggs byl rád, že má při sobě někoho tak šikovného, kdo ho znovu naučí, jak se chovat na svobodě.

Nestor odnesl do pokoje svoji tašku a Boggs ho následoval s papírovým pytlíkem, který sloužil jako zavazadlo jemu. Ulevilo se mu, když uvnitř spatřil dvě velké postele. Nechtěl svoji první noc na svobodě trávit v posteli s jiným chlapem. Nestor pokoj nijak nekomentoval, odložil si tašku na postel blíž u dveří a prohlásil: „Jdem se najíst."
„Počkej," zarazil ho Boggs. „Chci se umejt." Zmizel v koupelně. Potěšilo ho, jak je čistá, byl z toho blahem bez sebe. Všechny ty lahodné vůně. Mýdlo, pohárky na jedno použití a záchod za dveřmi, které se dají zavřít a zamknout. Pustil studenou vodu, pak horkou, pak zase studenou, pak horkou, umyl si obličej a ruce a kolem něj se valila pára.
„Mám hlad," zahulákal Nestor, aby ho bylo slyšet přes hukot tekoucí vody.
„Už jdu," křikl Boggs a utřel se komfortním ručníkem, huňatým jak plyšová deka.
Poblíž motelu objevili restauraci s barem, zapadák pro místní napodobující tudorovský sloh - tmavé trámy, plastové imitace výplní z barevného skla, béžové zdi. Uvnitř bylo plno tak zpoloviny, hlavně u baru: sezónní dělníci, instalatéři, řidiči kamionů a jejich přítelkyně. Muži měli na sobě džíny a flanelové košile. Spousta z nich měla vousy. Ženy byly v kalhotách, jednoduchých blůzách a botách na vysokém podpatku. Skoro všichni kouřili. V televizi zavěšené šejdrem nad jedním koncem baru běžely Líbánky.
Nestor s Boggsem se usadili k rozvrzanému stolu. Boggs si prohlížel prostírání, které bylo potištěno hlavolamy a křížovkami. Na ty obrázkové - „Najdi deset rozdílů" a podobně - dokázal přijít, ale se slovíčkařením měl potíže. Otočil prostírání rubem navrch a zadíval se na ženy u baru.
Přišla k nim servírka a oznámila, že kuchyně za deset minut zavírá. Objednali si čtyři neředěné blackjacky, Budweiser a steak s hranolky.
„Tamta holka," poznamenal Nestor, „škoda, žes ji nevojebal."
„Kterou myslíš?"
„Tu, co tě vytáhla z basy."
„Povídal jsem ti přece, že jsme jenom kamarádi."
„No a?" ušklíbl Nestor.
„Navíc jsem se dostal ven sotva pár hodin předtím, než ses objevil."
„Bejt na tvým místě já, ze všeho nejdřív si pořádně zašou-stám."
Boggse to zahnalo do defenzívy. „Měla tam to děcko," vytáčel se.
Dorazilo pití. Oba do sebe hodili panáky beze slova, protože je nenapadal žádný přípitek. Boggs se zakuckal a Nestor se rozchechtal. Obratem do sebe kopl i druhého panáka.
„Todle jste v lochu neměli, co?" zeptal se.
„Něco se tam splašit dalo, podle toho, co byl člověk ochotnej udělat nebo kolik měl prachů. Byly to patoky, ale nedostával jsem nic zvenku, tak jsem si s nima musel vystačit. Občas jsem si sehnal ředěnou vodku nebo jointa. Ale většinou jsem byl na suchu."
„Když jsem bručel já, byla to brnkačka. Jak na rekreaci. Spousta dealerů z Los Angeles. Nepřeberně sraček."
Boggsovi se z alkoholu motala hlava. „Tys seděl?" podivil se.
„Si piš, že jo. Odkroutil jsem si osumnáct měsíců v Obispu. Ale byla to prča. Chtěl ses zhulit, tak ses zhulil. Dostals chuť na koks, sehnal sis koks. Zachtělo se ti vína, splašil sis flašku prvotřídního chlastu..."
Pití štípalo Boggse do rtů. Nejspíš je měl po dlouhé cestě rozpraskané. „Kdy to bylo?"
„Tak před čtyřma pěti rokama."
„Netušil jsem, žes taky seděl v lapáku."
Nestor se na něj překvapeně podíval. „Hele, nejspíš o sobě ještě pár důvěrností nevíme. Já třeba nemám páru, jak dlouhýho máš čuráka."
„Dost dlouhýho, aby jí hodinu dvě vydržel úsměv na rtech," opáčil Boggs. Zajel pohledem k baru, kde seděla mladá žena s kulatým obličejem a dvoubarevnými vlasy - blond, které se vracely k původní černé barvě. Opírala se loktem o barpult a cigareta, kterou držela v ruce, mířila ke stropu jako šestý prst. Před ní stála
sklenice martini. Z prázdného pohledu, který upírala na televizi, odhadoval, že zdaleka nepije první.
„Tu ti klidně přenechám," poznamenal Nestor. „Nemá žádný kozy."
„Ale to víš, že má. To je jenom tím, jak se hrbí."
Servírka jim donesla jídlo a to odvrátilo jejich pozornost jinam. Boggs ho do sebe soukal, ale chuť už ho úplně přešla. Možná byl steak přemaštěný. Možná se předtím přecpal hamburgery nebo mu alkohol spálil chuťové buňky. Myslel na Rune a na tu malou holčičku. Strkal si sousta do pusy úplně mechanicky. Znovu se podíval na ženu, ta zachytila jeho pohled a chvíli ho opětovala, než se obrátila zpátky k televizi. Ještě chvíli přemýšlel a pak se zase pustil do jídla. Třeba mu to pomůže vystřízlivět.
Dojedl, zatímco Nestor nebyl ještě ani v půlce.
„Páni, to bylo žrádlo," pochválil si Boggs.
Nestor si změřil jeho vychrtlé břicho. „Jak to, že nemáš panděro, když se takhle cpeš?"
„Netušim. Prostě ne a ne přibrat. Moje zásluha to není." Boggs se odmlčel a znovu se zadíval na ženu u baru. Tentokrát se na něj pousmála.
Nestor si toho všiml. „Vida, vida," uculil se. „Mukl má chout-ky."
Boggs dorazil pivo. „Nevadilo by ti, kdybych si na hodinku zabral pokoj?"
„Nebude ti to trvat dýl jak pět minut, pokud jsi v base noc co noc netrénoval."
„Stejně mi dopřej hodinu. Třeba se nám bude chtít dvakrát."
„Jak je libo," ušklíbl se Nestor. „Ale do jedný ji koukej vykopat. Jsem utahanej a chci se vyspat."
Boggs vstal a pomalu zamířil k baru. Cestou se snažil rozpomenout, jak působit světácky a uhlazeně, jak mluvit se ženami, snažil se rozpomenout na spoustu věcí.

Boggs se ženou byli pryč půl hodiny, když Jack Nestor do-žvýkal papundeklový jablečný koláč a slízal z vidličky zbytek zmrzliny. Hodil do sebe poslední hlt kafe a řekl servírce, že zaplatí.
Bar se mezitím skoro vylidnil, takže kromě servírky ho nikdo neviděl, jak vstal a vyšel na parkoviště. Vzhlédl a spatřil, že v mo-telovém pokoji se svítí. Otevřel kufr auta a vytáhl pistoli. Schoval ji pod bundu, vyšel po schodech do prvního patra a pomalu kráčel chodbou k pokoji. Původně uvažoval, že si v recepci řekne ještě o jeden klíč, jenže tím by recepčnímu poskytl příležitost, aby si ho znovu prohlédl. A tak se rozhodl, že radši zaklepe, a až mu Boggs otevře, střelí ho do břicha - do toho jeho břicha, co prostě ne a ne přibrat.
Zarazil se. Co to tak řve? Že by televize? Rozdávají si to při puštěné televizi? Možná má ta ženská ve zvyku ječet, a tak Boggs pustil zvuk na plné pecky, aby ji ostatní v motelu neslyšeli. To je jedině dobře. Třeba zrovna běží nějaká detektivka a střílí se, takže v hluku zanikne skutečný výstřel.
Nestor došel ke dveřím. Odjistil zbraň. Na dveřích se cosi zablýsklo.
Ten pitomec!
Boggs byl tak nadržený, že zapomněl klíč v zámku, dokonce dveře ani nedovřel. Stačí prostě vtrhnout dovnitř. Nestor se ujistil, že je zbraň odjištěná, položil prst na kohoutek a vrazil do pokoje.
Nikde nikdo.
Lůžko viny netknuté.
V koupelně bylo zhasnuto, ale stejně se tam zašel mrknout, co kdyby si to třeba rozdávali ve vaně. Ale kdepak, taky nikdo. Jedinou známkou života v celém pokoji bylo blikání televizní obrazovky, kde se naparovali poldové z Hill Street Blues. Nestor televizi vypnul.
Všiml si, že Boggsův pytlík zmizel. Do hajzlu! Zvedl lístek položený na polštáři. Do prdele!
Jacku, šli jsme s Lyndou - tak se jmenuje - k ní domů. Chystá se zejtra do Atlanty (to je ale náhodička, co?), a tak pojedem kousek spolu. Za pár dní za tebou dorazím na Floridu. Promiň, ale nemáš zdaleka tak pěkný nohy!
Ten kretén.
Sráč jeden!
Nestor zuřivě nakopl postel. Matrace nadskočila a zůstala ležet nakřivo. Vztekle praštil dveřmi, až na něj z vedlejšího pokoje někdo rozdurděně zabušil. Nestor doufal, že mu dotyčný přijde vynadat, protože měl obrovskou chuť vymlátit z někoho duši.
Sedl si na postel a představoval si, jak si to Boggs rozdává s tou vychrtlou děvkou, zatímco papíry k úctu se válejí ve zmuchlaném pytlíku metr dva od nich. Zuřivost ho pomalu opouštěla a rozhodl se, co udělá.
Svět se nezboří. Jenom je potřeba změnit plány. Tu holku stejně musí odpravit - tu z toho hausbótu. Tak to udělá hned a teprve pak zajede do Atlanty nebo na Floridu a vyřídí si to s Boggsem. Je úplně putna, kdo přijde na řadu první.
Je to prašť jako uhoď.
Piper Suttonová to zjistila z titulku v Postu: „Sólokapr byl plácnutím do vody". Bez zájmu by článek přeskočila nebýt toho, že se pod ním na titulní stránce skvěla fotka Rune, jak mluví s několika muži v oblecích. Netvářili se nijak vesele. Rune taky ne. A teď se k nim svým výrazem připojila i Piper.
Stála na ulici nedaleko svého bytu a třeštila oči na tu zprávu. Přikoupila si ještě Daily News a Times. Všemi zběsile listovala a prolétávala články, vítr jí přitom rval sukni a čuchal vlasy. V Daily News tu zprávu díkybohu odsunul velký vojenský útok ve Střední Americe až dovnitř listu. Times stroze oznamovaly: „Požár hausbótu na Hudsonu" a zmiňovaly se, že případ možná souvisí s útěkem jistého vězně.
Times za tím určitě půjdou dál. S největším potěšením si smlsnou na konkurenci, tím spíš že jde o televizi.
Suttonová mávla na taxíka, rozhodla se, že půldruhakilomet-rovou procházku do kanceláře si pro dnešek odpustí. Celou cestu seděla s novinami na klíně a civěla z okénka na lidi spěchající do práce, ale nikoho z nich nevnímala.
V kanceláři zastihla sekretářku, jak se snaží vypořádat se dvěma telefonáty naráz.
„Slečno Suttonová, několikrát vám volal pan Semple, taky snad všechny místní televize a někdo z Village Voice."
I z toho pitomého Village Voice?
„A nějaký pan Miller z kanceláře státního zástupce a..."
„Nic mi nepřepojujte," sykla Suttonová. „Řekněte Lee Maise-lovi, ať za mnou přijde. A taky někdo z právního oddělení. Do patnácti minut tu chci mít Tima Kruegera. Jestli budou volat ještě nějací novináři, řekněte jim, že v poledne vydáme prohlášení. Jestli někdo bude tvrdit, že má uzávěrku dřív, vezměte si na něj kontakt a okamžitě mi dejte vědět."
Suttonová si sundala sako. „A ona ať sem nakluše taky. Okamžitě."
„Kdo, slečno Suttonová?"
„Však víte kdo," opáčila Suttonová šeptem. „Teď hned."
Rune už dostala padáka i horším způsobem, jenže tehdy jí na tom v podstatě nezáleželo.
Už v minulosti hodněkrát něco zpackala, to se ví, jenže je rozdíl, když vás vyrazí z videopůjčovny nebo z restaurace a když dostanete vyhazov ze skutečného zaměstnání, na kterém vám záleží.
Obvykle si říkávala: „To se stává," nebo „To je život."
Tentokrát to ale bylo jinačí.
Chtěla tu reportáž natočit. Hrozně moc o to stála. Přímo tím žila. A teď nejenže dostala padáka, ale ještě ke všemu ho dostala proto, že celá ta věc byla od počátku jedna velká lež. Základní předpoklad, nejdůležitější fakt byl chybný. To bylo nejzákeřnější. Bylo to, jako byste si přečetli pohádku a autor na závěr utrousil: Jo, a jen tak mimochodem, kecal jsem. Žádní čerti neexistují.
I když Rune teď věděla, že existují. Přinejmenším jeden -a jmenuje se Randy Boggs.
Stála před stolem Piper Suttonové. Stranou postával ještě vysoký hubený muž ve středních letech, oblečený v šedém obleku

s bílou košilí. Jmenoval se Krueger. Za Suttonovou se opíral o zeď Lee Maisel a četl si článek v Postu. „Kristepane," mumlal si pro sebe. Podíval se na Rune tmavýma, neproniknutelnýma očima a zase se vrátil ke čtení.
„Řekněte mi, co se stalo," vybídla Rune Suttonová. „A přesně - nepřehánějte, neubírejte, nezkracujte."
Rune jí pověděla všechno o tlusťochovi, o Boggsovi a o tom, co se odehrálo na hausbótu. Doplnila i to, co zjistil Sam Healy - že policie nemá ohledně Jacka Nestora žádná vodítka.
„Takže Boggs to přece jenom udělal," poznamenal Maisel. „Existoval sice ještě jeden vrah, ale byli partneři. Ježíšikriste..."
„Ehm, tak nějak to vypadá," připustila Rune. Ani nepočítala všechny „ehm", „prostě" a „vlastně", co se jí vloudily do řeči. „Když jsem je viděla, jak se objímají, byla jsem na mrtvici. Prostě..." Hlas se jí zlomil.
Suttonová zavřela oči, pomalu zavrtěla hlavou a pak se zeptala muže v šedivém obleku: „Jak to vypadá z právního hlediska, Time?"
Právník nevzrušeným tónem odpověděl: „Myslím, že nenese-me žádnou odpovědnost. Nevyrobili jsme žádné důkazy a rozhodnutí soudu bylo legitimní. Jen je škoda, že dosáhla jeho propuštění, aniž o tom komukoli tady řekla. To celé věci dodává jiný rozměr." Ani se na Rune při těch slovech nepodíval.
Maisel do ní poprvé za dobu, co se s ním znala, zabodl rozzuřený pohled. „Proč jste mi neřekla, že se chystáte dostat Boggse na svobodu?"
„Měla jsem o něj strach. Protože..."
Suttonová se už neovládla. „Od začátku jsem vám vtloukala do hlavy, že naším úkolem není dostávat lidi z vězení! Máme říkat pravdu! To je náš jediný úkol."
„Prostě mi to nemyslelo. Nenapadlo mě, že by se mohlo něco stát."
„Prostě vám to nemyslelo..." Suttonová nechala ta slova viset ve vzduchu.
„Fakt mě to..."
Suttonová se obrátila k Maiselovi: „Tak co dál?"
„Večerní zprávy."
Právník se zamračil. „Je to lokální newyorská zpráva. Nedalo by se ustát, že to dáme jen do místního zpravodajství?"
„V žádném případě," prohlásil Maisel. „Time a Newsweek po tom skočí. Je vám jasné, jak se zachovají ostatní televizní stanice -a co teprve Timesy. Ukřižují nás. Podají to zaobaleně, ale stejně nás ukřižují."
„Musíme je předběhnout," souhlasila Suttonová. „Dáme to do poledních zpráv, pak do zpráv v pět a Eustice o tom poreferuje v sedm. Všechno vyklopíme. Přiznáme se. Žádné kličkování, ale taky ani slovo na omluvu."
„To bude bolet," poznamenal Krueger.
Maisel si povzdechl.
Právník se zeptal Rune: „Máte ponětí, kam mohl Boggs jet?"
„Jenom vím, že pochází z jihu. Narodil se v Atlantě a žil na Floridě a v Severní Karolíně, ale jinak..." Pokrčila rameny.
„Pro všechny případy zajdu do naší právní firmy a dám vědět advokátům," řekl Krueger. Vrhl letmý, zpytavý pohled na Rune a opustil kancelář. Suttonová civěla na Daily News. Lee Maisel se hrbil a pohrával si s dýmkou. Očividně nebyl ve své kůži. Rune se mu podívala do očí, ale rychle před jejím pohledem uhnul. Zklamání, které v jeho očích zahlédla, ji zamrzelo daleko víc než nenávist, která sálala ze Suttonové.
Jak jsem to jenom mohla takhle zpackat?
Věřil mi a já ho potopila.
Suttonová se na ni podívala. „Nemluvte o tom, co se stalo, s lidmi od tisku. Už takhle jste si pustila pusu na špacír víc, než je zdrávo." Máchla rukou k novinám.
„Nic jsem jim nevyžvanila," ohradila se Rune. „Museli se to dozvědět od policie."
„No, já k tomu řeknu jenom tolik, že jste zatáhla Network do velkého průšvihu a nejspíš budou padat hlavy. Jestli všechno ještě zhoršíte tím, že neudržíte jazyk za zuby, koledujete si o pěkně nepříjemnou žalobu. Je vám to jasné?"
Rune přikývla.
Rozhostilo se dlouhé ticho, které nakonec prolomila Suttonová: „Tak to bychom měli. Tady končíte."
Rune užasle zamžikala. „Cože? Hned dneska?"
„Nezlobte se, Rune," řekl Maisel. „Ano, dneska. Hned teď." Suttonová dodala: „A neodnášejte s sebou žádné papíry ani kazety. Patří nám."
„Takže se mám vrátit ke svojí práci v O&O?" Suttonová se na ni zadívala s nevěřícným úsměvem. „Vy chcete říct, že mám totálního padáka." „Totálního," přitakala Suttonová.
Sam Healy se příštího rána vzbudil v osm hodin, když jim Courtney vysypala do postele krabici vloček s rozinkami. Rune ta chrastivá kaskáda neprobudila,
„Kristepane," zamumlal Healy a zatřásl jí paží. Překulil se. Rune otevřela oči a rozespale se zeptala: „Co to bylo? Ten šustot?"
Courtney stála vedle postele a mračila se na vločky.
Rune spustila nohy z postele a přitom se z ní sesypal vločkový vodopád. „Courtney, cos to zase provedla?"
„Rozsypala," špitla holčička.
Healy, který se před dvěma hodinami vrátil z práce, prohlásil: „Jdu do Adamova pokoje." A odkráčel.
Rune posbírala vločky z postele, nasypala je zpátky do krabice a otřepala si nohy. „Umíš se přece chovat líp. No tak."
„Umím líp."
„A netvař se tak děsně roztomile, když ti nadávám."
„Děsně roztomile," zopakovala Courtney.
„Nech toho." Rune se dopotácela do kuchyně. Nalila džus, připravila vločky a uvařila kafe.

„Půjdem do zoo?" škemrala Courtney.
„Zítra. Dneska si musím něco vyřídit. Chceš jít se mnou?"
„Jo, chci." Courtney zvedla dlaň. „Plácnem si."
Rune s povzdechem taky zvedla ruku a Courtney si s ní plácla.
O půl hodiny později vystoupily Rune s Courtney z metra trasy E na Západní Čtvrté a vydaly se po Christopher Street k řece. Za West Side Highway se Rune zastavila, zhluboka se nadechla, aby si dodala kuráž, a pak zahnula za roh, aby se podívala, jak dopadl její nebohý domov.
Hausbót se nepotopil, ale vypadalo to, jako by někdo na palubu nasypal hromadu ohořelého dřeva, trčely z ní nepravidelné, pokroucené, zuhelnatělé tvary. Molo stále halil kouřový opar, takže všechno - hausbót, harampádí, popelnice, řetězový plot -působilo rozostřeně. Výběžek mola byl patnáct metrů od hausbó-tu ohrazen žlutou policejní páskou. Hausbót se kolébal na vlnách jako válečná loď, co prohrála námořní bitvu. Rune vzpomínala, jak byla nadšená, když ho poprvé spatřila, bylo to při projížďce po Hudsonu, nějakých padesát mil severně odtud.
A teď - vikingský pohřeb.
Povzdechla si a zamávala hlídkujícímu strážníkovi uvelebenému na předním sedadle modrobílého vozu. Byl to Healyho kamarád z šestého okrsku, kde sídlila pyrotechnická jednotka.
„Koukněte na tu spoušť!" zavolala na něj.
„Mrzí mě to, holka. Občas tu kolem projedem a zkontrolujem to, než si odtamtud odstěhujete věci."
„Jestli mi tam vůbec něco zbylo..."
Zbylo, ale bylo to tak načichlé a očazené kouřem, že se jí tím nechtělo probírat. Courtney byla rozjívená, v jednom kuse lezla po hromadách trosek.
Rune ji popadla za ruku a odvedla zpátky na Christopher Street.
„Co to je?" Courtney ukazovala do výlohy s reklamou nabáda-jící k bezpečnému sexu. Na obrázku byl kondom.
„Balónek," odpověděla Rune.
„Já ho chci."
„Až budeš starší," řekla Rune. Ta reakce z ní vypadla úplně automaticky a Rune si pomyslela, že na povídání s dětmi začíná být expert. Šly dál po Christopher Street, až konečně zahnuly na Osmou. V posledním roce to tam hodně sešlo. Daleko víc graffi ti, daleko víc odpadků, daleko víc bezprizorných dětí. Ale ty krámky s botami - daleko víc obchodů, kde se dají lacino koupit boty, než kdekoli jinde na světě.
Došly na University Place, kde je míjely desítky studentů z Newyorské univerzity, moderně oblečených v černém. Rune to vzala oklikou a zastavila se před prázdnou výlohou. Nade dveřmi visel poutač Washington Square Video.
„Tady jsem jeden čas pracovala," řekla holčičce. Courtney nakukovala dovnitř.
Ve výloze stála zažloutlá kartónová cedule: K pronájmu.
Zrovna jako můj život, pomyslela si Rune. K pronájmu...
Ve Washington Square Parku si koupily párek v rohlíku a pokračovaly dál přes SoHo do Čínské čtvrti.
„Hele," napadlo zničehonic Rune, „chtěla bys vidět něco žúžo-výho?"
„Jo! Žúžovýho."
„Půjdem se podívat na chobotnice."
„Jo!"
Rune ji zavedla přes ulici na obrovský rybí trh pod širým nebem na Canal Street. „Je to jako v zoo, jenom se ta zvířátka tak moc nehýbají."
Jenže Courtney jí to nespolkla. „Fuj," okomentovala chobotnici a vzápětí dostala vynadáno od jednoho ze stánkařů, když dloubla prstem do kanice.
Rune se rozhlédla a navrhla: „Hele, víš co? Ukážu ti něco naprosto suprovýho. Povím ti něco z dějepisu, a až začneš chodit do školy, všichni budou valit oči, kolik toho víš."
„Jo. Mám ráda dějepis."
Šli po Centre Street kolem černé budovy, v níž se soudily případy z oblasti rodinného práva. (Rune zalétla pohledem přes ulici k budově trestního soudu, a to jí připomnělo Randyho Boggse. Vzedmula se v ní vlna vzteku, a tak radši rychle odvrátila zrak.)
Za pár minut se ocitly před číslem 60 na Centre Street, před Newyorským nejvyšším soudem. „Jsme tady," prohlásila Rune. „Hm." Courtney se rozhlížela.
„Říkalo se tomu tady Five Points. Před sto lety to bývalo nejdivočejší místo na celém Manhattanu. Poflakovali se tu Whyové." „Co to je, Whyové?"
„Gang, nejzákeřnější, jaký kdy existoval. Někdy ti o něm přečtu pohádku před spaním." „Bezva!"
Pak ale Rune došlo, že z jejího výtisku Newyorských gangů zbyl jen popel, a přemýšlela, kde sežene nový. „Whyové byli fakt strašní. Aby mezi sebe člověka přijali, musel spáchat vraždu. Dokonce si sestavili ceník, něco jako mají v restauraci, kolik stojí někoho zapíchnout nebo střelit do nohy nebo zabít." „Júú," vypískla Courtney.
„O Al Caponeovi a Dutchi Schulzovi už jsem ti vykládala, že jo?"
„Jo jo," přitakala Courtney.
„Proti Whyům to byli čajíčci. Vůdce jejich gangu se jmenoval Danny Driscoll. Váže se k němu super historka. Miloval holku jménem Beezy Garrityová - no není to bezva jméno? Chtěla bych se jmenovat Beezy." „Beezy."
„Jeden kluk ze soupeřícího gangu, Johnny něco, se do ní zamiloval taky. Střetli se s Dannym v tančírně tady v ulici. Vytasili revolvery a vypálili." Rune namířila prstem a párkrát vystřelila. „Pif paf! A hádej kdo to schytal?" „Beezy."
Na Rune to udělalo dojem. „Kápla jsi na to." Pak se zachmuřila. „Danny z toho byl určitě celý špatný, a aby toho nebylo málo, ještě ke všemu ho pověsili za vraždu. Přímo tady," ukázala Rune. „Tady stávala stará věznice - Tombs.

Tam ho oběsili."
Teď bude mít spoustu času, aby natočila dokument o někdejších gangsterech. Litovala, že se do tohohle tématu nepustila rovnou. Tihle lidé by ji neobelhali. Ne, Slops Connolly by ji určitě
nezradil. Byli to grázlové, zločinci, ale vsadila by se, že tehdy existovalo něco jako gangsterská čest.
„Pojď, prcku," vybídla Courtney a zamířila k Mulberry Street. „Ukážu ti, kde Angličan Charley začal poslední pořádnou přestřelku, do které se kdy Whyové pustili. Chceš to vidět?"
„Jo, jasně."
Rune se zničehonic zastavila, sklonila se k holčičce a objala ji. Courtney jí objetí oplatila a stiskla ji právě tak silně, jak to Rune v danou chvíli potřebovala. Pak se od ní odtrhla a rozběhla se k rohu. Jakási žena v kostýmku, možná právnička od soudu užívající si polední pauzu, k ní podřepla a usmála se: „Ty jsi ale roztomilá holčička!" Rune k nim došla a žena vzhlédla a zeptala se: „Je vaše?"
Než Rune stačila vysvětlit, že ji jenom hlídá, Courtney odpověděla: „Jo, to je moje máma."
Randy Boggs se nahlas rozesmál. Muž na sedadle vedle něj v autobuse Greyhound směřujícím do Atlanty se po něm podíval, ale nijak to nekomentoval. Nejspíš věděl, že se nevyplácí pouštět se do řeči s lidmi, co se chechtají sami pro sebe. Přinejmenším ne v autobuse a ne v severní Georgii.
Boggs se neubránil smíchu při vzpomínce na Lyndin ohromený výraz, když vyšli z restaurace, on jí vtiskl do ruky padesát dolarů a řekl jí, ať jde domů a nevrací se do toho baru, ani kdyby ji tam zval samotný Tom Cruise a nabízel jí, že ji vezme na výlet na Bermudy. „Tak jo...," vysoukala ze sebe zaraženě. „Ale proč?"
„Protože proto," odpověděl Boggs a políbil ji na čelo.
„Takže ty to nechceš?" kývla hlavou směrem k motelovému pokoji.
„Chtěl bych hrozně moc, tím spíš s takovou fešandou, jako jsi ty, jenže někam musím."
Sebral svoje zavazadlo a Lynda ho svezla k autobusové zastávce v Charlottesville, bylo to dost daleko, ale přitom ne zas tak moc, aby se ten výlet nedal koupit za padesát dolarů. Poděkoval jí a odklusal počkat na autobus, který ho konečně odveze do Atlanty.
To ta Nestorova zmínka o pobytu ve vězení, v kalifornské státní věznici v San Luis Obispo - to ta ho varovala.
Připadalo mu hodně zvláštní, že se Jack Nestor - který věděl, že Boggs sedí v base, a moc dobře věděl proč - nikdy dřív nezmínil, že taky bručel. Bylo by přece nasnadě, aby mu vylíčil život za mřížemi. Aby se třeba trochu vytahoval. Bývalí muklové to vždycky dělají.
Ještě podivnější bylo, že Jack Nestor seděl ve stejném vězení a ve stejné době jako Juan Ascipio.
No jasně, mohla to být jenom náhoda. Ale kdyby si Nestor přál, aby se Boggsovi v Harrisonu něco přihodilo, koho jiného by tím pověřil než právě Ascipia?
Kdo jiný se přímo nabízel, aby uvedl do chodu běh událostí, při kterém přijde o život Severn Washington a málem i Boggs...
Těch podivných náhod byla spousta. Nestor seděl v Obispu. Ten nový svědek, Bennett Frost, náhle zemřel. Rune se ztratily nahrávky s reportáží...
V Randym to pod přívětivým úsměvem a zdánlivou bezsta-rostností vřelo. Zachoval se vůči Nestorovi férově, u soudu a ve vězení ani necekl. Byl za obětního beránka. A vida, co se nestane — na oplátku se dočká zrady.
Autobus ostře vybral zatáčku. Zuřivost Boggse pozvolna opouštěla. Usmál se. Není to sice tak pohodlné jako v autě, ale hlavně, že je v pohybu. Je v pohybu, míří pryč od Harrisonu a přímo ke kupě peněz.
Znovu se rozesmál a prohodil ke svému sousedovi: „Miluju jízdu autobusem, vy ne?"
„Ujde to."
„To bych řekl."
Vida, požár.
Jack Nestor stál na Christopher Street a prohlížel si ohořelé trosky hausbótu. Opřel se o cihlovou budovu vedle dálnice a přemítal, co se asi stalo. Chvilku nad tím hloubal. Jestli byla ta holka ještě pořád svázaná uvnitř, když to chytlo, je po ní a on se může sebrat a odjet. Jenže stejně dobře je možné, že požár někdo zaregistroval a přispěchal jí na pomoc, ještě než se upekla.
Anebo se třeba přestěhovala a nějaký grázl to podpálil až potom.
Spousta otázek, žádné odpovědi.
Nejdřív zahnul kramle ten hajzl Boggs. A teď i ta holka.
Do hajzlu! Jack Nestor si zapálil cigaretu, opíral se o cihlovou zeď a dumal, co dál.
Rozhodl se, že počká.
V noci toho moc nenaspal. Nejdřív dlouhá jízda. A pak zase ty výjevy. Probouzely ho a on se převaloval na posteli a přemýšlel o tom, že si musí najít důvod, proč Boggse nenávidět, když ho teď potřebuje zabít. Žádný ho nenapadal.
Boggs nebyl negr, homosexuál ani Hispánec. Neurážel ho. Nepřebíral mu ženské.
Nestorovi sklouzla ruka k žaludku a zamnul si lesklou jizvu. Pak ho napadlo, že se Boggs provinil tím, že je životní ztroskotanec. Ztroskotanec s velkým Z. Nestor se pousmál. To je dost dobrý důvod, aby toho sviňáka našel a sejmul.
Prima. Tak to bychom měli.
Byl vlahý dubnový večer a nebe osvětlovala taková ta podivná záře, u které člověk netuší, odkud vlastně pochází. Možná ze všech těch pouličních lamp. A z reflektorů aut a taxíků a ze světel v kancelářích a obchodech. To ho přivedlo k pomyšlení na všechny možné budovy ve městě, mezi kterými pochopitelně nechybějí restaurace. Což mu připomnělo, že má hlad jako vlk.
A právě ve chvíli, kdy už se sbíral, že si zaskočí pro hamburger, se ta holka objevila. Blížila se po molu k hausbótu a prohlížela si doutnající spoušť. Měla na sobě ty svoje typické praštěné hadry - černou minisukni, vysoké boty, dvě

trička, jedno křiklavě červené, druhé žluté. Přes rameno měla přehozenou velkou kabelu, ale byla tak laskavá, že si ji odložila na zem, zastavila se s rukama v bok a zadívala se na loď. Popošla k nějakému ohořelému harampádí na molu a bezmyšlenkovitě do něj kopla. Pak došla ke žluté policejní pásce s nápisem Vstup zakázán, položila na ni ruce, zůstala tam stát a civěla před sebe, jako by se modlila.
Nestor vytáhl z kapsy bundy pistoli a rozhlédl se. Po silnici svištěla auta a po říčním břehu se procházeli lidé, ale všichni byli daleko. Slunce kvapem zapadalo, obrovská koule oranžového ohně klesala k obzoru přímo před ním. Pozoroval, jak se centimetr po centimetru noří za Hoboken přímo za ohořelou kostrou hausbótu.
Zamířil. Ani přitom nepřimhouřil oči, měl je obě doširoka otevřené. Byl to výstřel na vzdálenost sedmdesáti metrů a Nestor by si přál mít po ruce pušku se zaměřovačem, ale neměl ji, tak se aspoň pořádně zapřel o cihlovou zeď, ohnul paži a opřel si ruku s pistolí do ohybu lokte. Namířil a o milimetr zbraň zvedl kvůli kompenzaci vzdálenosti. Bylo úplné bezvětří.
Zatajil dech.
Úplně znehybněl.
A pak: Poslední srpeček slunce zmizel za obzorem.
Kolem projelo auto a zatroubilo.
Dívka se otočila.
Jack Nestor dvakrát po -sobě vypálil, rány se rozlehly nad vodou, ještě chviličku doznívala ozvěna a pak zase všechno ztichlo.
Mířil jí napřed na záda a pak na hlavu. Oba výstřely ji zasáhly. První ji trefil do ramene. Druhý ji zasáhl v pohybu, když se otáčela. Nestor zahlédl, jak jí z tváře vystříkla krev jako obláček kouře.
Svezla se na zem jako loutka s přestřiženými šňůrkami.
Nestor se rychle vrátil k autu. Cestou si to rozmyslel. Hamburger mu stačit nebude. Zajde si na ten největší steak, jaký v tomhle zpropadeném městě mají.
Randy Boggs si zpočátku myslel, že ho v bance okradli.
Neměl s finančními institucemi nejlepší zkušenosti. Sice nikdy žádnou nepřepadl, ale několik georgijských a floridských bank se jako supi vrhlo na jejich rodinné nemovitosti poté, co jeho otec přestal splácet hypotéky.
Takže měl důvod k podezíravosti.
Když mu fešanda za okénkem podala jedenáct maličkých štůs-ků bankovek, tak maličkých, že vypadaly jako kostky z dětské stavebnice, zhrozil se, že si většinu peněz nechali jako poplatky nebo tak něco.
Pokladní zaregistrovala jeho poplašený výraz a zeptala se: „Je něco v nepořádku?"
„To je sto deset tisíc?"
„Ano, pane. Zdá se to málo, protože je to v nových bankovkách. Přepočítala jsem to jednou já a dvakrát tady stroj - ale jestli chcete, tak to udělám ještě jednou."
„To je dobrý, madam." Podíval se na Bena Franklina na svrchní stodolarovce a ten mu pohled opětoval tím svým potutelným úsměvem, jako by pro Boggse nebo kohokoli jiného bylo úplně normální držet v ruce takovéhle bohatství. Sto deset tisíc plus nějaké drobné - to díky úrokům, o kterých se zmiňoval Jack Nestor.
„Jenom jsem čekal, že sto tisíc bude větší hromada."
„Kdybych vám to dala ve čtvrťákách, tak by byla."
„To se ví."
„Budete si přát doprovod? Ostrahu nebo tak?"
„Ne, madam."
Boggs nacpal peníze do papírového pytle a odešel. Hodinu se jen tak potuloval centrem Atlanty. Žasl, co všechno se tu změnilo. Ulice byly čisté a upravené. Přišlo mu k smíchu, kolik jich má v názvu broskvoně - vzpomněl si, jak se jeho táta kdysi pošklebo
val, že si je dávají aspoň do názvů, když ve skutečnosti jich tu mají pět a půl. Minul ulici, která se honosila názvem Bulvár, a to ho taky rozesmálo.
V tomhle městě se člověk klidně mohl smát nahlas a nikdo ho nepokládal za blázna - pokud se tedy nakonec smát přestal a šel si po svém. Boggs zaskočil do obchodu se zavazadly a koupil si drahýbatoh z černého nylonu, protože po něm odjakživa prahl, po takovém tom, co je dělaný na dlouhé túry. Přendal do něj peníze a rezervní košili a to mu připomnělo, že by si měl pořídit něco na sebe.
Narazil na nóbl obchod s pánskými oděvy, ale odradily ho podivné bezhlavé figuríny ve výloze. Šel dál, dokud nenarazil na staromódnější obchod, kde zůstávali věrni polyesteru a béžové a hnědé barvě. Koupil si béžový konfekční oblek, žlutou košili, dvoje černočervené ponožky a proužkovanou kravatu. Připadalo mu, že leckde by takové oblečení působilo moc formálně, a tak si ještě přikoupil dvoje úpletové hnědé kalhoty a dvě modré sportovní košile s krátkým rukávem. Napadlo ho, že si nechá nové věci rovnou na sobě a poprosí prodavače, ať mu džíny a flane-lovou košili zabalí. Ale mohlo by jim to připadat divné a mohli by si ho zapamatovat.
I když na tom nejspíš vůbec nezáleží. I kdyby si ho zapamatovali, tak co? Neprovedl nic protizákonného. A kdyby jim připadal podivínský, co je na tom? U zazobaného podnikatele z obchodní čtvrti, který se z rozmaru rozhodl koupit si oblečení a rovnou v něm jít domů, by se nad tím nikdo nepozastavoval.
Jenže on není podnikatel. Je bývalý mukl. Který měl zakázáno opustit New York. A tak rychle zaplatil a zmizel.
Vešel do hotelu Hyatt a procházel se kolem vodotrysků. Boggs měl hotely odjakživa rád. Viděl v nich dobrodružná místa, kde nic není stálé, odkud člověk může kdykoli odjet někam jinam, pokud ho omrzí. Líbily se mu konferenční místnosti, kde se každý den setkávají cizí lidé a dozvídají se věci užitečné pro jejich práci nebo se učí něco nového, třeba jak investovat do nemovitostí nebo jak se stát dealerem kosmetiky Mary Kay.

Každý hotelový host někam cestuje.
A kdo někam cestuje, ten je šťastný, o tom Randy Boggs nepochyboval.
Vešel do jedné z umýváren a v dokonale čisté kabince se převlékl do obleku. Pak mu došlo, že si ještě nepřezul obnošené mokasíny, co mají na jazyku ocelovou penci z roku 1943. Odpoledne si koupí nové. Nějaké elegantní. Třeba z aligátoří nebo hadí kůže. Prohlédl si svůj odraz v zrcadle a dospěl k názoru, že by potřeboval nachytat sluníčko, byl bledý jako tvaroh. A taky se mu nelíbil účes - dneska už skoro nikdo nenosí vlasy takhle ulízané dozadu. Teď frčí rozčepýřenější, míň uplácané. Takže se hned po obědě vypraví k holiči.
Vyšel z toalety a zamířil do kavárny. Usadil se a servírka mu bez vyzvání donesla ledový čaj. Dočista na tenhle jižanský zvyk zapomněl. Objednal si steak - už druhý od svého propuštění a mnohem chutnější než ten první, s česnekovou topinkou a pivem Michelob. Boggsovi připadalo, že je to jeho první skutečné jídlo na svobodě.
Ve tři hodiny už měl koupené nové boty a na hlavě nový sestřih a uvažoval, že nasedne na vlak a pojede na letiště. Ale v hotelu se mu tak líbilo, že se tam rozhodl přenocovat.
Zapsal se v recepci a požádal o pokoj co nejníž.
„Jistě, pane. Žádný problém."
Zašel si pokoj prohlédnout, vyzkoušel si postel. Blízkost zdí ho uklidňovala, teprve teď si uvědomil, že je z prostornosti Atlanty celý nesvůj. V ulicích New Yorku, které kvůli vysokánským budovám působily jako kaňony, se cítil mnohem bezpečněji. V Atlantě si připadal příliš odhalený. Chvilku si v šerém pokoji zdříml a pak zamířil na večeři. Spatřil prodejnu letenek a vešel dovnitř.
Zeptal se fešandy za pultíkem United Airlines, kde je podle ní hezky.
„Jak to myslíte, hezky?"
„Kam bych si měl zaletět."
„Ehm..."
„Někam do zahraničí."
„Nádherná je třeba Paříž. Duben v Paříži, to víte..."
Randy Boggs zavrtěl hlavou. „Neumím francouzsky. S tím bych mohl mít potíže."
„Chystáte se někam na dovolenou? Máme tu cestovní kancelář. Nabízejí spoustu výhodných zájezdů."
„Kdepak, uvažuju, že bych se někam přestěhoval." Do oka mu padl plakát. Průzračná modrá voda olizující bělostný písek. „Jaké je to v Karibiku?"
„Mně se tam strašně líbí. Loni jsem byla v St. Martinu. Skvěle jsme si to tam s kamarádkami užily."
Páni, ten písek vypadá neodolatelně. Dal by si říct. Ale pak se zamračil. „Vypršela mi platnost pasu. Potřebujete ho, když tam jedete?"
„Do některých zemí ano. Do jiných vám stačí rodný list."
„Jak to poznám?"
„Zkuste si koupit průvodce. Kousek odtud je knihkupectví. Na rohu zahněte doprava a jste u něj."
„To je nápad."
„Taky by se vám mohlo líbit na Havaji. Pláže jsou tam stejně hezké jako na ostrovech."
„Havaj...," pokýval hlavou Boggs. To by taky nebylo od věci. Stačí si prostě koupit letenku, odletět, kam se mu zachce, a může celé dny polehávat na pláži.
„Mohla byste mi zjistit, kolik stojí letenka?"
Začala ťukat do počítače. Boggs zaváhal a pak vyhrkl: „Nechtěla byste si se mnou zajít na večeři?"
Žena zrumněla a nespouštěla oči z monitoru. Boggs by nej-radši vzal svoje slova zpátky. Překročil hranici, udělal něco, co lidé tady ve vnějším světě - lidé, co se ubytovávají v hotelu Hyatt a kupují si letenky - nedělají, protože se to nesluší.
Stydlivě vzhlédla. „Víte, já mám přítele."
„Jasně." Boggs zrudl jako školák. „Nezlobte se."
Zdálo se, že ji tou omluvou zaskočil. Pak se usmála. „Nic se nestalo. Na pozvání na rande ještě nikdo neumřel." Když se vrátila pohledem k monitoru, Randy Boggs si pomyslel: Tak tohle je opravdový svět... Chvilku mi potrvá, než si na něj zvyknu.
Sam Healy usazený na gauči se zahleděl přes trávník a pomalu zavěsil telefon, který mu oznámil tu hroznou novinu. Chtěl vstát, ale nohy ho neposlouchaly. A tak zůstal sedět a pozoroval
Courtney, jak si hraje s umělohmotnými kostkami. Zhluboka se nadechl. Za časů jeho dětství se kostky vyráběly ze dřeva a prodávaly se v těžkých krabicích z vlnité lepenky. Ty, co si z nich holčička stavěla hrad, byly z čehosi podobného polystyrenu. Prodávaly se v obrovském kbelíku z plexiskla.
Hrady... Co jiného by si mohlo stavět Runino děcko?
Pohádkové hrady.
Sam Healy civěl na pestrobarevné čtverce, kolečka a sloupky a nepřemýšlel ani tak o hračkách svého dětství, jako spíš o násilí, kterého jsou někteří lidé schopni.
Dalo by se čekat, že detektiv od pyrotechniků bude mít hroší kůži, pokud jde o záležitosti, jako je střelba. Tím spíš, když pracuje v New Yorku, kde dochází skoro ke dvěma tisícům zabití ročně. Jenže Healy by obratem namítl, že tak to není. Práce u pyrotechniků má svoje specifikum: Pracuje se s technikou, ne s lidmi. Většinou se buďto zneškodňují výbušniny, nebo se provádí ohledání místa činu po výbuchu, a když tam pyrotechnik dorazí, těla případných obětí bývají dávno pryč a nejbližší příbuzné už někdo informoval.
Jenže teď nebyl v práci a nemohl dál odsouvat to, co musel udělat.
Vstal a v rameni mu přitom luplo - památka na trubkovou bombu s černým prachem, se kterou se před několika lety

seznámil poněkud důvěrněji, než mu bylo milé. Zarazil se, znovu se zadíval na holčičku a pak došel k televizi. Běžel v ní nějaký starý western. Špatné barvy, špatní herci. Vypnul to.
„Hele, ten chlap se zrovna chystal zlikvidovat tři padouchy. Jsi přece policajt, Same. Měl bys na tyhle věci koukat. Ber to jako doplňující vzdělání."
Posadil se na odřený zelený gauč a vzal Rune za ruku.
„Ale ale, copak má tohle znamenat?" zeptala se. „Chystáš se mi sdělit, že ses rozhodl vrátit k rodinnému krbu? Já to nějak překousnu, Same."
Ohlédl se do obýváku po Courtney. Když viděl, že si spokojeně hraje, se sklopenýma očima Rune oznámil: „Volali mi z šestého okrsku. Na molu u tvého hausbótu došlo ke střelbě." „Cože?"
„Odnesla to nějaká holka stejně stará jako ty. Dva zásahy. Jmenuje se Claire Weismanová."
„Claire se vrátila?" zašeptala Rune. „Ne, panebože, to ne! Je mrtvá?" Nespouštěla oči z Courtney.
„Je v kritickém stavu. Leží v nemocnici svatého Vincenta."
„Panebože..." Rune se tiše rozplakala. Pak se přeskakujícím hlasem zeptala: „Spletli si ji se mnou, že jo?"
„Nemají žádné podezřelé."
„Ale ty víš, kdo to udělal."
„Boggs a ten druhý chlap, ten tlusťoch. Jack Nestor."
„Určitě to byli oni. Vrátili se mě zabít." Ze zarudlých očí jí čišelo zoufalství. „Já..." Přitiskla si dlaně k ústům. „Nenapadlo mě, že se Claire vrátí." Upírala zrak na Courtney.
Healy ji objal a řekl: „Zavolám to těm detektivům. Těm, co pátrají po Boggsovi a Nestorovi. Kvůli pokusu o vraždu prosmýčí celé město."
„Prosím," zašeptala. „Prosím, prosím..."
„Clairina matka už je na cestě. Letí sem z Bostonu."
„Musím se za ní jet podívat."
„Dovezu tě tam."
„Mrzí mě to," řekla Rune.
Té ženě bylo něco málo přes padesát. Nevěděla, jak zareagovat, a tak udělala to jediné, co ji napadlo - objala Rune kolem ramen a řekla jí, že musejí být obě statečné.
Clairina matka byla zavalitá, na sobě měla volné šaty z modrého saténu. Ve vlasech se jí střídaly černé pramínky s úplně bílými, takže vypadaly rozcuchaně, i když je měla dokonale upravené a nalakované. V ruce mačkala cosi, co Rune pokládala za zmačkaný papír, ale z chuchvalce se vyklubal naškrobený bílý kapes-níček, jaké mívala v oblibě Runina babička.
Rune se zadívala na postel. Claire v ní skoro nebylo vidět. Pokoj ozařovala tlumená světla, jako by se doktoři báli, že v příliš velkém jasu by ji tím spíš mohl opustit život. Rune se k ní sklonila. Levé rameno a paži měla Claire v obvazech a levou tvář jakbysmet. Z nosu a z díry v krku jí vedly hadičky k lahvičkám na podlaze. Na monitoru nad její hlavou výstražně blikaly zprávy
o jejím pulzu, tlukotu srdce, dechu nebo bůhvíčem vlastně. Křivky byly nepravidelné. Rune by byla radši, kdyby obrazovku otočili obráceně.
„Kde je Courtney?" zeptala se jí paní Wiesmanová, aniž spustila pohled z dcery. „Claire říkala, že ji nechala u vás."
„Čeká venku u sestřiček. Říkala jsem si, že by neměla vidět Claire v tomhle stavu."
Zavládlo napjaté mlčení, jak se to stává mezi dvěma lidmi, které nespojuje nic než žal.
Po chvilce Rune prolomila ticho: „Máte tu kde bydlet?"
Žena ji nevnímala. Zírala na Claire a pak se Rune zeptala: „Máte děti?"
„Kromě Courtney ne."
Paní Wiesmanová se po Rune podívala. „Řekla jste jí něco? Myslím Courtney. O tom, co se stalo."
„Řekla jsem jí, že maminka je nemocná a že přijede babička. Je v pohodě. Ale potřebovala by se pořádně vyspat."
„Nechám si ji u sebe," prohlásila paní Wiesmanová.
Rune zaváhala. „Jistě."
„Má s sebou svoje věci?"
Oblečení, co jsem jí koupila já... Hračky, co jsem jí dala já... Ale nahlas řekla: „Claire jí tu toho moc nenechala."
Paní Weismanová to nijak nekomentovala.
„Musím už jít, mám práci," omluvila se Rune. „Zavoláte mi, až se probere?" Napsala na zadní stranu účtenky z restaurace, kterou vyhrabala v peněžence, jméno, adresu a telefon Sama Healyho. „Tady teď bydlím."
Žena přikývla a Rune by ráda věděla, jestli ji vůbec vnímala.
„Kdo jí mohl něco takového udělat?" zeptala se paní Weismanová dutě. „Zloděj? Claire nevypadala na bůhvíjak bohatou. Myslíte, že už je to tady jako v Kalifornii? Víte, co myslím, jak tam střílejí do lidí na dálnici jen tak pro zábavu."
Potřásla hlavou, jako by na odpovědi nezáleželo.
„Já nevím," pokrčila rameny Rune. Clairina matka sama brzo zjistí, jak to bylo. Není důvod jí to teď zdlouhavě vysvětlovat.
Ale něco by Rune dodala strašně ráda. Strašně ráda by se té chudince svěřila, na co zrovna myslí. Že už jí ani za mák nezáleží
na té reportáži, že je jí fuk, kdo zabil Lance Hoppera. Že jí záleží jenom na jediném - najít ty dva, Randyho Boggse a jeho obézního kamarádíčka Jacka.
Nějak se vetře do Networku - Bradford jí pomůže -, ukradne svoje nahrávky a poznámky, posbírá všechny zmínky o tom, kde se Randy v posledních deseti letech zdržoval, kam rád jezdí, co chce v budoucnu dělat. Určitě v těch

materiálech vykutá nějaké vodítko, které ji k němu dovede. Najde jeho i Jacka a postará se, aby tentokrát za mřížemi skončili oba.
Ale když si uvědomila, že Claire možná zemře a její matka si odveze Courtney do Bostonu, pomyslela si, že ty dva možná vůbec nepředá policii.
Rovnou je vlastnoručně zabije.
Bradford Simpson se vykrucoval.
„Piper tě chce nejdřív uškrtit a pak rozsekat na osminy. Roz-čtvrtit je prý málo."
„Hele, jenom se potřebuju dostat do redakce."
„To je pěkná pitomost," opáčil stážista. „Být tebou, tak se Piper vyhýbám co největším obloukem. A už vůbec bych s ní nechtěl být pod jednou střechou."
Seděli v baru Kellys na jižním konci Columbus Avenue, za rohem od Networku. Ošumělý podnik jako by se ne a ne rozhodnout, jestli chce být útočištěm pro byznysmeny, kteří si vyměňují interní informace, nebo pro přívržence IRA rozebírající politiku.
Rune objednala Bradfordovi další martini, reportérské pití. Doufala, že jí to pomůže vyloudit z něj souhlas. Znovu ho poprosila, aby jí pomohl dostat se do Networku, a zakončila srdceryvným „Prosím tě!"
„Proč? Řekni mi proč."
„Nemůžu. Ale je to fakt strašně důležité."
„Tak mi to aspoň naznač." Odborně napíchl olivu. Lidi z Connecticutu to s martini umějí.
„Radši se neptej. Určitě bys to nechtěl vědět."
„Tomu říkám upřímná odpověď. Ne že by se mi zamlouvala, ale aspoň je upřímná."
„Co ti to udělá?" namítla Rune.
„Mohli by mi dát padáka a poslat mě do vězení na Rikers Islandu."
„Kdyby se mě někdo ptal, řeknu, že jsem se dovnitř proplížila sama. Slibuju. Nezničím ti kariéru. Vím, jak moc ti na ní záleží. Prosím tě, pomoz mi. Jenom protentokrát."
„Ukecávat teda umíš," poznamenal.
„A to jsem se ještě ani pořádně nezačala."
Mrkl na hodinky. „Co po mně chceš?"
„Nic náročného."
„Jenom odvést pozornost vrátného, aby ses mohla vkrást dovnitř?"
„Ne, je to mnohem snazší. Jenom vypnout alarm dole u únikového východu, otevřít mi a pustit mě dovnitř. Maličkost."
„Kristepane." Bradford se při té představě zatvářil jako hromádka neštěstí. Hodil do sebe poslední doušek martini.
„Podívej se na to z lepší stránky," řekla mu Rune. „Jestli tě vážně zabásnou a pošlou na Rikers Island, aspoň na vlastní kůži okusíš, jaký je život za mřížemi. Tomu se říká neopakovatelná příležitost."
Neprobíhalo to úplně tak, jak si představovala.
S Bradfordovou pomocí se dostala dovnitř. Dokonce nepozorovaně proklouzla až ke svému bývalému stolu.
Potíž vězela v tom, že už tam byl někdo před ní.
Všechny materiály o Boggsovi zmizely.
Rune prohledala každičký šuplík, každičkou poličku, každičký sežmoulaný pytlík z obchoďáku pohozený pod stolem. Ale po materiálech o Randym Boggsovi jako by se slehla zem. Všechny nahrávky, záložní kopie i poznámky byly pryč.
Kdo to udělal? dumala.
Zůstala sedět za stolem až do šesti, kdy začal přímý přenos zpráv. Když všichni upírali pozornost ke vzdálenému konci studia, Rune nepozorovaně přistoupila k elektrikáři, mohutnému muži v džínách a bílém pruhovaném tričku. Na hlavě měl baseballovou čepici. Usrkával kávu z papírového kalíšku a sledoval moderátorku, atraktivní Asiatku, která zrovna referovala o starostově tiskové konferenci.
„Nazdárek, Rune," pozdravil a zase se zadíval k vrčícím kamerám. „Vítej zpátky."
„Danny, potřebuju pomoc," řekla Rune.
„Pomoc?"
„Jsi tady ve studiu každý den, že jo?"
„Jo. Makám přesčas, abych si mohl koupit jachtu."
„Někdo se mi hrabal ve stole. Nevšiml sis náhodou, kdo to byl?"
Dál upíjel kafe a vyhýbal se jejím očím. „Hele, mě vynech..."
„Danny..."
„Myslel jsem, žes dostala padáka."
„Taky že jo. Ale potřebuju, abys mi pomohl. Prosím."
Díval se na moderátorku, jejíž krátké vlasy se ve světle reflektoru leskly jako modročerný drahokam. Povzdechl si.
„Viděl jsem to."
„Kdo to udělal?"
„Ach jo..."
Randy Boggs neseděl v letadle už roky, ale k jeho překvapení se skoro nic nezměnilo. Připadalo mu, že mezi stevardy je víc mužů, a jídlo se mu zdálo chutnější - ale to druhé bylo nejspíš těmi blafy, co mu posledních třiatřicet měsíců a patnáct dní servírovali na erárních kovových tácech.
Měl na paměti, co mu řekla úřednice United Airlines, u které si kupoval letenku - že na pozvání na rande ještě nikdo neumřel -, držel se toho i na palubě letadla a flirtoval s letuškami.
Zdřímlo si a něco se mu zdálo, teď už si ani nepamatoval co, pak se zhoršilo počasí a naskočilo upozornění, že si cestující

mají zapnout bezpečnostní pásy. Nevadilo mu létání, ale uvnitř letadel se mu nelíbilo. Neměl rád ten suchý, stojatý vzduch. A krom toho se člověka pokoušeli oblbnout. Vždyť letí rychlostí pět set mil za hodinu! Ale aerolinky se mu snaží nabulíkovat, že je v restauraci a v kině. Randy Boggs by si přál, aby letadla měla velká vyhlídková okna. Páni, to by bylo něco, dívat se, jak se kolem míhají mraky jako stromy při jízdě po silnici.
Přemýšlel o svých sto deseti tisících dolarech. O své poukázce na lepší život. Otec tomu říkával „kapitál". (Randy se jako dítě domníval, že myslí nějakého kapitána.) Teď ho má a něco s ním provede. Něco opravdu rozumného.
Napadlo ho, že by mohl peníze investovat do obchodu s oblečením na Havaji. V tom krámu v Atlantě se mu vážně líbilo. Líbilo se mu, jak to tam voní - připadalo mu, že po kolínské -, a zrovna tak se mu líbily vyrovnané řady oblečení na chromovaných ramínkách. A líbilo se mu, jak prodavači pózují se založenými pažemi před nablýskanými pultíky.
Když se obchody moc nehý
bají, člověk může vyjít ven, kde je pořád krásně teplo, zapálit si cigaretu a procházet se po chodníku pod palmami.
Zajímalo by ho, kolik by stálo otevřít si na Havaji krámek s oblečením.
Koupit si prodejnu. Na takovou investici by byl pyšný. To by bylo něco jiného než ty hloupé nápady, které už si vyzkoušel -lovení humrů, prodávání zázračných vodních filtrů, výroba poutačů.
Ale taky by místo toho mohl investovat peníze na burze. Roz-jařila ho představa, jak ho do práce vozí šofér, on má na sobě svůj béžový oblek a aligátoří mokasíny a jezdí výtahem do nějaké nóbl kanceláře na Wall Street.
Pilot oznámil, že budou přistávat, a Randy vyhlédl z okna.
Hlavou se mu honila otcova slova:
Posloucháš mě, mladej pane, dáváš pozor? Jestli ne, nařežu ti, až zmodráš. Pojď sem, synku, pojď sem. Tohle si zapiš za uši: Nepracuj nikdy pro nikoho jinýho. Neber si hypotéku na barák. Chtěj peníze na ruku, a ne sliby...
Ačkoli to, co mu otec radil, by se dalo říct i mnohem stručněji: Nebuď jako já.
Letadlo se prudce naklonilo a vrčení motorů se zpomalilo. Randy Boggs zhasl světýlko nad hlavou, přilepil tvář k okénku a vyhlížel do tmy. Zdálo se mu, že v dálce zahlédl pobřeží, že zahlédl vodu. Co však spatřil rozhodně, to byla rychle se přibližující ranvej, země mu nedočkavě spěchala v ústrety jako milenka a dychtila ho uvítat do nového života.
Vloupání trvalo Rune všehovšudy pět minut.
Na osobním oddělení Networku nebyla ani živá duše. Rune s pomocí nožíku na dopisy překonala dva zámky na skříňkách s dokumenty. Když objevila naditou složku, kterou hledala, spěšně do ní nakoukla, zastrčila si ji do podpaží a utekla.
V automatu s celonočním provozem si objednala večeři - řecký salát s extra porcí ančoviček a velkou sklenici jablečného džusu. (Ten jí připomněl Courtney a dolehla na ni osamělost. Radši objednávku odvolala a namísto džusu si dala kafe - kofein teď stejně potřebuju víc, přesvědčovala se.) Rozložila si na stolku ukradenou složku a zahloubala se do ní. Chuť k jídlu ji přešla, ještě než snědla půlku salátu, ale kávu vypila až do dna. Pak se rozhlédla po telefonu, došla k němu a zjistila si na informacích číslo Lee Maisela. Teprve když číslo vyťukala, všimla si, že je půlnoc.
Přemýšlela, jestli ho vzbudí.
Vzbudila.
„Ano, prosím?" ozval se producentův nejistý, rozespalý hlas.
„Lee, tady Rune. Musím s vámi nutně mluvit. Je to urgentní."
„Urgentní? Co se děje? Kolik je hodin?"
„Musím s vámi mluvit."
„Stalo se vám něco?"
„Ne, nic mi není. Zjistila jsem něco o vraždě Lance Hoppera. Nebylo to žádné náhodné zabití. Randyho a Jacka si někdo najal, aby ho zavraždili."
„Co to povídáte?" Teď už mluvil mnohem zaujatěji, byl ve střehu. Novinář pídící se po faktech.
„Byla to nájemná vražda."
„Ale kdo by chtěl Lance zabít?"
„No..." Rune teď taky zněla nejistě, ale s rozespalostí to nemělo nic společného. Šeptem dokončila: „Byla to Piper."
„Cože?" Maisel si odkašlal.
Rune zaslechla zašustění látky. Představila si producenta, jak vstává, spouští nohy na podlahu a sahá po bačkorách.
„Piper si je najala, aby Lance zabili."
Zase odmlka. Vyčkával. Zase si odkašlal. „To je špatný vtip."
„Říkám pravdu, Lee."
„Ale no tak, Rune. Proč by ho chtěla zabít?"
„Někdo mi sebral ze stolu všechny materiály o Randym Bogg-sovi, nahrávky i poznámky. Všechno je pryč."
„Kdo?"
„Danny Turner, hlavní elektrikář na pláce, mi prozradil, že to byla Piper."
Maisel nic neříkal.
„Pamatujete, jak se jí do té reportáže nechtělo, jak se mě od toho pokoušela odradit? Jak se mě snažila vyexpedovat do Londýna? Chtěla se mě zbavit."
„Ptal jsem se, proč by se měla zbavovat Lance Hoppera," řekl Maisel.
„Protože se jí chystal dát padáka. Prohlédla jsem si její osobní složku..."
„Cože? Kde jste k ní přišla?"
„Ále, tak prostě... A víte, co jsem zjistila? Že se ji Hopper rok před svou smrtí pokoušel vyšpicovat. Piper si na něj podala dvě stížnosti ke Komisi pro rovné příležitosti. Nakonec se to zametlo pod stůl, ale existuje o tom spousta záznamů - byla to hotová válka."

„Rune, kvůli práci se lidé nezabíjejí."
„Obvykle možná ne - ale znáte Piper, jaká je cholerička. Sám jste mi tvrdil, že práce je pro ni vším. A kolik si vydělává? Milion ročně? To jako motiv vraždy stačí."
„Ale jak by si sehnala profesionální zabijáky? Tohle je prostě..."
„Kde že to pracovala? V Africe, v Nikaragui, na Středním východě. Mohla tam narazit na nějaké žoldáky. Ten tlusťoch - Jack -vypadal na vojáka. A Randyho si nejspíš najal jako pomocníka."
Maisel o tom přemýšlel. Už nepůsobil tak skepticky jako ještě před chvílí. „Pokračujte," vybídl ji.
Rune si připadala jako žonglér. Byla to fuška, udržet všechny kousky příběhu naráz ve vzduchu a nenechat žádný upadnout. „Pamatujete se, jak umřel pan Frost, ten nový svědek? Nebyla to žádná nešťastná náhoda. Piper znala jeho jméno. Z mojí reportáže. Poslala toho tlusťocha, aby ho zabil. A co se stalo pak? Všechny nahrávky zmizely. Věděla, kam jsem schovala záložní kopii rozhovoru s Frostem. A taky věděla, jak se dostat do počítače a ukrást originál."
Ticho na druhém konci linky přímo bilo do uší - sálalo z něj soustředění, jak Maisel vážil její slova, a taky šok. Ale možná i vzrušení, které opanuje každého reportéra, když zavětří námět na senzační reportáž. Když se konečně ozval, znělo to skoro, jako by mluvil sám k sobě. „Působila až moc sebevědomě, když měla spatra moderovat to živé vysílání."
„Jako by celou dobu věděla, že k tomu dojde," souhlasila Rune.
Dlouhá odmlka. „Zahráváme si s atomovou bombou, Rune. Zakládá se to na spoustě spekulací. Neexistují žádné přímé důkazy, které by ji s tou vraždou spojovaly."
„Já stoprocentně vím, že to udělala, Lee."
„Stejně jako jste stoprocentně věděla, že je Boggs nevinný?"
Na to Rune neměla co říct. Producent pokračoval: „Dovolte, abych se vás zeptal na jedno. Máte vztek, že vás Piper vyhodila a že jste přišla o reportáž. Šla byste proti ní, i kdyby se to nestalo, i kdybyste byla nezaujatá novinářka?"
„Ano. Možná neexistují žádní očití svědkové, ale mám spoustu nepřímých důkazů."
Maisel se na chvilku odmlčel. „Budu muset zavolat Danu Sem-pleovi. Budu..." Hlas se mu vytratil. „Semple..."
„O čem přemýšlíte, Lee?" naléhala Rune. Vzpomněla si, jak Semple přijel limuzínou vyzvednout Piper po té jejich společné
večeři ve francouzské restauraci. „To snad ne - myslíte, že v tom jede taky?"
„Měli spolu poměr. On a Piper. Někdy v té době, kdy zemřel Hopper."
„A Semple po Hopperově smrti získal jeho místo! Co budeme dělat, Lee?"
„Nezavěšujte," poručil jí Maisel. „Vyřídím si pár hovorů." Slyšela, jak z mobilu zavolal Jimu Eusticeovi a líčí mu, co si Rune myslí. Pak zatelefonoval Timothymu Kruegerovi, právníkovi Net-worku, který byl u toho, když Rune dostala padáka. Potom mluvil naráz s Kruegerem a policií. Vypadalo to, že se všichni sejdou za půl hodiny v Networku - ve studiu E, starých nepoužívaných prostorách v suterénu, kde je nikdo nebude rušit.
Maisel domluvil a vrátil se na Devnou linku. „Jste tam, Rune?"
„Jsem."
„Mluvil jsem s Jimem a s právním oddělením."
„Slyšela jsem."
Maisel jí potvrdil, že se ve studiu E mají sejít se dvěma detektivy z oddělení vražd.
„Přijdu tam," slíbila Rune.
„Počkejte, dokud nedorazí policie. Aby vás předtím Piper náhodou nezahlédla."
„Jasně."
„To je teda průšvih," zamumlal. Ale unikl mu jen ten jediný projev emocí. Vzápětí byl zase profesionál každým coulem, hotový Edward R. Murrow. „Odvedla jste kus práce, Rune," pochválil ji. „Ať už to dopadne jakkoli, vyznamenala jste se. Uvidíme se za půl hodiny."
Byly to nejdelší minuty jejího života.
Bylo po půlnoci, ale televize nikdy nespí a Rune se bála, že kdyby přišla do studia E dřív než Maisel nebo policie, noční hlídač by si jí mohl všimnout a mohlo by se to donést Piper nebo Danu Sempleovi.
A tak zůstala sedět v řecké restauraci, poklepávala nohou o zem a užírala se palčivým pocitem zrady.
Krom toho se bála. Vzpomínala na chvíle strávené o samotě s Piper, pouhopouhé centimetry od ní, od vražedkyně, která má srdce stejně ledové jako pohled v očích.
Po čtvrt hodině už to nevydržela, vyšla z bistra a vydala se do Networku. Proklouzla dovnitř dveřmi, které kvůli ní Bradford poupravil, a vykročila chodbou vedoucí skrz živější část studia.
Opodál se ozvaly kroky. Rune ztuhla.
Ale byl to jen Bradford.
„Co se děje?" zeptal se, když spatřil její vystrašený výraz.
Rune se rozhlédla. „Zůstane to jen mezi námi dvěma, jo?"
„Přísně tajné," zašeptal. „Lance Hoppera nechala zabít Piper Suttonová."
„To myslíš vážně?" užasl Bradford.
„Na to vezmi jed," ujistila ho Rune. „Chtěl jí dát vyhazov. Zjistila to a najala si Boggse a jeho kamaráda, aby ho zabili."
„Kristepane!"
„Mám schůzku s Leem ve studiu E." Tvář se jí roztáhla v úsměvu. „Až ji šoupnou do vězení, umluvím ho, aby mě nechal natočit tu reportáž."
„Tebe?"
„To se ví. Proč by ne?"
Bradforda očividně žádný důvod nenapadal, a tak jen pokýval hlavou. Nakonec řekl: „Páni, ty ses teda vypracovala od

převrácených nákladňáků s čpavkem. Co kdybysme si pak, až budeš mít z krku tu schůzku, zašli někam na pivo?"
„A co takhle na šampus?" opáčila Rune.
„Platím já," prohlásil.
Budova Networku byla učiněný labyrint - rozlehlá a spletitá jako obří škola.
Rune cestou do studia E, zastrčeného na konci několika potemnělých chodeb, několikrát zabloudila. Aspoň už si nemusela dělat starosti, že si jí někdo všimne. Studio se krčilo v naprosto opuštěné části budovy.
Vešla dovnitř a zamávala Lee Maiselovi, který seděl na otlučené otáčivé židli, pohroužen do závažného hovoru s kýmsi oto
čeným k Rune zády. buď to byl Jim Eustice, nebo ten právník, Tim Krueger. Policisté ještě nedorazili.
„Pojďte dál, Rune," vyzval ji Maisel. Pokývl směrem k její ruce. „To jsou ty papíry z osobního?"
„Ano," přitakala.
„Fajn." Maisel k ní došel a převzal je od ní.
Rune se posadila ke stolu, obrátila se k druhému muži a užuž měla na jazyku otázku, kdy dorazí policie. Ztuhla jako solný sloup.
Ten muž byl Jack Nestor.
Přejel ji pohledem od hlavy k patě a prohlásil: „Tak vidíš, Lee, povídal jsem ti, že jsou jedna jako druhá. Žádný div, že jsem omylem sejmul nesprávnou."
Připadala si jako tenkrát, když si dala tři margarity za sebou a příšerně se opila - hlava se jí točila jako na kolotoči, tělo měla jako z hadrů.
Napjala se, že vyskočí ze židle, ale Jack zavrtěl hlavou. „Nech toho, nenamáhej se." Ukázal jí pažbu pistole vykukující zpoza opasku.
Rune zase povolila svaly. Nemá to cenu. Není kam utéct, i kdyby se nakrásně dostala přes Maisela - jako že se stejně nedostane. Zavřel dveře a opíral se o ně.
Myšlenky jí uháněly jako o závod, snažila se pochopit, o co vlastně kráčí. „Takže jste to byl vy?" zašeptala. Maisel s povzdechem přikývl.
„Když jsem s vámi mluvila, tak jste jenom předstíral, že telefonujete s Eusticem, Kruegerem a policií..." „Tak tak, Rune. Žádní policisté nedorazí." „Potřeboval jste mě sem vylákat. Abyste mě mohl zabít." Maisel mlčel.
„Hajzle jeden," sykla Rune.
Jack měl na sobě proužkovanou košili s krátkým rukávem, kterou jen tak tak zapnul přes odulé břicho, šedé plandavé kalhoty a neforemné okopané boty s kulatou špičkou. Pátravě si Rune změřil, pak zvedl kalíšek s kávou a hlučně usrkl.
„Mrzí mě to, Rune. Moc mě to mrzí." Maisel se na ni usmál, ale smutek a znechucení vepsané ve tváři tím nezamaskoval. Pomalu vyfoukl vzduch z buclatých tváří. Rune bylo jasné, že se dusí ve vlastní šťávě.
Dobře ti tak, pomyslela si.
Maisel do sebe obrátil svoje kafe jediným douškem. „Nevím, co vám říct. Snažil jsem se to všechno zarazit, abych vám nemusel ublížit."
„Má pravdu," přitakal Jack. „Pokoušeli jsme se odpravit Bogg-se ve vězení. Tím by se všechno vyřešilo..."
„Vy jste se..." Podívala se na Maisela, ale ten uhýbal před jejím pohledem.
„Zaplatil jsem svýmu kámošovi v Harrisonu, aby Boggse od-krágloval. Když jsi ho pak dostala ven, chtěl jsem to udělat sám. Jenže ten grázl prostě ne a ne zaklepat bačkorama."
„Takže Piper je v tom nevinně? Ale vždyť dělala, co mohla, aby tu reportáž zarazila."
„To se ví," přisvědčil Maisel. „Ta reportáž jí mohla poškodit image - nechtěla, aby vyšly najevo ty její někdejší stížnosti Komisi pro rovné příležitosti. Nesnáší, když za ni její vlastní války vede soud. Ale to, že se jí do té reportáže nechtělo, ještě neznamená, že ji hodlala stopnout."
„Ale vy jste mě naopak povzbuzoval, abych v ní pokračovala..."
„Kolovaly řeči, že v Hopperově smrti nemá prsty jen Randy Boggs. Potřebovali jsme, abyste našla důkazy, svědky. Vás jsme měli pod kontrolou."
Rune se Maisela zeptala: „Proč jste to udělal?"
„Copak to není jedno?"
„Mně teda ne!" odsekla Rune.
„Bejrút," prohodil Nestor.
„Drž hubu!" osopil se na něj Maisel.
„Ta reportáž, jak přitom umřeli ti lidi?"
„Jo."
„Nemusí nic vědět," zavrčel Maisel.
„Ale může," opáčil Nestor. „Podělals to, Lee. Tak to koukej aspoň přiznat." Obrátil se k Rune: „Víš, že Lee byl před pár lety velká zpravodajská hvězda? Vyhrál tu jejich posranou cenu."
Vzpomněla si výstřižek o Pulitzerově ceně. Přikývla.
„Všecko to byl podvod. Ty rozhovory narafičil, jména místních si vycucal z prstu. Stejně se v těch arabáckejch jménech nikdo nevyzná. Tvrdil, že maj automaty, granáty a rakety. Všem tím sólokaprem vytřel zrak."
„Jacku!" okřikl ho Maisel pohněvaně.
Ale Nestor mluvil dál, jako by se nechumelilo: „Potíž byla v tom, že se toho chytila americká armáda a vydali se do tý vesnice, po zuby ozbrojení, jako by šli na medvědy. Nějaký arabácký děcko si prásklo po psovi nebo králíkovi nebo po čem a vojáci neudrželi prsty na spoušti v klidu a spustili palbu. Když se rozplynul kouř, ležela tam kupa mrtvejch Arabů a taky pár našich. Taková kamarádská přestřelka. A to všechno díky tady panu Reportérovi."

„Vy jste si celou tu reportáž vymyslel?" Rune nemohla uvěřit vlastním uším.
„O nic nešlo," odpověděl Maisel zatrpkle. „Chci říct, že o nic jít nemělo. Nenapadlo mě, že tomu bude kdokoli přikládat váhu. Snažte se mě pochopit - po reportážích je strašný hlad. Je potřeba zaplnit spoustu vysílacího času a pořádných zpráv je zoufale málo. A na záda vám v jednom kuse funí konkurence. Jenom jsem si vymyslel pár citací a pak se mi to všechno nějak vymklo z rukou. Ani ve snu mě nenapadlo, jaké to může mít důsledky."
„Ale mělo." Nestor se krutě zachechtal. „Včetně toho, že Lance Hopper se chystal prošetřit, co se stalo."
„A tak jste si najal jeho," Rune trhla hlavou směrem k Nestorovi.
„Žoldáci a novináři držej v bojovejch zónách basu," odpověděl Nestor. „Není divu - když se tak nad tím zamyslíte, není mezi nima zas až takovej rozdíl. Byli jsme tam s Leem nějakou dobu spolu, vymetali bary - ty pitomý Arabové neuměj ani pořádně chlastat - a krátili si čas. Já pak odjel na Srí Lanku a vrátil jsem se do Kalifornie, kde jsem měl nějaký oplétačky a chvíli jsem si kvůli nim poseděl v chládku v Obispu. Když jsem odtamtud vypad, Lee mi brnknul a zaplatil mi letenku, že si potřebuje o něčem popovídat. Zbytek už každej zná..."
Maisel nevypadal dobře. Byl bledý jako stěna a potil se. Pod bradkou barvy pepř a sůl bylo vidět pevně semknuté rty. Rune by ráda věděla, co ho trápí víc - jestli to, že ho málem načapali při porušení novinářské etiky, nebo to, že musel nechat zabít několik lidí, aby se to ututlalo.
„Co Randy?" zeptala se.
„Boggs?" odfrkl si Nestor. „Ten budižkničemu? Narafičili jsme to na něj. Neměl o tý vraždě ani páru. Ten by nikoho nezabil, ani kdyby jemu samotnýmu šlo o kejhák. Vykopli ho v Maine z práce a zavolal mi, jestli na Floridě nehledaj někoho na rybářský čluny. Řekl jsem mu, ať za mnou přijede do New Yorku. Vymyslel jsem si nějaký kecy o kreditkách. Chtěli jsme to s Leem zaonačit tak, aby to vypadalo, že Hoppera oddělal. Pak bych ho zlikvidoval a nechal u něj vražednou zbraň. Trošku by to drhlo, jasně, ale policajti by měli oběť i pachatele a to by jim ke štěstí stačilo. Jenže ten blbec naběh přímo do policejního auta. Netušil, že to s Hopperem byla moje práce, a tak sehrál obětního beránka a nepráskl mě."
Všecko šlo jako po másle, dokud jsem si v novinách nepřečet, že ho chceš dostat ven. A tak jsem se sebral a přijel sem, abych to probral s Leem. Snažili jsme se tu reportáž spláchnout ze světa a přitom se jeden můj španělskej kámoš, co náhodou taky dřepí v Harrisonu, pokoušel Boggse odkráglovat, jenomže se mu to nedařilo. Pak jsi ho dostala ven a všecko se podělalo. Sbalil prachy a vzal roha."
Rune zalila horečná vlna šoku. Takže Randy je přece jen nevinný - aspoň do té míry, jak může být nevinný poté, co se zapletl s takovýmihle lidmi. Ztěžka polkla. „Pusťte mě, prosím. Nikomu nic neřeknu. Hopper je mi úplně fuk. Jenom mě prosím pusťte. Budu mlčet jako hrob."
Maisel se podíval na Nestora, ale ten nesmlouvavě vrtěl hlavou. „Nepřipadá v úvahu, Lee. Nedá se jí věřit."
„Rune, Rune...," povzdechl si Maisel.
Rune zatínala zuby. Cítila, jak se v ní vzdouvá spalující, neovladatelný vztek. Co všechno by mu chtěla vmést do tváře... Jenže ta slova jí nešla z pusy, a i kdyby se zmohla na to, aby je vyslovila, stejně by jim nerozuměl.
Nestor se napřímil. Rune bylo jasné, že teď je pánem situace on. Postřehl, že Lee ztrácí nervy, a věděl, že je načase, aby převzal otěže profík, než se všechno ještě víc zbabrá.
„Jacku, nemyslím, že...," začal Maisel.
Zabiják ho zvednutou rukou umlčel jako trpělivý učitel. „To nic, Lee. Nech to na mně."
„Ne, prosím, slibuju, že nikomu nic neřeknu." Rune upírala prosebný pohled na Maisela. Ten užuž chtěl něco říct, ale pak se odvrátil a posadil se.
Nestor vstal. Vytáhl zpoza opasku pistoli.
„Tyhle prostory jsou zvukotěsný, že jo?"
Maisel přikývl, aniž by se podíval na Rune.
Zabiják se rozhlédl a do oka mu padla třímetrová role zaprášeného papíru, co se používá jako pozadí. Dotáhl Rune k ní a srazil ji na zem. Nejspíš aby krev měla kam vsakovat.
Pak sklopil oči k pistoli, odjistil ji a zcela věcně namířil Rune na hlavu. Zaváhal. „Vídáš někdy obrázky?" zeptal se. „Výjevy, co se ti honí hlavou?"
Rune ze sebe mezi pláčem vypravila: „Co tím myslíte?"
Nestor zavrtěl hlavou. „Ale nic." Položil prst na spoušť.
„Ani hnout!" ozval se mužský hlas.
Do místnosti vtrhl Bradford Simpson s pistolí namířenou na Nestora. „Zahoď to!" zařval.
Nestor se znechuceně ohlédl, a když spatřil hysterii v jeho očích, odhodil zbraň na nejbližší stůl. „A ty seš sakra kdo?"
„Bradforde!" vykřikla Rune a rozběhla se k němu.
Mladík se teď plně soustředil na Maisela. Nestora, který si ho pobaveně měřil, už pustil z hlavy.
„Ty hajzle!" zařval. „Takže jsi ho zabil ty! Tys to byl!"
Maisel se díval na ústí pistole ani ne půl metru od své hrudi. Mlčel.
„Kde ses tu vzal?" nechápala Rune.
„Jdu ho zabít," prohlásil Bradford.
„Proč?"
„Protože Lance Hopper byl můj otec."
„Otec?" zamračil se Maisel.
Bradford na něj upíral rozzuřený pohled. „Moje matka pracovala jako sekretářka v televizní stanici, kde otec před dvaadvaceti lety dělal reportéra. Jsem jedno z těch nemanželských dětí Lance Hoppera, o kterých tak rád spekuloval bulvár. Až na to, že v mém případě to nebyly jen spekulace. Matka mi před čtyřmi lety prozradila, kdo je můj skutečný

otec. Rozjel jsem se za ním.
Zpočátku si myslel, že z něj chci tahat peníze nebo tak něco. Ale pak mu došlo, že se s ním chci jenom seznámit, líp se s ním poznat. Strávili jsme nějaký čas spolu. Oblíbil jsem si ho. Byl to v podstatě hodný člověk. Měl svoje chyby a slabůstky..." Bradford se ušklíbl. „Já sám jsem produktem jedné z těch slabůstek. Ale musel jsem ho obdivovat. Rozhodl jsem se, že se stanu novinářem, a přešel na jiný studijní obor. Chtěl mi dohodit místo tady v Networku, ale odmítl jsem, chtěl jsem si sehnat práci sám. Zažádal jsem si o stáž, vzali mě a to nám poskytlo záminku vídat se častěji. Neměli jsme stejné příjmení, takže nikdo netušil, jak to mezi námi je. Ale pak ho zabili... Strašně mě to sebralo. Uvěřil jsem, že to bylo tak, jak tvrdí policie, a nechal to plavat. Jenže když jsem před pár týdny třídil poštu, přišel mi pod ruku Bogg-sův dopis. Přečetl jsem si ho snad desetkrát. Začalo ve mně hlodat, jestli to s otcovou smrtí přece jen nebylo jinak, než rozhodl soud."
„Takže to ty jsi mi podstrčil ten dopis na stůl," vyhrkla Rune.
Bradford se usmál. „Ty jsi hotový křižák, Rune. Všichni ostatní by se na hledání skutečného vraha vykašlali. Ale tušil jsem, že ty to neuděláš."
„Takže jsi mě taky využil!"
„Řekněme, že jsem tě nastrčil před sebe a koukal se ti přes rameno. Čím víc věcí vyplouvalo na světlo, tím pevněji jsem věřil,
že v jeho vraždě musí mít prsty Piper nebo Dan Semple. Tys mě taky napadl, Lee - s tím Bejrútem se mi to nikdy moc nezdálo." Kývl hlavou k Rune. „Když mi Rune řekla, že se tu máte sejít -v nepoužívaném studiu -, došlo mi, že je to možná bouda, a tak jsem se tu schoval." Zalétl pohledem k opuštěnému kontrolnímu stanovišti.
„Hele, chlapečku," ozval se Nestor, „co kdybys nás prostě nechal bejt? Na všechno zapomenem. Půjdeš si po svým a my taky."
Ale Bradford ho ignoroval. Trhl hlavou směrem k aparatuře a řekl Maiselovi: „Mám nahrané každé tvoje slovo, Lee."
Maisel zavřel oči. Vypadal jako hromádka neštěstí.
Nestor si povzdechl a potřásl hlavou. „Teď už to nechám na tobě, Lee. Hezky se mi s tebou pracovalo." Popadl Rune za vlasy a vytáhl ji na nohy.
„Ne!" vykřikla.
Bradford na Nestora namířil pistolí, ale ten mu nevěnoval pozornost. Došel ke stolu a sebral svoji zbraň.
„Nech toho!" zařval na něj Bradford.
„Trhni si," zamumlal Nestor.
„Zastřel ho!" křikla Rune na Bradforda. „Dělej!"
Ale mladík tam stál jako opařený, oči vytřeštěné, pusu dokořán. Nestor na něj zamířil a vypálil stejně nevzrušeně, jako by do studánky házel minci pro štěstí. Rune nepostřehla, jestli ho trefil. Buďto se Bradford vrhl k zemi sám, anebo upadl. Maisel sklouzl ze židle a skočil do úkrytu pod stůl.
Nestor vlekl Rune pryč. „Jdeme, moje milá. Můžu potřebovat pojistku pro případ, že ten kluk zavolal policii."
„Ne! Ne, sakra!" běsnila a snažila se mu vykroutit. Ale sevřel její vlasy ještě pevněji a táhl ji za sebou dál.
„Sklapni," zasyčel.
Třeba Bradford vážně zavolal policii. Třeba venku čeká Sam Healy se stovkou dalších policajtů, pistole namířené na dveře. Až to Nestor uvidí, nezbude mu než se vzdát.
Smýkl jí před sebe a rozkopl dveře vedoucí na parkoviště.
Prosím, žadonila v duchu, ať tam čeká stovka rytířů připravených skolit draka...
Vyšli ven. Nikde nikdo. Rozhlížela se po uličce a po parkovišti. Liduprázdno.
Ne, to ne...
Nestor přimhouřil oči a snažil se zorientovat.
„Auto stojí na druhý straně. Tudy," poručil.
„Pusť mě!"
Pustil její vlasy, ale o to pevněji ji chňapl za paži a strkal ji dál. Vzpomněla si, jak o sobě říkal, že je žoldák. „Když mě pustíte, dám vám osm tisíc dolarů," zkusila to.
„Ne."
„Můžu vám je sehnat hned."
Nestor o něco zpomalil. Zdálo se, že si její nabídku přebírá. Nakonec zavrtěl hlavou. „To je málo."
„Třeba bych sehnala i víc." Zoufale se snažila vymyslet, kde by se dala opatřit hotovost.
„Co takhle padesát?" nadhodil Nestor.
„Tolik nemám."
„Pětačtyřicet."
Rune se řinuly z očí slzy. „Tolik nemám! Můžu sehnat... možná dvacet. Já nevím. Od kamarádů..."
„Čtyřicet tři tisíc," řekl Nestor.
„Ne..." Zavrtěla hlavou.
„Víte co? Dejte mi devětatřicet tisíc pět set a nechám vás naživu. Pustím vás."
Další proudy slz. „Tolik dohromady nedám!"
„Třicet osm tisíc dvě stě."
Když mu pohlédla do tváře a uviděla krutý úsměv, pochopila, že ji schválně trýzní. Pohrává si s ní, střílí ta čísla od boku. I kdyby mu nabídla sto tisíc, bylo by jí to houby platné. Tohle sice je obchodní záležitost, jenže obchod uzavřel s Lee Maiselem. Má za úkol zlikvidovat ji.
Ocitli se na chodníku, liduprázdném až na bezdomovce o půl bloku dál. Z nebe se snášel slabý déšť, který spíš jen

utkvíval ve vzduchu, než padal.
„Tudy," poručil Nestor a táhl ji s sebou. Před nimi se po Broadwayi míhala auta a taxíky. Třeba by se mu dokázala vyškubnout a doběhnout toho půl bloku na roh. Vrhne se přímo
mezi auta a bude doufat, že ji žádné nesrazí. Třeba bude mít štěstí - tak jako měl Randy u Hopperova domu smůlu - a zrovna kolem pojede policejní hlídka.
Ale Nestor ji svíral pevně a krom toho ve druhé ruce skryté pod bundou pořád držel zbraň.
Zastavil se u auta. Zastrčil si pistoli do kapsy a sáhl do druhé pro klíče.
„Hej!" zahulákal bezdomovec a opile vrávoral k nim. Hlavu ve svém podrouš eném stavu ani neudržel vzpřímeně. Byl promoklý a vypadal jako ucouraný vořech. „Nemáte drobný? Na něco k jídlu. Nemáte ňáký drobný?"
„Do prdele! Ta zdejší chátra," zavrčel Nestor a vytáhl z kapsy klíče. Sklonil se k Rune a sykl: „Vím, na co myslíš, broučku. Že sem ten chlap přijde, odvede moji pozornost a ty toho využiješ a zdrhneš. Máš mě za takovýho blbce?"
Strčil ji do auta. „Myslíš, že s tím nepočítám?"
Bezdomovec už byl jen pár kroků od nich. „Nemáte drobný, prosím?"
Jack Nestor se na něj osopil, aniž by spustil pohled z Rune: „Táhni do prdele, vašnosto."
Opilec se zničehonic napřímil a jako mávnutím kouzelného proutku vystřízlivěl. „Ty taky, Jacku!" utrhl se na Nestora, vrhl se k němu a praštil ho pěstí do obličeje.
„Randy!" vykřikla Rune.
„Utečte!" zařval Boggs, popadl Nestora kolem pasu a snažil se ho strhnout na zem.
Rune vyletěla z auta. Zaváhala a sledovala rvačku. Vlastně to ani rvačka nebyla, ti dva se drželi v klinči. Boggs tiskl Nestorovi ruce k tělu, aby nedosáhl na zbraň. Nestorovi hrčela z nosu krev, pokoušel se kopnout Boggse do rozkroku, ale nedařilo se mu zvednout nohu tak vysoko, aniž by upadl.
„Utečte, sakra!" zakřičel Boggs znovu.
Rune poslechla. Doběhla na nejbližší roh k telefonní budce. Vyťukala číslo nouzové linky a přitom z těch dvou nespouštěla zrak, teď se rvali na zemi, tmavá masa těl, zpola na chodníku, zpola na ulici. Pověděla klidnému hlasu policejního dispečera na
druhém konci linky o rvačce, o zbrani. Ještě než zavěsila, zaslechla sirény. Ozývaly se zdálky, ale rychle se přibližovaly. Říkala si, že by se měla vrátit, rozptýlit Nestorovu pozornost, něčím ho praštit. Ale nedokázala se ani hnout. Bůhvíproč se jí před očima vynořil obrázek Courtney a pomyslela si: Ne, i když se Claire vrátila, třeba budu moct v Courtneyině životě hrát aspoň nějakou roli a nebylo by vůči ní fér, abych riskovala život. Tohle je jejich válka.
Nestor se Boggsovi vyškubl a vydrápal se na nohy. V ruce držel pistoli. Randy skočil do zákrytu za auto. Nestor po něm dvakrát v rychlém sledu vypálil a chtěl utéct, ale to už se zpoza rohu vyřítily tři modrobílé policejní vozy. Vyhrnuli se z nich policisté a zběsile na Nestora křičeli, ať zůstane stát, ať odhodí zbraň. Dvakrát po nich vystřelil a dal se na útěk, ale podjela mu noha a podklesl v kolenou.
„Odhoď zbraň!" zahřímal z tlampače kovový hlas.
Nestor se vzchopil a zase zamířil.
Výstřel z brokovnice zahřměl jako úder hromu. Zabiják se zhroutil dozadu. Pokusil se vstát, cosi nezřetelně mumlal. Rune měla dojem, že cosi o „výjevech". Zase upadl. Jeho tělo sebou křečovitě zaškubalo. Pak znehybněl.
Před budovou Networku parkovaly policejní vozy se zapnutými majáčky. Nechybělo ani několik sanitek a bůhvíproč dorazily i dva hasičské vozy. Už se stačil shromáždit dav zvědavců. Rune si s pobavením všimla, že všechny tři přítomné televizní štáby jsou od konkurence, z Networku jako by o incidentu nikdo nic nevěděl.
Vedle ní se o policejní auto opíral Randy Boggs. Ruku a bradu měl ovázané. Nestor ho sice netrefil, ale při rvačce se na několika místech poškrábal. (Zdálo se, že největší starost mu dělá, že si potrhal a zašpinil ten svůj ohavný béžový oblek.)
Bradforda Simpsona Nestor trefil, ale jenom do nohy. Vylíže se z toho.
Lee Maisela zatkli.
„Kde jste se tu vzal?" zeptala se Rune Boggse a zmateně zavrtěla hlavou.
„Jel jsem k vašemu hausbótu - a viděl, co se tam stalo. Hrozně mě to mrzí. To provedl Jack?"
„Nepřímo." Pomlčela o tom, že skutečné žhářce jsou tři roky.
Boggs pokračoval: „Šel jsem se sem do televize poptat, jestli někdo neví, kde bych vás našel. Zahlédl jsem vás s Jackem vycházet zadním vchodem. Neměl jsem páru, o co kráčí, ale došlo mi, že nic dobrýho z toho nekouká. A že bych s tím měl něco udělat. A tak jsem se tvářil, že jsem bezdomovec, abych se dostal blíž."
K Rune přistoupil detektiv a požádal ji: „Mohla byste nám ještě jednou povědět, co přesně se seběhlo, slečno?"
„Můžete nás chviličku nechat o samotě?" poprosila Rune. „Pak vám povím všechno, co budete chtít."
Detektiv přitakal. Zamířil ke zdravotníkům, kteří nakládali Nestorovo tělo na nosítka.
„Myslela jsem, že jste se vypařil," osopila se Rune na Boggse.
Civěl do země a nedokázal se jí podívat do očí. „Jenom jsem si zajel do Atlanty vyzvednout peníze a hned jsem se zase vrátil. Celou dobu jsem to měl v plánu - potřebuju si tu něco vyřídit."
„Něco vyřídit?" zopakovala pochybovačně.
„Chci dát nějaký peníze rodině jednoho kamaráda z Harrisonu. Zabili ho kvůli tomu, že se mnou kamarádil. Stejně bych nemohl odjet - copak jste zapomněla, jak pan Megler říkal, že musím zůstat v New Yorku, dokud se případ oficiálně neuzavře?"
„Odkdy vy dodržujete zákony?" odsekla Rune. „Proč jste mi neřekl, jak to bylo s vámi a Jackem?"
„Byl to úplně novej oblek," posteskl si a prohlížel si roztržený rukáv. Pak vzhlédl a zadíval se na blikající policejní majáček. „Plácli jsme si spolu."

„S Nestorem?" zeptala se Rune nevěřícně. „S tím parchantem?"
„Odmalička mi vtloukali do hlavy, že nemám bejt podrazák."
„Vždyť vás zneužil!"
„Teď už to vím. Tehdy jsem to nevěděl. Zjistil jsem to teprve před pár dny."
„Nepřipadalo vám kapku zvláštní, že vám nabulíkuje tu věc s kreditkami a vzápětí se přichomýtnete k vraždě?"
„Ne, tehdy mě to vůbec nenapadlo. A když mi to pak začalo vrtat hlavou, dal mi všechny ty peníze, abych držel jazyk za zuby. A já potřeboval kapitál. Sto tisíc dolarů - kde jinde bych splašil tolik peněz? To teda netušim."
Rune tonula ve víru protichůdných pocitů. Chtěla mu jednu vrazit, seřvat ho, popadnout ho za límec a zatřást jím.
„Mrzí mě to," řekl Randy Boggs.
Přešla to mlčením.
„Moh jsem se sebrat a zmizet. Uvažuju, že až se to u soudu všecko dořeší, tak se odstěhuju na Havaj. Moh jsem prostě shrábnout peníze a odletět tam rovnou."
„Na Havaj?" podivila se, jako by řekl „na Mars".
Přikývl. „Chtěl bych si tam pořídit krámek. O víkendech vysedávat na pláži a popíjet takový ty drinky, co vypadaj jako ananas. Jak jsou na nich deštníčky. Mohla byste za mnou přiletět na návštěvu. Chutnaj vám?"
Neodpověděla.
„Chci vám dát nějaký peníze."
„Mně?" užasla Rune. „Proč?"
„To kvůli mně vám shořelo bydlení. Co byste řekla na deset tisíc?"
„Já vaše peníze nechci."
„Tak patnáct?"
„Ne, na to zapomeňte."
„Třeba by ta vaše holčička..."
„Není to moje holčička," odsekla Rune.
Na chvíli se mezi nimi rozhostilo mlčení. Prolomil ho Boggs: „Jenom se vám pokouším říct, že mě to mrzí."
„Snažila jsem se vám pomoct," vyčetla mu Rune. „To byl hlavní důvod, proč jsem točila tu reportáž. Všichni mě od toho odrazovali. Všichni mi říkali, ať se na vás vykašlu, že jste vrah a zasloužíte si dřepět ve vězení."
„Vážně bych byl rád, kdybyste si ty peníze vzala," naléhal Boggs.
„Dejte je Courtneyině matce, Claire. Ta je potřebuje víc než já."
„Taky jí něco dám, to se ví. Ale vám taky. Co vy na to?"
Rune plácla dlaní do kapoty policejního vozu a rozesmála se. Boggs se rozhlížel a taky se usmíval, i když netušil, co je tady k smíchu. Rune zavrtěla hlavou: „Teda, Randy, už se nedivím, že máte pořád hluboko do kapsy - vždyť vy všecko rozdáte."
„Peníze se mě zrovna nedržej, to je fakt."
Rune se k němu obrátila. „Chci znova natočit tu reportáž. Budu s vámi muset ještě jednou udělat rozhovor. Poskytnete mi ho? A povíte mi tentokrát úplně všechno?"
„Když to udělám, odpustíte mi?"
„To fakt nevím."
„Co kdybysme si někdy zašli na pivo?"
„Se zločinci nikam nechodím."
„Mám na svědomí pár nepovolenejch věcí, to přiznávám, ale že bych byl zrovna zločinec, to ne."
Detektiv se vrátil a prohlásil: „Potřebuju od vás obou výpověď." Choval se uhlazeně, ale neústupně - typický státní zaměstnanec.
„Jasně," přikývla Rune.
Nejdřív si vzal stranou Boggse a Rune osaměla v záplavě světelných odlesků na deštěm zmáčené ulici - odrazů pouličních lamp, oken domů, majáčků aut. Strašně se jí chtělo jít domů, vrátit se na hausbót a ke Courtney. Jenže hausbót byl v troskách a holčičku si k sobě vzala babička.
Zadívala se na výjev před sebou.
Zpravodajské štáby - konečně se k nim připojil i Network -měly plné ruce práce, natáčely tříminutové spoty o přestřelce. Ale kromě nich už se ulice v podstatě vylidnila. Incident odezněl stejně rychle jako výstřel z brokovnice, který ukončil život Jacka Nestora, pohltilo ho soukolí města a semlelo na prach. Ale pro televizní diváky bude žít v následujících zpravodajských relacích, dokud ho nevytlačí jiné události a ty pak zase další.
Rune se posadila na schody před vchodem, čekala na detektiva a pozorovala mladé reportéry, jak třímají mikrofony, vážně pohlížejí do očí svým věrným divákům a zase jednou se pokoušejí vysvětlit nevysvětlitelné.
Vzepři se tomu, bojuj s tím.
Rune stála před Claiřiným nemocničním lůžkem, na sobě bílé tričko bez rukávů a černou minisukni. Vedle ní přešlapovala Courtney, která už nevypadala na zmenšeninu fanouška Nové vlny. Už žádná černá, neonové barvy a cvočky. Měla na sobě nové chrpově modré šatičky a ve vlasech nakřivo uvázanou stužku. (Rune trvalo deset minut, než z červeného saténu vykouzlila cosi, co aspoň vzdáleně připomínalo mašli.)
Ve vzduchu visel pronikavý nasládlý pach. Rune neměla ponětí, jestli je to dezinfekce, léky nebo pach nemoci a smrti. Každopádně se jí to nelíbilo, nemocnice z duše nenáviděla.
„Kde je tvoje máma?" zeptala se.
„V hotelu," odpověděla Claire. „Byla u mě celou noc. Takový už mámy jsou. Člověk je může trýznit sebevíc a stejně se budou pořád vracet pro nášup."

Courtney neohrabaně položila na postel papírový pytlík. „Koukej. To jsem ti přinesla."
Claire ho jednou rukou rozevřela. Vypadl z něj plyšový dinosaurus. Courtney ho vzala do ruky a dělala, jako že chodí po peřině. „Rune mi ho pomohla vybrat," svěřila se.
„To je vidět." Claire podrobila plyšovou tvářičku odborné prohlídce. „Tváří se zároveň cituplně a zuřivě. Že si ale umíš vybrat."
Rune roztržitě přikývla. „Mám na to talent."
Bojuj s tím... Nedej se...
Claire nevypadala dobře. S cizí pomocí se dokázala posadit, ale jinak se skoro nemohla hýbat. Pleť měla bledou, jak to u ní Rune ještě neviděla, a to bylo co říct, když se vezme v potaz, že Claire šla loni o Halloweenu za upíra a ani se nemusela namáhat s líčením a kostýmem.
„Neuvidím na levé oko," oznámila bez emocí. „Už nikdy."

Rune jí zpříma pohlédla do toho zdravého a užuž měla na jazyku soucitnou poznámku, ale Claire odvedla řeč jinam. „Našla jsem si práci. V obchoďáku. Je to pěknej opruz. Mám několik šéfů a všichni pořád No, vyzkoušíme si vás. A já na to: A když budu umět, dáte mi jedničku? Žádná sláva, ale celkem to ujde. A víš co? Zařídila jsem si zdravotní pojištění. Vyběhala jsem si ho těsně předtím, než jsem sem odjela. Panečku, teď budou cálovat."
Tady v pokoji to bylo vlídnější než na jednotce intenzivní péče, kde Claire strávila několik dní. Měla odtud vyhlídku na zvlněné kopce New Jersey, na řeku Hudson a taky na jednu z Runiných oblíbených hospod - White Horse Tavem, kam kdysi chodíval básník Dylan Thomas a kde Rune strávila nesčetná odpoledne a večery s partou literátů a umělců. V nemocnicích je vždycky neútulno, ale odtud byla aspoň hez-ká vyhlídka, člověk tu měl sluníčko a porci historie.
Claire vykládala o matčině domě v Bostonu, o tom, jak je zvláštní, že v těch končinách nikdo nechodí v černé kůži nebo s vyholenou hlavou, a tom, že tam nepotkala žádné muzikanty ani spisovatele a jediný sympaťák, se kterým se seznámila, je obchodník. No není to totálně praštěný?
„To teda je."
Rune přikyvovala a snažila se vnímat. Břišní svaly měla úplně zkřečované a sužoval ji svíravý pocit, jako by v sobě měla vesmírného vetřelce, který se co nevidět prodere ven. Bojuj s tím... Bojuj!
Pak se Claire pustila do cestopisné přednášky, vykládala Rune a Courtney o Bostonu - o Faneull Hall, Cambridgi, Čínské čtvrti a obchodech se starožitnostmi kolem South Street Station. „Je tam jeden fakt úplně suprovej. Prodávaj tam starý vany, snad metr hluboký."
Rune zdvořile přikyvovala a několikrát bez špetky nadšení utrousila: „Páni, to je teda něco", což si Claire vyložila jako pobídku, aby mlela dál. Rune se přistihla, že pevně mačká Courtneyinu ručku. Holčička se ošila.
Bojuj s tím...
Rune se nepouštěla do žádného obšírného vyprávění o Bogg-sovi, Maiselovi nebo reportáži pro Aktuality. Zůstala jen u základní kostry. Claire nepochybně věděla, že ji postřelili právě kvůli ní, a tak Rune radši nechtěla do těch vod zabrousit. Ne že by se užírala výčitkami svědomí - na Clairino zranění se nakonec dalo pohlížet tak, že je trestem za to, že opustila dceru. Ale to by si člověk zahrával s něčím, co je v rukou bohů, osudu nebo přírody, a Rune zastávala názor, že když si člověk příliš láme hlavu s příčinami a následky, dovede ho to leda do blázince.
Na minutu zavládlo ticho. Pak Rune řekla: „Koupila jsem Courtney nové šaty." Kývla hlavou k holčičce. „Koukej, mami."
Claire se otočila, jak jen to šlo, aby si nezavázaným okem mohla šaty prohlédnout. To, jak jí při pohledu na holčičku rozkvetl obličej a naplnila ho láska, zodpovědělo Rune palčivou otázku, která ji sužovala od Clairina návratu.
Když se nad tím teď zamyslela, došlo jí, že nikdy neexistovala šance, že by u ní Courtney mohla zůstat. Bylo bláhové věřit v opak. Četla přece Sněhovou princeznu. Věděla, jak končí. Že pohádky mívají šťastný konec, to jsou jenom žvásty. Občas se lidi rozpustí. Občas odejdou. Občas umřou. A druhému zůstanou jenom příběhy a vzpomínky - pokud má štěstí, tak jsou to hezké příběhy a hezké vzpomínky - a nezbývá mu než se otočit a žít dál.
Claire se zdravou rukou nemotorně natáhla přes postel a zeptala se: „Stýskalo se ti po mně, zlatíčko?"
„Jo." Courtney pustila Runinu ruku a drápala se na postel. Rune jí pomohla nahoru.
„Takže se vrátíte do Bostonu?" zeptala se Rune. „Obě dvě?"
„Jo, zůstanem u mámy, dokud si nenašetřím na vlastní bydlení," odpověděla Claire. „Byty jsou tam za babku. Nemělo by to trvat dlouho."
Bojuj s tím...
Rune polkla. „Jestli chceš, můžu si nechat Courtney u sebe, dokud se nezabydlíš. Jsme bezva kámošky, že jo?"
Holčička si hrála s dinosaurem a neslyšela, na co se Rune ptá. Anebo to slyšet nechtěla. Každopádně neodpověděla.
Claire zavrtěla hlavou. „Chci ji mít u sebe. To víš."
„Jasně."
„Hele, Rune, ještě jsem ti to neřekla, ale fakt si hrozně moc vážím toho, cos pro mě udělala. Byla to ode mě pěkná sviňárna, jen tak se sebrat a odjet. Většina lidí by se nezachovala tak jako ty."
„To je fakt," řekla Rune.
„Jsem ti zavázaná."
„Jo, to jsi."
„Doktoři mi slibují, že za pár dní mě budou moct převézt do Bostonu."
Rune se rozhořely tváře. „Za pár dní?"
„Jo. A víš ty co? Pojedu celou cestu sanitkou. No není to žůžo? Máma to zaplatí."
A v tu chvíli Rune pochopila, že bojovat dál už nemá cenu. Prohrála. Zhluboka se nadechla a řekla: „Tak jo, tak ahoj,

holky."
„Ale no tak," snažila se ji zarazit Claire, „ještě nechoď. Počkej, než přijdou doktoři na vizitu. Jeden je fakt k sežrání. Krásný kudrnatý vlasy, to bys nevěřila."
Rune zavrtěla hlavou a zamířila ke dveřím.
„Rune," ozvala se zničehonic Courtney, „půjdem do zoo?"
Rune se zastavila, krátce holčičku objala a s vypětím všech sil se jí povedlo udržet nenucený tón a zadržet slzy. „To víš, že jo, ještě než odjedeš, zajdeme si do zoo. Slibuju."
Vydržela se přemáhat ještě těch pár vteřin, než vyšla ze dveří.
Ale ani o chviličku déle. Jak šla chodbou k východu, po tvářích se jí kutálely slzy a bezhlesý pláč ji připravoval o dech, jako by odplouvala pryč, poloutonulá a omámená, v proudu roztávajícího sněhu.
„Jen se na to koukněte. Jako by mi to sežehl ohnivým dechem drak."
Piper Suttonová si ji změřila. „Vy a ti vaši draci."
Stály na molu, u kterého byl přivázaný ohořelý hausbót a slabě se pohupoval na mastné hladině Hudsonu.
Rune se shýbla a zvedla promočené šaty. Prohlédla si je. Límeček byl trochu ožehnutý, ale dalo by se to zamalovat. Vzpomněla si na právníka Freda Meglera, experta na spravování oblečení pomocí propisovačky.
Ale když k šatům přičichla, pokrčila rameny a mrskla jimi na hromadu věcí k vyhození, která připomínala miniaturní sopku. Oheň i voda z hasičských stříkaček si vybraly svou daň. Na palubě se vršily hromady knížek, hrnců, pánviček, žárem zdeformovaných tenisek, skleniček. Nic cenného nepřežilo, jen televize Motorola a kovová konstrukce křesílek.
„Nezničitelná padesátá léta," ukázala na ně Rune. „To musely být časy."
Byla nádherná neděle. Nebe bez mráčku vypadalo jako vysokánská modrá klenba a slunce horce pálilo jako žárovka. Piper Suttonová seděla na hromadě harampádí, přes kterou přehodila kus modré látky - Runinu pracovní košili -, než tomu dřevu plnému třísek svěřila svoje stehna v černých velurových kalhotách.
„Měla jste to pojištěné?" zeptala se.
„Je to k neuvěření, ale měla. Pojištění je taková ta dospělácká záležitost, do jakých se obvykle nepouštím. Ale můj tehdejší kluk mě k tomu dokopal." Rune došla k vodě a prohlížela si ožehnuté trosky. „Papíry k pojistce jsou někde tam. Budu je potřebovat?"
„Řekla bych, že ne."
„Aspoň si na tom nahrabu. Přišla jsem o fakt super věci. Plakáty, krystaly, kompletní diskografie Elvise..."
„Vy posloucháte Elvise Presleyho?"
„Costella," objasnila Rune. Rozpomínala se, co všechno ještě vzalo za své. „Kouzelná hůlka. Kupy vonných tyčinek. Panebože, a taky moje astrolampa."
„Vy máte astrolampu?"
„Měla jsem," opravila ji Rune posmutněle.
„Kde teď bydlíte?"
„U Sama. Než si něco seženu. Stejně už jsem se chtěla přestěhovat. Bydlela jsem tu přes rok. To je moc dlouho, nejvyšší čas zvednout kotvy."
Kolem projížděl vlečný člun. Zahoukal a Rune mu zamávala. „Známe se," vysvětlila Suttonové, která se otočila a sledovala, jak se přičaplý člun šine po řece.
„Víte, musím se vám k něčemu přiznat," řekla Rune. „Původně jsem si myslela, že jste za těmi vraždami vy."
„Já?" Suttonová se nesmála. „To je největší pitomost, jakou jsem kdy slyšela."
„Mně to jako pitomost nepřipadalo. Pokoušela jste se mi rozmluvit tu reportáž, pak jste mi nabídla práci v Anglii..."
„Myslela jsem to vážně," utrhla se na ni Suttonová. „A dohodila jsem to někomu jinému."
Rune se nenechala vyvést z míry. „A v den vysílání, jak jste to nakonec odříkala naživo, se ztratily všechny nahrávky. Dokonce i záložní kopie, co jsem měla u sebe ve skříňce. Vy jediná jste o nich věděla."
Suttonová netrpělivě mávla rukou, jako by odháněla mouchu. „Ale no tak, myslete, myslete. Říkala jsem vám přece, že jdu za Leem. Ptal se mě, jestli jste si pořídila kopii. Řekla jsem mu, že ano, že ji máte ve skříňce. To on ji sebral."
„Taky jste mi po Boggsově útěku prohrabala stůl. Danny vás viděl - ten elektrikář."
„Nechtěla jsem, aby se tam ty materiály jen tak povalovaly. Jste mimochodem pěkně neopatrná. Příliš důvěřujete lidem. A..." Uvědomila si, že sklouzla k poučování a zarazila se.
Ještě pár minut pozorovaly člun, dokud nezmizel z dohledu. Pak Suttonová zčistajasna řekla: „Jestli se chcete vrátit na svoje místo, máte ho mít."
„Když já nevím," zaváhala Rune. „Asi nejsem stavěná na práci ve velké firmě."
Smích. „To tedy vážně nejste. Zase dostanete vyhazov. Ale do té doby budete mít teplé místečko."
„V lokální televizi, nebo v Networku?"
„V Aktualitách."
„Co bych dělala? Skriptku?"
„Asistentku produkce."
Rune se zarazila, pak odhodila na hromadu odpadu ohořelé džíny. „Chtěla bych natočit tu reportáž. Komplet všechno. O Hopperově vraždě. A tentokrát bych se musela zmínit i o Leem."
Suttonová se odvrátila od řeky, vstala a prohlížela si majestátní panorama města. „S tím by byla potíž."
„Jak to?"
„V Aktualitách o Hopperově vraždě nic nepoběží. Ani o Bogg-sovi."
Rune se na ni podívala.
„Už o tom referovaly zprávy Networku," dodala moderátorka.

„Já vím," řekla Rune kysele. „Viděla jsem ten spot. Trval sotva šedesát vteřin, že jo? A přišel na řadu až po té pandě, co se narodila v zoo."
„Ti nahoře - v mateřské společnosti - se rozhodli, že to musíme zamést pod stůl."
„To je ale blbost."
„Copak se jim to dá zazlívat?"
„Jasně že dá," prohlásila Rune.
Piper Suttonová svým typickým hlasem odsekla: „Já o tom nerozhodovala."
„Fakt ne?"
Suttonová se užuž nadechovala k odpovědi, ale pak zůstala zticha. Pomalu zavrtěla hlavou a vyhnula se Runinu pohledu.
„Fakt ne?" zopakovala Rune. Samotnou ji překvapilo, že mluví tak klidně, že už ji přítomnost té ženy nevyvádí z míry - ženy, která se obléká do veluru, hedvábí a křiklavě červených kos-týmků, ženy, která je bohatší a chytřejší, než kdy bude ona sama. Slavné moderátorky, která teď ztratila řeč. „Bude vám milejší, když tu reportáž natočí konkurence? Některá jiná velká stanice?"
Suttonová vystoupila na železniční pražce napuštěné kreozo-tem, které blokovaly vjezd na molo. Zadívala se na řeku, z jejího výrazu bylo znát, že to, co vidí, se jí nijak nezamlouvá. Rune by ráda věděla, jestli se dívá na svůj vlastní odraz.
„Ta reportáž v Aktualitách prostě nepoběží," prohlásila suše. „Proč ne?"
„Když to chcete vědět, tak přesně tuhle otázku jsem si položila taky. A odpověď zní, že jestli ji pustím, mateřská společnost celý pořad zruší." Pak dodala: „A já přijdu o práci. Potřebujete ještě nějaký lepší důvod?"
„Myslím, že se na svoje místo vrátit nechci. Ne," prohlásila Rune. Objevila pár svých starličkých komiksů, jako zázrakem přežily požár i rabování. Podívala se na obálku jednoho z nich, byl z roku 1953, dneska už klasika - Sheena, královna džungle, letěla na
liáně směrem k vyplašenému lvu. Šelma zírala na její oštěp, zářivě blond kštici a postavu ve tvaru přesýpacích hodin zahalenou do oblečku z leopardí kožešiny - postavu, jaká existuje jen v bujné představivosti ilustrátorů. „Tohle jsem já." Rune zvedla knížku. „Královna džungle."
Suttonová se letmo podívala na obrázek.
Rune narovnala knížky na malou hromádku věcí k zachování a zeptala se: „Trápí vás výčitky svědomí?"
„Mě ze spaní nebudilo nikdy nic. Za celých třiačtyřicet let."
„Chcete slyšet můj názor?"
„Ani ne."
„Sekáte latinu, jen abyste nepřišla o výplatu."
Rune očekávala rozdurděnou tirádu, ale dočkala se překvapení - Suttonová se slabým, ublíženým hlasem ohradila: „Dobře víte, že to tak není."
Rune po chvíli přikývla, pochopila, že Suttonová mluví pravdu. To se ví, že tancuje, jak nadřízení pískají. Ale vede ji k tomu víc důvodů. Nechce přijít o prestiž a vzrušení, které se pojí s prací moderátorky zpravodajského pořadu vysílaného v hlavním večerním čase. Chce si udržet práci, kterou si tak tvrdě vybojovala.
A taky - a to především - má pocit, že svět žurnalistiky a jejích deset milionů diváků ji potřebují.
A taky že ji potřebují. Potřebují, aby jim zprávy servírovali takovíhle lidé, lidé, které znají, kterým důvěřují, kterých si váží. Runin bývalý přítel jednou kohosi citoval, snad nějakého básníka, který prohlásil cosi v tom smyslu, že lidstvo neunese příliš koncentrovanou realitu. A právě Piper Suttonové tohoto světa porcu-jí realitu do snadno stravitelných malých soust a servírují ji publiku hezky prostřenou na stříbrném tácku.
„Zkuste se na to podívat z odstupu." Suttonová pokrčila rameny. „Boggs byl nevinný a vy jste ho dostala z vězení. To je chvályhodný skutek. Ale jako námět na reportáž to není žádná sláva. Odevšad se na nás hrne spousta událostí, spousta daleko významnějších zpráv. Nemusíme přece referovat o všem."
„Natočím to nezávisle." Znělo to výhrůžněji, než Rune zamýšlela.
Suttonová se rozesmála. „Jen do toho, děvenko, hodně štěstí. Já vám jenom říkám, že ta reportáž nepoběží na Networku. V mém pořadu."
Rune se po ní podívala. „Jestli to natočím, neopomenu se zmínit, že mi to zakázali odvysílat v Aktualitách."
Suttonová se usmála. „Pošlu vám všechny vaše poznámky a nahrávky, všechno, co jsem zachránila z vašeho stolu. Rýpněte si do nás, jak je libo. My to ustojíme."
Rune se vrátila k hromádce zachráněných věcí. „Bude to pěkná dřina, natáčet to na volné noze."
„To bude," přitakala Suttonová.
„Uvítala bych obchodního partnera. Někoho chytrého, kdo se v téhle branži vyzná. A má..., no prostě ostré lokty."
„Prostě ostré."
„Vy byste asi neměla zájem, co?"
„Cože? Mám dát výpověď a jít pracovat s vámi?" Suttonová se rozesmála, upřímně ji to pobavilo.
„No jasně! Byly bysme bezva tým."
„Za nic na světě." Moderátorka došla k hromadě harampádí, aby Rune pomohla s probírkou. Sbírala předměty a Rune jí dávala instrukce: „Nechat." „Vyhodit." „Vyhodit." „Na hromadu k dalšímu uvážení." „Nechat." „Nechat."
Přebíraly půl hodiny, pak se Suttonová napřímila a zašklebila se při pohledu na své umazané ruce. Našla hadřík a začala si je otírat. „Kolik je hodin?"
Rune se mrkla na hodinky. „Poledne."
„Nechtěla byste si zajít na oběd?" navrhla Suttonová.
„Dneska to nejde. Jdu s někým do zoo."

„Na rande?"
„Kdepak," řekla Rune. Pak se zeptala: „Heleďte, nechtěla byste jít s námi?"
Suttonová vrtěla hlavou, což byla nejspíš automatická reakce na podobná pozvání. „V zoo už jsem nebyla roky," zasmála se.
„Je to jako s ježděním na kole," ujistila ji Rune. „Hned se vám to vrátí."
„Já nevím."
„No tak, dejte si říct."
„Popřemýšlím o tom." Už hlavou nevrtěla.
„Jen pojďte."
„Řekla jsem, že o tom popřemýšlím," odsekla Suttonová. „Víc po mně chtít nemůžete."
„To si pište, že můžu," opáčila Rune.
Moderátorka ji ignorovala. Zase se společně sklonily k haldě záhadných předmětů, probíraly se jí a hledaly další Runiny zničené poklady.

Legendární detektiv Lincoln Rhyme se vrací v nejnovějším thrilleru Jefferyho Deavera
DVANÁCTÁ KARTA
Středoškolačka Geneva Settleová se stala terčem nelítostného profesionálního zabijáka, který ji má z neznámých důvodů zavraždit. První pokus byl neúspěšný, ale vrah dal jasně najevo, že svůj úkol hodlá splnit: na místě činu zanechal dvanáctou tarotovou kartu, Viselce.
Vyšetřování se ujímá věhlasný kriminalista Lincoln Rhyme s Amelií Sachsovou a usilovně se snaží zjistit, kdo je oním profesionálním zabijákem a kdy hodlá udeřit znovu. Shromážděné indicie dovedou Rhyma k přesvědčení, že klíč k rozluštění záhady skrývá více než sto let starý případ bývalého otroka Charlese Single tona, který v 19. století sehrál významnou roli v hnutí za občanská práva, ale poté byl zatčen za krádež a zostuzen. Jeho pohnutý osud zpracovává Geneva ve své školní práci, mimo jiné i proto, že byl jejím předkem - a podle Rhyma nad ní právě z tohoto důvodu kdosi vyřkl rozsudek smrti.
Rhyme se Sachsovou mají pouhé dva dny na to, aby nalezli odpověď na celou řadu otázek, chtějí-li Genevě zachránit život. Jakého zločinu se Charles kdysi dopustil? Jaké tajemství svým potomkům zanechal? Podařilo se Genevě odhalit něco tak významného, že kvůli tomu má zemřít?
Thriller Dvanáctá karta vyjde v září 2005, ale již dnes
si jej můžete objednat na dobírku přímo v nakladatelství.
Velmi rádi Vám také zašleme ediční plán
doplněný o nabídku vydaných titulů.
DOMINO, Na Hradbách 3, 702 00 Ostrava,
tel.: 596 127 644
tel/fax: 596 127 571
mobil: 736 538 393
e-mail: domino@dominoknihy.cz
www.dominoknihy.cz

Nakladatelství DOMINO připravuje k vydání
sbírku Deaverových povídek
PANOPTIKUM
Jeffery Deaver už dlouhá léta přivádí ke čtenářům geniální zločince, jejichž podlé skutky nezůstávají nepotrestány díky brilantnímu úsudku profesionálních strážců zákona. Duchovní otec detektiva Lincolna Rhyma se tentokrát rozhodl vydat sbírku svých povídek, v nichž je všechno trochu jinak - ale přesto, nebo snad právě proto, vám bude při jejich čtení běhat mráz po zádech a vaše představivost nabude netušených rozměrů.
V každé ze šestnácti povídek na vás čeká moment překvapení. Nezáleží na tom, je-li hrdinkou krásná žena odhodlaná jít do krajnosti, jen aby se zbavila svého pronásledovatele, či dcera zapřísahající svého otce, aby nešel rybařit do míst, kde se odehrála série brutálních vražd. Hlavní postavou je zde i Shakespearův současník spřádající pomstu za krutý osud, jenž stihl jeho rodinu, ale také legendární Lincoln Rhyme, který zde řeší záhadu jednoho zmizení o vánočních svátcích.
Deaverovy povídky jsou různorodé, provokativní, děsivé - a samozřejmě nabité dějovými zvraty, tak příznačnými pro tohoto autora.
Povídková sbírka Panoptikum vyjde v listopadu 2005, ale již dnes si ji můžete objednat na dobírku přímo v nakladatelství.
Velmi rádi Vám také zašleme ediční plán
doplněný o nabídku vydaných titulů.
DOMINO, Na Hradbách 3, 702 00 Ostrava,
tel.: 596 127 644
tel/fax: 596 127 571
mobil: 736 538 393
e-mail: domino@dominoknihy.cz
www.dominoknihy.cz

Jeffery Deaver
HORKÁ NOC JAKO STVOŘENÁ PRO ZLOČIN
Existuje nějaký vztah mezi zločinem a horkem? Jeffery Deaver je přesvědčen, že rozhodně ano. Zločinu se dopouštějí horké hlavy, činí tak v žáru vášně, když jim vaří krev. Deaver se proto rozhodl oslovit dvacítku autorů, aby napsali detektivní povídku, jejímž průvodním rysem je horko ve všech podobách.
Výsledkem je vskutku výjimečný soubor - jednotliví autoři se navzájem překonávají ve fantaskních fabulacích a čtenáři až bere dech, jak rozmanitými způsoby lze zpracovat tak zdánlivě fádní téma.
Střídavě se ocitáme tu na prosluněné Floridě, tu v dusné mexické hospůdce, tu na sálajícím americkém zapadákově. Řeší se vraždy, únosy či prosté zmizení souse-dovic psa... a čtenář je pokaždé překvapen nečekaným rozuzlením. Sám Jeffery Deaver přispěl do výboru excelentní povídkou, jejíž děj vystavěl kolem obyčejného pře-hřátého motoru auta.
A tak již nezbývá než se pohodlně usadit a ponořit se do víru žhavých vášní a kolotajících citů. Můžete vzít jed, že při četbě této knihy si budete připadat doslova v jednom ohni!
Pevná vazba s přebalem, 330 stran, cena 199 Kč.

Jeffery Deaver
MODRÁ SFÉRA
V této strhující knize se Jeffery Deaver vydává do světa počítačových hackerů a pohybuje se v něm se svou typickou bravurou a samozřejmostí. Díky napínavému ději a geniální detektivní zápletce zasazené do prostředí nejmodernějších technologií čtenář navždy změní svůj pohled na obyčejný počítač.
V počítačovém ráji v Silicon Valley umírají lidé rukou sadistického počítačového hackera s přezdívkou PHATE. Ten proniká do jejich počítačů, narušuje jejich životy a s mrazivou rafinovaností je láká do osidel smrti. Šéf oddělení počítačových zločinů státní policie v San José proto v zoufalství propouští z vězení hackera Wyatta Gillettea a navzdory hlasitým protestům ostatních zaměstnanců oddělení se ho snaží přimět ke spolupráci na vyšetřování.
Gillette se poté s posedlostí příznačnou pro počítačové hackery marně snaží vystopovat vražedný počítačový virus PHATE. Jeho úsilí nezůstane bez odezvy: PHATE zasazuje týmu citelnou ránu, když zavraždí jednoho z jeho členů - počítačového „kouzelníka" a průkopníka spletitého labyrintu počítačových sítí. Vyšetřování pak nabírá ještě zběsilejší tempo. Spojenectví Gillettea a detektiva Franka Bristola, kriminalisty ze staré školy, který je zvyklý na osvědčené vyšetřovací postupy, je zprvu nelehké. Proti nim však stojí nelítostný a geniální zabiják PHATE, takže se oba musí vydat ze všech sil, aby šílence zastavili.
Románem Modrá sféra Jeffery Deaver znovu potvrzuje oprávněnost své pověsti „mistra časovaného napětí". Kniha je brilantní charakteristikou zločinu v informační éře a autor v ní nešetří napětím ani početnými zvraty.
Pevná vazba s přebalem, 400 stran, cena 199 Kč.